

CRISTIAN GĂNESCU
ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

CRISTIAN GĂNESCU

**ȚINUTUL
OAMENILOR CERULUI**

ALAYA

2019

© Cristian Gănescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂNESCU, CRISTIAN

Ținutul oamenilor cerului / Cristian Gănescu. - Craiova :
Editura Alaya, 2019

ISBN 978-606-93552-3-7

94

Distribuitor:

Oltenia Star SRL, Craiova, Str. Câmpia Islaz 85
biz.craiova@gmail.com

Cărțile se pot cumpara de pe www.cab.ro

Telefon: 0723663100

Basmele poporului român au consemnat în felul lor evenimente spirituale greu de înțeles doar prin intermediul concepției materialiste; la rândul ei, concepția materialistă consideră că basmele sunt fantezii. Din categoria “fanteziilor” face parte basmul “*Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte*”, cules din folclor și prelucrat în mod cult de Petre Ispirescu, în care eroul principal, Făt Frumos, pătrunde într-o lume stranie, populată de zmei și Ilene Cosânzene sau Sânziene (Sânziene - Zâne, Iene, Iele, făpturi ale “văzduhului” - o posibilă etimologie ar fi Sânta-Ziana: zâna cea sfântă), din care iese o sută de ani mai târziu, descoperind că părinții și toți cei pe care-i cunoștea au murit de mult. La revenire, Făt Frumos, eroul principal al basmului n-a putut sta mult timp în lumea materială, datorită faptului că, ajungând în sfârșit la locuința deja derăpănată pe care-o considera “acasă”, se întâlnește cu Moartea, care-l aștepta cam de mulțișor. Atins de Moarte, în câteva clipite, trupul său se transformă în schelet, iar scheletul în pulbere.

Basmul narat de Petre Ispirescu ascunde multe taine. Este interesant de remarcat că în basmul lui Petre Ispirescu este prezentat într-o formă specifică înțelepciunii populare conceptul modern de relativitate a timpului.

Chiar și numele eroului principal al basmului, “Făt Frumos”, este o expresie generică ce desemnează un om cu duhul alb, curat și pur (și a cărui față

emite o radiație luminoasă). “Făt Frumos” este, de altfel, numele eroului principal din majoritatea basmelor românești. Această denumire nu este însă singulară; după cum se știe, lângă Sarmizegetusa Regia (Sarmizegetusa Basilion) se află o locație denumită “Fețele Albe”, unde s-au aflat mai multe temple ale dacilor. În mod evident, expresia “Fețe albe” nu se referă la faptul că acolo locuiau indoeuropeni (arieni) cu fața albă, întrucât toți dacii aveau fața albă, ci se referă la radiația luminoasă a feței celor ce populau acea locație, care este o caracteristică definitorie a celor cu duhul (sufletul) alb, pur și curat.

Un cuvânt echivalent în mitologia română pentru cei cu duhul sau sufletul curat și cu fața albă sau luminoasă este *rohman*, care este un cuvânt arhaic autohton care înseamnă “om luminos”; *rohman* are aceeași rădăcină etimologică ca și supranumele acordat în antichitate “cavalerului trac”: *Zeind-Roymenos* (Sfântul Luminos). La rândul său, cuvântul *blajin* - care are o etimologie slavă - este echivalentul termenului autohton *rohman*. Așadar, atât *blajin* (*Paștele Blajinilor* se celebrează în prima zi de luni de după Duminica Tomii), cât și *rohman* se pot traduce prin expresia “om luminos”, acesta fiind de altfel apelația prin care au fost desemnați Primordialii Luminii, Întemeietorii de linii genealogice, Babele și Moșii în legendele, miturile și basmele poporului român.

DUMNEZEU: ALFA ȘI OMEGA

☞ Cele trei Oceane ☜

Începutul este Dumnezeu, creatorul cerului și al pământului, a celor văzute și a celor nevăzute. Dumnezeu este unic, infinit, etern, fără de început și fără de sfârșit.

Dumnezeu este originea a tot ce există. Dumnezeu este fără formă, cuprinzând în sine ființa și neființa - adică atât pe cele ce sunt, cât și pe cele ce nu sunt, iar mintea omenească nu-L poate cuprinde, nici înțelege.

La început, cu mult timp înainte de formarea cosmosului material, ființa doar Dumnezeu. O lungă perioadă de timp, Dumnezeu a ființat în Sine. În afara lui Dumnezeu, exista Nimicul. Nimicul poate fi caracterizat prin lipsa oricăror determinații: spațialitate, temporalitate, finalitate, cauzalitate etc.

La un moment dat, care pentru mintea omenească limitată poate fi considerat momentul “zero” al creației, Dumnezeu a manifestat, în inima Ființei Sale (inimă, ca Centru al Ființei), Intenția de a crea cosmosul. Exteriorizarea Intenției Sale s-a manifestat printr-o emisie de energie - o energie modulată informațional.

Pentru a crea cosmosul în conformitate cu Intenția Sa, Dumnezeu, care este fără formă și infinit, s-a manifestat pe Sine ca spirit, într-o formă sferică, fără a înceta să fie ceea ce

este. Astfel, prima manifestare a lui Dumnezeu, care este fără formă și infinit, a fost cea de spirit. Forma sferică a Spiritului lui Dumnezeu a fost creată în urma emiterii primei Intenții. Intenția exteriorizată (printr-o energie modulată informațional) din Inima Ființei lui Dumnezeu s-a concretizat prin emiterea unui Sunet. Primul Sunet emis de către Dumnezeu a fost chiar Numele Său. În urma rostirii Numelui Său, chiar la începutul manifestării cosmosului, Dumnezeu a creat o imensă sferă. Această sferă este chiar Spiritul Său.

Apoi, Dumnezeu a poruncit - tot prin Sunet - să se formeze o înfinitate de lumi sferice în interiorul Spiritului Său. La fel cum, astăzi, cosmosul material este plin de corpuri cerești, tot astfel sfera Spiritului lui Dumnezeu a fost presărată de lumi sferice. Numărul lumilor sferice este infinit. Creația Unicului Dumnezeu, care este infinit, nu poate fi decât infinită. Fiecare lume sferică din interiorul Spiritului lui Dumnezeu este formată din sunet, întrucât energia primară folosită de către Dumnezeu în prima Sa Lucrare a fost sunetul. Dumnezeu a zis (a poruncit), iar ceea ce a zis Dumnezeu s-a făcut întocmai. De aceea, fiecare lume este o sferă de sunet - sau un Ocean de sunet.

În înfinitatea Oceanelor de sunet ce compun Spiritul lui Dumnezeu există una anumită, care pentru noi are o importanță deosebită. Ea prezintă pentru noi o importanță deosebită pentru motivul, deloc banal, că este Oceanul nostru de sunet - cel în care noi toți ne desfășurăm existența.

Oceanul nostru de sunet este doar una dintre sferile de sunet care se află în interiorul Spiritului lui Dumnezeu. La fel ca în celelalte oceane de pe cuprinsul Spiritului Său, în Oceanul nostru de sunet, Dumnezeu s-a manifestat pe sine însuși ca spirit. Spiritul este prima ipostază a lui Dumnezeu în Oceanul nostru de sunet.

În Oceanul nostru de sunet, Dumnezeu a creat totul prin intermediul Sunetului: Dumnezeu a zis (a poruncit) să se facă și totul s-a făcut potrivit poruncilor Sale. În Oceanul nostru de sunet, Dumnezeu a creat nenumărate lumi de formă sferică. În fiecare lume, Dumnezeu a creat întocmiri de mediu și ființe de formă umanoidă. În prima etapă a istoriei Oceanului nostru de sunet, ființele de formă umanoidă create de către Dumnezeu au fost doar de două feluri: ființe îngerești (îngeri) și spirite ale naturii. Structurile corporale ale acestor ființe au la bază sunetul.

După o lungă perioadă de timp - de fapt, pe atunci nici nu exista timpul, dar se poate afirma că a trecut o lungă perioadă de timp doar pentru a putea oferi o cronologie relativ comprehensibilă -, Dumnezeu a creat un al doilea ocean, care poate fi denumit Oceanul de Miros.

Oceanul de Miros este o imensă sferă, creată de către Dumnezeu după modelul celui de sunet. Oceanul de Miros nu trebuie confundat cu cel de sunet, deși ocupă același spațiu. Oceanul de Sunet și cel de miros sunt ca două universuri paralele. Prima ființă de formă umanoidă născută de către Dumnezeu în Oceanul de Miros a fost Dumnezeu-Cuvântul, Dumnezeu-Iubirea sau Dumnezeu-Fiul - Iisus Hristos. Dumnezeu-Iubirea exista și în Oceanul de Sunet, dar nu se manifestase ca Persoană. Dumnezeu-Iubirea există dintru eternitate. Din momentul în care Dumnezeu a născut din Sine Iubirea a devenit Tată; abia din acest moment se poate vorbi despre Dumnezeu-Tatăl. Dumnezeu a devenit Tată, fără a înceta să fie ceea ce este: fără formă și infinit.

Tot ce a fost creat în Oceanul de Miros este opera lui Dumnezeu prin intermediul celei de-a doua Persoane - Dumnezeu-Iubirea. În Oceanul de Miros, Dumnezeu a creat - a făcut - iarăși lumi sferice, iar în aceste lumi a creat locuitori: ființe îngerești și spirite ale naturii.

În acest context, trebuie făcută o diferențiere foarte importantă. Lumile din cele două Oceane, implicit întocmirile și locuitorii lor - spiritele naturii și îngerii - au fost **create** de către Dumnezeu. În schimb, a doua Persoană, Dumnezeu-Iubirea (Fiul) a fost **născută** din Dumnezeu. Dumnezeu-Iubirea nu a fost creat - nu este o creație -, ci a fost născut. De aceea, se poate spune că Dumnezeu-Iubirea este de-o-ființă cu Dumnezeu-Tatăl.

După o altă lungă perioadă de timp, Dumnezeu-Tatăl a creat al treilea cosmos, denumit *Oceanul de Lumină*. Oceanul de Lumină a fost al treilea univers de formă sferică, creat de către Dumnezeu. Anterior apariției Oceanului de Lumină, totul era obscuritate. Până în momentul formării Oceanului de Lumină, nu exista Lumina, ci doar Sunetul și Mirosul. Lumina despre care este vorba nu este un fenomen fizic. Lumina este cea de-a treia Persoană a lui Dumnezeu.

Precum, în Oceanul de Miros, din Dumnezeu-Tatăl s-a născut a doua Persoană, Dumnezeu-Iubirea, în Oceanul de Lumină din Dumnezeu-Tatăl s-a născut Dumnezeu-Lumina - care este Sfântul Duh. Dumnezeu-Lumina s-a născut la porunca Tatălui: "Să fie Lumina". Și a fost Lumina.

Trebuie precizat că toate aceste evenimente ale creației nu au fost descrise în *Geneza*, prima carte a Vechiului Testament. Se știe că primele cinci cărți ale Vechiului Testament l-au avut ca autor pe Moise. Moise, autorul *Genezei*, începe expunerea istoria creației lui Dumnezeu abia din momentul nașterii Luminii și implicit a apariției Oceanului de Lumină. Moise nu a cunoscut ceea ce s-a petrecut până în acest moment al istoriei creației sau, oricum, textul Vechiului Testament păstrat până în ziua de astăzi nu prezintă aceste aspecte. Moise nu a avut cunoștință de existența Oceanului de Sunet și a Oceanului de Miros, astfel că pentru el, creația a început o dată cu momentul apariției

Oceanului de Lumină, când Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor. Astfel, în primul verset al *Genezei*, este precizat adevăratul creator al lumii : “*La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul*” (în limba ebraică “cerurile” este la plural, iar “pământul” este la singular). În al doilea și în al treilea verset al *Genezei*, Moise se referă la creația Duhului lui Dumnezeu, adică a Duhului Sfânt, a treia Persoană a lui Dumnezeu, care a avut loc chiar la debutul Oceanului de Lumină (al treilea cosmos): “*Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: “Să fie lumină!” Și a fost lumină*”.

Este evident faptul că între momentul creației descris în primul verset al *Genezei* și momentul creației descris în al doilea și al treilea verset s-a scurs o perioadă extrem de îndelungată de timp. Ceea ce se înțelege actualmente prin *lumină* nu este decât un efect al manifestării celei de-a treia Persoane - Lumina dintru începuturi, care este Sfântul Duh, Susținătorul a toate. Lumina pe care o vedem noi astăzi a apărut doar în momentul apariției marelui luminător - Soarele. Față de Lumina care este Sfântul Duh, lumina Soarelui este obscuritate.

Acesta a fost procesul tainic prin care Dumnezeu s-a manifestat prin trei Persoane distincte: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, care sunt de-o ființă, una și aceeași, și care acționează prin împreună-lucrare. Precum Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Iubirea și Dumnezeu-Lumina sunt Persoane - ființe de formă umanoidă. Înfățișările și chipurile celor trei Persoane Dumnezeiești nu s-au modificat de-a lungul timpului.

Precum în cele două Oceane anterioare, și în Oceanul de Lumină, Dumnezeu a creat lumi, întocmiri și locuitori: ființe îngerești și spirite ale naturii. În acest punct al expunerii istoriei timpurii a creației lui Dumnezeu trebuie deschisă o scurtă paranteză pentru a preciza că Sunetul

corespunde Voinței, Mirosul corespunde Mișcării, iar Lumina corespunde Formei. Sunetul, Mirosul și Lumina au apărut ca efecte ale manifestării Intenției lui Dumnezeu, care s-a concretizat printr-o energie modulată informațional.

Astfel, prima sferă - Oceanul de Sunet - era o sferă de voință. Oceanul de Sunet a fost rezultatul voinței creatoare a lui Dumnezeu, care a manifestat în Inima Ființei Sale intenția de a crea cosmosul. Manifestându-și voința creatoare, Dumnezeu-Tatăl a poruncit - "a zis". Și totul s-a făcut precum a poruncit Dumnezeu. Substratul energetic pe care s-a modulat informația (porunca - rezultat al voinței creatoare) a fost așadar sunetul. A doua sferă - Oceanul de Miros - este o sferă de mișcare. În acest context, Mișcarea corespunde Mirosului. În fine, a treia sferă este de Lumină, iar Lumina corespunde Formei.

Pentru a înțelege cam ce pot să însemne o sferă de sunet-voință, o sferă de mișcare-miros și o sferă de lumină-formă, trebuie recurs la o analogie cu ceea ce există în lumea materială - și anume la felul în care cântă un om. Mai întâi, acel om are o intenție în inima ființei sale - intenția de a cânta. Materializarea intenției se produce în momentul în care, prin intermediul voinței sale, omul respectiv își folosește corzile vocale. Activitatea corzilor vocale reprezintă un act - o mișcare. Ca rezultat al acestei mișcări, se aude un sunet sau o succesiune de sunete - o melodie. Dacă cineva ar arunca un praf fin de parafină în jurul aceluși om, s-ar putea remarca faptul că emiterea sunetelor este urmată de apariția unor forme geometrice, care se imprimă în praful de parafină. Nota "do" ar crea o anumită formă geometrică, nota "mi" o alta și așa mai departe. Dacă, prin simplificare, s-ar analiza separat toate aceste acte, s-ar remarca că totul pornește de la exteriorizarea unei intenții. Primul element corespunde așadar intenției sau dorinței de a

întreprinde o activitate - în cazul de față intenției de a cânta. Intenția se exteriorizează prin intermediul elementului voință, iar rezultatul este emiterea unor sunete sau a unei succesiuni de sunete (o melodie). Totuși, în mod concret, sunetele sunt produse printr-o activitate - printr-o mișcare. Mișcarea este întreprinsă de omul care cântă, prin folosirea corzilor vocale. În fine, sunetele, care sunt invizibile percepției vizuale, pot deveni vizibile doar dacă se aruncă praful de parafină în jurul celui care cântă. În praful de parafină se vor imprima diferite forme, care corespund notelor muzicale.

Într-un mod relativ asemănător (cu limitările de rigoare), a avut loc creația universului. La începutul manifestării cosmosului exista doar Dumnezeu. De jur împrejurul său se afla Nimicul - care poate fi considerat o extensie a Ființei Sale. Pentru a crea, Dumnezeu a rostit un prim cuvânt - primul cuvânt a fost chiar Numele Său Sacru. Astfel s-a format o sferă sau un Ocean de sunet-voință. Acesta a fost prima etapă. În a doua etapă, s-a născut mișcarea, care trebuie analizată separat de sunet. Pentru a înțelege acea formă primară de mișcare, trebuie făcută distincția dintre cel ce produce mișcarea și mișcarea propriuzisă. Oceanul de mișcare este rezultatul activității Celui ce mișcă totul - Dumnezeu.

Și în acest din urmă caz trebuie folosită o analogie cu ceea ce există în lumea fizică; de data aceasta exemplul este al unui copil care lovește aerul cu o niuelușă. În cazul copilului, lovirea aerului cu niuelușa provoacă o mișcare a aerului, iar mișcarea aerului formează o sferă care durează doar câteva fracțiuni de secundă. Mișcarea aerului nu este vizibilă percepției vizuale, dar poate fi percepută prin simțul tactil. În urma lovirii aerului cu niuelușa, copilul a emis un anumit miros. Acest miros nu a rămas la copil, ci s-a

condensat. Astfel, în jurul copilului s-a format o sferă de mișcare-miros. Mirosul este efectul mișcării. Dacă un observator și-ar muta atenția de la copilul care a lovit aerul cu nuielușa (cauza) la mișcarea aerului (efectul), va înțelege ce este Oceanul de mișcare-miros.

Dacă cineva ar arunca parafină în jurul copilului care lovește aerul (la fel ca în cazul celui care cântă), sfera de voință-miros-mișcare ar deveni vizibilă pentru simțul văzului. Toate sunetele și mișcările ar dobândi forme specifice.

❧ Adam primordial ❧

Cosmosul actual - care este al treilea cosmos - este creația lui Dumnezeu prin intermediul celei de-a treia Persoane - Lumina sau Sfântul Duh. Cosmosul actual poate fi denumit *Oceanul de Lumină*.

Istoria Oceanului de Lumină a fost îndelungată. În Oceanul de Lumină s-au format, succesiv, cinci paliere cuantice. Primul palier cuantic al Oceanului de Lumină este cel în care Dumnezeu a rostit Cuvântul dintru Începuturi - Sunetul primordial. Acesta a fost Palierul cuantic primordial sau *Lumea fără formă*.

Dintr-o perspectivă spațială (spațiul ca “formă umană de reprezentare”, precum l-a definit cândva filosoful german Immanuel Kant) se poate afirma că Palierul cuantic primordial face parte din Oceanul de Lumină, adică este situat în interiorul acestuia. Totuși, dintr-o perspectivă holografică, multidimensională, se poate afirma cu același temei că Palierul cuantic primordial este situat dincolo de Oceanul de Lumină - ceea ce poate constitui un paradox. Din această perspectivă holografică se poate afirma, de asemenea, că Palierul cuantic primordial precede toate

Oceanele (de sunet, de miros și de lumină), fiind situat dincolo de cunoașterea omenească. Cu același temei se poate face afirmația că Palierul cuantic primordial este un palier de legătură (sau comun) între cele trei Oceane: de sunet, de miros și de lumină.

Imediat după ce Dumnezeu a rostit Cuvântul dintru Începuturi, a apărut *al doilea palier cuantic*. Pe al doilea palier cuantic, Dumnezeu s-a manifestat în prima sa formă, cea de spirit; spiritul este sferic. Acesta este *palierul cuantic al Spiritului lui Dumnezeu*. După ce Dumnezeu s-a manifestat în prima Sa formă, de spirit, a construit *al treilea palier cuantic*. Pe al treilea palier cuantic, Dumnezeu s-a manifestat în formă umanoidă - cu un Trup de Lumină. Așadar, începând cu al treilea palier cuantic se poate vorbi despre manifestarea lui Dumnezeu ca Persoană, fără a înceta să fie ceea ce este. Tot pe al treilea palier cuantic, Dumnezeu a creat spiritele îngerilor și ale spiritelor naturii. De asemenea, pe cel de-al treilea palier al cosmosului, Dumnezeu a creat spiritele oamenilor, dar acestea nu s-au manifestat imediat în Oceanul de Lumină, ci după o lungă perioadă de timp. Toate spiritele au formă sferică.

După ce a creat spiritele îngerilor, spiritelor naturii și oamenilor, Dumnezeu a creat al patrulea palier cuantic - *palierul duhurilor de formă umanoidă*. Al patrulea palier cuantic a fost creat de Dumnezeu prin intermediul ființelor îngerești și spiritelor naturii. Primii îngeri creați de Dumnezeu în Oceanul de Lumină au fost în număr de 21. Ei poartă numele de Îngeri ai Realității Formei sau Îngeri Puri ai Temeliei (misticii creștini îi desemnează prin titulatura de Tronuri). În Oceanul de Lumină, ei sunt cei mai puternici îngeri. Deși au spirite, cei 21 de Îngeri Puri sunt lipsiți de formă. Ei au corpuri spirituale, dar acestea sunt lipsite de formă. Corpurile lor spirituale sunt răspândite în tot

universul, precum aerul este răspândit în atmosfera terestră. Prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri ai Temeliei, Dumnezeu-Tatăl a creat tot ce există în Oceanul de Lumină.

În prima parte a existenței celui de-al patrulea palier cuantic, prin intermediul Celor 21 de Îngeri Puri ai Temeliei, Dumnezeu-Tatăl a creat “întocmiri” (patternuri sau matrici) de creație - care au format un mediu paradisiac în fiecare dintre lumi. Tot în prima parte a existenței celui de-al patrulea palier, Dumnezeu-Tatăl a creat corpurile de formă umanoidă ale îngerilor și ale spiritelor naturii. Până în acest moment al istoriei creației, îngerii și spiritele naturii erau doar spirite, adică aveau formă sferică, dar o dată cu apariția celui de-al patrulea palier spiritele acestora s-au întrupat în trupuri de formă umanoidă; trupurile lor de formă umanoidă erau compuse din energia aceluia palier cuantic, deci erau formate din lumină. Îngerii și spiritele naturii au ca particularitate definitorie liberul arbitru, acordată de către Dumnezeu chiar în momentul creației lor. Toți îngerii și spiritele naturii pot fi denumiți prin expresia *Fiii Flăcării* sau *Fiii Luminii*.

În a doua parte a existenței celui de-al patrulea palier cuantic, Dumnezeu a creat formele umanoide ale oamenilor. Mai precis, Dumnezeu a creat trupuri de lumină spiritelor de oameni pe care le crease anterior pe cel de-al treilea palier (la fel ca în cazul îngerilor și spiritelor naturii). Astfel, se poate vorbi despre o primă “întrupare” a oamenilor în Oceanul de Lumină.

Firește, trupurile oamenilor din acea perioadă nu au nimic de-a face cu trupurile materiale de astăzi, ci erau trupuri de lumină, corespunzătoare palierului cuantic în care au fost create. Un astfel de trup de lumină poate fi denumit “duh” sau “corp duh”. Duhurile oamenilor au fost create de Dumnezeu din suma energiilor emise de trupurile de lumină

ale tuturor îngerilor care existau în acea perioadă de timp. Este ca și cum îngerii au suflat (la propriu) energii din care, după un principiu constructiv tainic, Dumnezeu a alcătuit duhurile oamenilor.

În mod concret, un om din acea perioadă se prezenta precum un înger: avea un trup de lumină (duhul) în centrul căruia, undeva la nivelul pieptului, se afla o sferă de dimensiunea unei mingi de tenis de câmp, ce strălucea ca un soare - spiritul. Principiul de asemănare al oamenilor cu Dumnezeu constă așadar, pe de-o parte, în forma sferică a spiritului; așa cum a fost evidențiat, Dumnezeu a creat spiritele oamenilor în *palierul cuantic primordial*. De cealaltă parte, principiul de asemănare al oamenilor cu Dumnezeu constă în forma umanoidă a duhului. De aceea, se spune că oamenii au fost creați de către Dumnezeu “*după chipul și asemănarea Sa*”.

Procesul apariției oamenilor pe scena cosmosului, în Oceanul de Lumină, a fost progresiv. Mai întâi a fost creat un prim om, iar apoi au fost creați și alții. Primul om creat de către Dumnezeu pe cel de-al patrulea palier cuantic a fost *Adam primordial*. Adam primordial este diferit de cel menționat de Vechiul Testament. În scrierile mistice ebraice Adam primordial despre care este vorba în aceste pagini a primit numele *Adam Kadmon*.

O lungă perioadă de timp, în cosmos a existat doar un singur om, Adam primordial (*Adam Kadmon*), despre care se poate spune că a “umblat” o lungă perioadă de timp cu Dumnezeu. În acest context, expresia “a umbla” are sensul de a fi educat. O ființă poate fi educată doar în momentul în care “umblă” cu profesorul său. Tot astfel s-au petrecut lucrurile cu Adam primordial, care a umblat o lungă perioadă de timp cu Creatorul, Educatorul și Părintele său - Dumnezeu.

Dacă ar trebui să ne reprezentăm această perioadă a preumblării lui Adam primordial cu Dumnezeu, trebuie să ne imaginăm un copil ținut de mână de părintele său și plimbat pe aleile unui parc întins. Părintele îl învață pe copil rosturile a tot ce există în acel parc întins și plin de verdeață. Pe măsura parcurgerii aleilor, copilul ce-și însoțește părintele întâlnește o serie de personaje (în acest caz este vorba despre personaje îngerești), pe care părintele i le prezintă, explicându-i îndatoririle fiecăruia în ceea ce privește îngrijirea parcului. Tot astfel, Adam primordial “a umblat” cu Dumnezeu, fiind adesea ținut de mână prin acea minunată întocmire de creație (mediu) de pe cel de-al patrulea palier cuantic al Oceanului de Lumină. Acesta a fost primul Eden (care nu are nimic de-a face cu Edenul menționat în Vechiul Testament).

După o altă lungă perioadă de timp - pe atunci nu exista timpul, dar așa spunem pentru a desemna ceva ce nu mai are corespondent în lumea materială - Dumnezeu a creat alți nouă oameni. Spiritele celor nouă oameni (la fel ca spiritele tuturor oamenilor) au fost create în *Palierul cuantic primordial (Lumea fără formă)*, dar abia în acest moment li s-a creat un corp duh de formă umanoidă. Cei nouă oameni sunt denumiți *Oameni Primordiali* sau pe scurt, *Primordiali*.

Cei nouă Primordiali s-au alăturat lui Adam Primordial în procesul de educare. Ulterior, după o altă lungă perioadă de timp, au dobândit corpuri duh de formă umanoidă alte câteva sute de spirite de oameni. În final, numărul acestora a ajuns la aproximativ nouă sute. Toți oamenii creați pe cel de-al patrulea palier cuantic au format *prima generație*.

Toți oamenii primei generații erau formați din spirit și din corpul duh. Prima generație de oameni era androgenă. Ca particularitate distinctă, la fel ca ființele îngerești și spiritele naturii, toate ființele omenești din prima generație au

dobândit capacitatea de a se manifesta potrivit liberului arbitru. Capacitatea de a se manifesta potrivit liberului arbitru nu este un atribut abstract, ci o particularitate concretă ce aparține spiritului.

Fără această capacitate, nici o ființă omenească n-ar ști ce este liberul arbitru. Liberul arbitru a fost acordat oamenilor de către Dumnezeu. Fără liberul arbitru, oamenii ar fi ca niște zombi.

☞ Primul război ☞

Dumnezeu a creat lumea potrivit liberului Său arbitru, în urma unei Intenții, manifestată în Spiritul Său. Intenția lui Dumnezeu a presupus emiterea unei energii modulate informațional.

Fiind creați după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, oamenii au dobândit, la rândul lor, capacitatea de a emite intenții potrivit liberului arbitru. Evident, este o mare deosebire între intențiile lui Dumnezeu și intențiile oamenilor, dar principiul de funcționare este identic. Orice intenție a unei ființe omenești presupune emiterea unei energii ce poate fi denumită *energie de intenție*. Energiile de intenție se manifestă ca niște străfulgerări scurte, foarte intense, ce pornesc din spiritul oamenilor (situat în centrul pieptului), ca niște raze laser.

O perioadă de timp, în cel de-al patrulea palier cuantic, cei nouă sute de oameni ai primei generații, în frunte cu Adam primordial și cu cei nouă oameni primordiali au conviețuit alături de îngeri și de spiritele naturii în fericire și pace; aceasta a fost “pax divina” - Pacea lui Dumnezeu.

Totuși, la un moment dat, s-a produs prima disfuncționalitate în cosmosul lui Dumnezeu: revolta simultană a primului om, Adam primordial și a doi din cei 21

de Îngeri Puri ai Temeliei. Atât primul om, Adam primordial, cât și cei doi Îngeri puri n-au mai respectat Planul lui Dumnezeu și Ordinea cosmosului, astfel că n-au vrut să mai asculte Cuvântul Tatălui universului. Aceasta a fost prima neascultare a poruncilor lui Dumnezeu - și prima răzvrătire. În momentul în care o ființă - îngerească sau omenească - nu mai ascultă poruncile lui Dumnezeu, se desparte de El. Despărțindu-se de Dumnezeu, orice ființă se îmbolnăvește. Boala se numește “despărțirea de Dumnezeu”.

Inițial, primul om creat, Adam primordial, a dorit să obțină ceea ce nu era posibil în acel moment, astfel că a stârnit împotrivirea tuturor îngerilor. Îngerii au decis atunci să-și retragă energia ce susținea corpul duh al lui Adam primordial. Corpul duh al lui Adam primordial - la fel ca și al celorlalți oameni ai primei generații -, era constituit din emisiile spirituale (energetice) ale tuturor ființelor îngerești.

Aici se impune o comparație cu ceea ce există în lumea materială. Corpurile fizice ale oamenilor din prezent sunt alcătuite din elementele chimice cunoscute: carbon, oxigen, hidrogen etc. Dacă ne-am imagina că elementele chimice sunt emisiile unor ființe îngerești, ne-am apropia până la un punct de înțelegerea evenimentelor. În momentul în care spiritul unui om se întrupează în lumea materială, ființele îngerești ce emit elementele chimice conlucrează împreună pentru a-i confecționa un trup prin intermediul căruia să se manifeste. În cazul în care omul se comportă în mod iresponsabil și pune în pericol stabilitatea și organizarea cosmosului (incendiază, ucide etc), îngerii respectivi pot decide să retragă omului în cauză ceea ce i-au oferit în momentul întrupării. Astfel, îngerul carbonului poate lua decizia de a retrace toate moleculele de carbon din compoziția trupului omului, îngerul hidrogenului poate lua decizia de a le retrace pe ale sale și așa mai departe. Firește,

într-un astfel de caz, omul ar muri instantaneu. În câteva fracțiuni de secundă, trupul său material s-ar destructura total, iar spiritul său și-ar pierde vehiculul prin care se manifesta. Evident, în prezent, procesul este diferit, astfel că nici o ființă îngerească nu mai retrace particulele din care a fost constituit trupul material al omului, dar merită reținută analogia.

Este evident că în prezent acest proces nu mai este posibil datorită faptului că lumea materială are o altă compoziție și o altă structură. În timpurile primordiale, pe cel de-al patrulea palier al cosmosului, erau alte condiții, astfel că, în momentul nerespectării poruncilor, Adam primordial s-a trezit dintr-o dată în situația de a-și pierde corpul duh de formă umanoidă. Imediat după neascultarea poruncilor, corpul duh de formă umanoidă al lui Adam primordial începuse deja să intre în stare de disoluție. Lipsit de duhul de formă umanoidă, spiritul lui Adam primordial urma să fie resorbit în *Lumea fără formă*. Văzând că duhul său de formă umanoidă se destructurează, Adam primordial a făcut apel la cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei pentru a-i susține în continuare corpul duh, fără a avea acceptul lui Dumnezeu. Doar 19 dintre ei l-au refuzat. Doi dintre Îngerii Puri ai Temeliei au acceptat. Cei doi Îngeri puri care au acceptat să susțină, din punct de vedere energetic, corpul duh al lui Adam primordial sunt numiți Hall și Than. Împreună, formează o ființă îngerească binară, numită Hallshithan sau Shaitan (în limbajul creștin este denumit “satan”).

Rolul cosmic al tuturor Îngerilor puri ai Temeliei, al căror număr total era de 21, era de a asigura elementele de bază ale existenței cosmice. Unii dintre cei 21 de Îngeri puri susțineau, prin insuflări energetice, substanța spirituală a ființelor, alții susțineau forma întocmirilor (patternul energetic-spiritual al creației lui Dumnezeu) etc. Pentru a

menține creația - a întocmirilor și a ființelor - cei 21 de Îngeri puri nu au formă umanoidă. De fapt, ei nu au nici un fel de formă. Trupul lor spiritual este chiar universul sau, mai exact, este acea energie fundamentală ce constituie baza existenței universului.

Această concepție nu este defel neștiințifică; unii dintre savanții actuali afirmă că la baza existenței universului se află un fel de *sunet de fond*, ceea ce, parțial, este exact, dar acest sunet de fond trebuie înțeles ca fiind trupul spiritual al Îngerilor puri ai Temeliei. Sunetul de fond este doar trupul lor spiritual, pe temelia căruia s-a coagulat universul, dar ei înșiși, ca esență îngerească, se află dincolo de acest sunet de fond. Îngerii puri ai Temeliei nu au formă umanoidă, dar se manifestă sub forma acestui sunet de fond, care reprezintă chiar trupul lor.

În acest context, se poate afirma că rolul celor doi Îngeri puri denumiți Hallshithan era tocmai de a asigura forma umanoidă a tuturor ființelor din cosmos. Fără aportul lor energetic - ca *insuflare de formă* - nici o ființă din cosmos nu ar fi fost capabilă să aibă o formă umanoidă. În prima fază, cei doi îngeri puri denumiți Hallshithan au dorit să aibă la rândul lor o formă umanoidă - un corp duh îngeresc -, fără a avea această permisiune de la Dumnezeu. Fiind lipsit de formă umanoidă, Hallshithan nu avea o astfel de caracteristică ființială.

Pentru a dobândi o formă umanoidă, Hallshithan a încheiat o înțelegere secretă sau un "troc" cu Adam primordial. Hallshithan a dobândit, prin Adam primordial, o aparență de formă umanoidă - un corp duh. La rândul său, prin Hallshithan, Adam primordial și-a menținut corpul duh de formă umanoidă, fără a mai avea nevoie de aportul energetic al celorlalți îngeri. Prin acest troc, Hallshithan a nesocotit poruncile lui Dumnezeu și s-a despărțit de El - așa

cum a procedat și Adam primordial. Hallshithan era suficient de puternic (ca Înger pur susținător de formă) pentru a susține forma umanoidă a duhului lui Adam primordial.

Adam primordial a intrat astfel într-un proces de simbioză energetică cu Hallshithan. Hallshithan l-a menținut în formă umanoidă pe Adam primordial, iar acesta din urmă i-a împrumutat primului aparența înfățișării sale, printr-un proces de simbioză energetică și spirituală. De fapt, Adam primordial i-a permis lui Hallshithan, un înger lipsit de formă, să experimenteze forma umanoidă, fără acceptul lui Dumnezeu. În momentul în care s-a produs acest troc, Hallshithan a fost “concediat” - și-a pierdut atribuțiunile în cosmosul lui Dumnezeu. După răzvrătirea lui Hallshithan, ceilalți 19 Îngeri Puri au preluat atribuțiile funcționale ale acestuia. De atunci, cosmosul este susținut doar de 19 Îngeri Puri ai Temeliei.

Aceasta a fost prima răzvrătire din cosmos: răzvrătirea simultană a primului om, Adam Primordial și a celor doi Îngeri puri creatori de formă, denumiți generic Hallshithan. Răzvrătirea a avut la bază neascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Până în momentul răzvrătirii, nu exista decât pacea divină: în cosmosul lui Dumnezeu domneau doar beatitudinea și fericirea. Nimeni nu era supărat ori trist, nu exista durerea ori suferința. Introducerea acestei disfuncționalități în cosmosul perfect creat de către Dumnezeu a fost echivalentă cu introducerea unui virus într-un sistem computerizat.

Adam Primordial a fost urmat în răzvrătirea sa de o parte din oamenii primei generații; din aproape nouă sute de oameni primordiali câți existau în acel moment, aproximativ șapte sute l-au urmat pe Adam primordial. Cu toții au făcut uz de liberul lor arbitru și au nesocotit poruncile lui Dumnezeu. Tot astfel, Hallshithan a fost urmat în răzvrătirea

sa de o parte dintre îngeri și dintre spiritele naturii. Din momentul rebeliunii, toți cei care nu au mai vrut să asculte de poruncile lui Dumnezeu, au devenit *Cel rău*. Din Fii ai Luminii au devenit Fii ai întunericului (li se mai spune “Cei întunecați” sau “Cei răzvrățiți”).

Fără aportul energiilor divine, corpurile duh ale tuturor celor care n-au mai respectat poruncile lui Dumnezeu n-au mai avut viața divină, ci doar o aparență de viață. Din luminoase, duhurile lor au devenit întunecate, ca niște găuri negre ce absorb energia. Concomitent, ochii lor s-au întunecat: n-au mai văzut Adevărul (Adevărul este Dumnezeu) și au pierdut contactul cu Dumnezeu. Pierzând contactul cu Dumnezeu, ei s-au îmbolnăvit de boala care se numește “despărțirea de Dumnezeu”. Pentru că li s-au întunecat ochii, toate aceste ființe pot fi denumite și prin expresia “Cei cu ochii negri”.

Chiar în momentul primei rebeliuni a început să se deruleze Timpul. Timpul a început să se deruleze abia în momentul în care o parte din ființele ce locuiau acel palier au adus în cosmos, prin liberul lor arbitru, prima disfuncționalitate - primul virus. La rândul său, virusul a adus prima metamorfoză (schimbare). O dată cu apariția timpului a apărut cauzalitatea, eterna devenire și, implicit, karma (karma în sens de destin sau soartă). Anterior nu existau cauzalitatea și karma, căci totul era imuabil și sălășuia în Pacea lui Dumnezeu. Karma a apărut doar în momentul în care o parte dintre ființele ce populau cosmosul în acea perioadă - îngeri, spirite ale naturii și oameni - n-a mai respectat Poruncile lui Dumnezeu.

Firește, restul oamenilor primei generații (aproximativ 300 de ființe omenești), la fel ca și restul îngerilor și spiritelor naturii (circa 75% din numărul total) au continuat să respecte Poruncile lui Dumnezeu. Ei au rămas în pacea lui

Dumnezeu. Cei care au rămas în pacea lui Dumnezeu au fost desemnați în continuare prin expresia generică “Cei drepecți”, “Fiii Flăcării” sau “Fiii Luminii”.

După această primă răzvrătire, al patrulea palier cuantic din Oceanul de Lumină și-a încetat existența. Astfel s-a încheiat primul ciclu cosmic, care a început o dată cu formarea Oceanului de Lumină.

Primul ciclu cosmic s-a desfășurat așadar pe patru paliere cuantice, după cum urmează: palierul cuantic primordial; palierul cuantic al Spiritului lui Dumnezeu; palierul cuantic în care Dumnezeu s-a manifestat în formă umanoidă; palierul cuantic în care spiritele îngerilor, spiritelor și oamenilor s-au întrupat în duhuri de formă umanoidă. După încheierea primului ciclu cosmic a urmat o perioadă de nemanifestare - o perioadă de vid cosmic.

Totuși, de-a lungul perioadei de nemanifestare atât Adam primordial, cât și oamenii primordiali răzvrățiți au reușit să supraviețuiască și, mai ales, să-și păstreze forma corpului duh. Supraviețuirea s-a produs datorită ejectării instantanee din Oceanul de Lumină. Procesul supraviețuirii a fost următorul: imediat după ce s-au răzvrătit, Cei întunecați n-au mai fost capabili să viețuiască în Oceanul de Lumină. Incapacitatea de a viețui în Oceanul de Lumină s-a datorat diferenței de vibrație energetică: Oceanul de Lumină are o vibrație foarte înaltă - vibrația sfințeniei lui Dumnezeu, iar Cei întunecați au o vibrație scăzută. Astfel, din punct de vedere energetic, Cei întunecați au devenit incompatibili cu Oceanul de Lumină. În consecință, au fost ejectați instantaneu în afara acestuia. Locul din afara Oceanului de Lumină unde Cei întunecați au continuat să existe ca duhuri întunecate de formă umanoidă este denumit *haos*.

Haosul este o negație a Oceanului de Lumină. Haosul este opusul Oceanului de Lumină. Haosul este o antilume, în

care domnește dezordinea. Fiind situat în afara Oceanului de Lumină, haosul a devenit locuința permanentă a tuturor celor care s-au întunecat. Dacă ne-am reprezenta Oceanul de Lumină ca o imensă sferă aurică de forma planetei Saturn, atunci ar trebui să ne reprezentăm haosul ca fiind asemănător cu inelul format din praf și pulbere, ce o înconjoară. Firește, comparația cu inelul lui Saturn implică doar o reprezentare spațială, care doar sugerează modul în care haosul s-a format ca o contraparte a Oceanului de Lumină.

Haosul este ca un fel de buncăr, fiind format din mai multe niveluri suprapuse. Între nivelurile suprapuse ale acestui buncăr imens nu există căi de comunicare. Fiecare nivel al buncărului numit haos are propria sa ieșire, ca un fel de *scurtătură* (*shortcut*), prin intermediul cărora ființele dinăuntru pot comunica cu exteriorul.

În antiteză cu haosul, Oceanul de Lumină este un *cosmos* - vechii filosofi greci desemnau prin termenul de “kosmos” o lume organizată -, care are la bază anumite legi de funcționare; legile de funcționare ale kosmosului pot fi înțelese ca expresia Voinței lui Dumnezeu. Toate legile formează Ordinea cosmică. În schimb, haosul poate fi caracterizat prin absența oricăror legi de funcționare; poate fi caracterizat prin dezordine și prin entropie. De altfel, cuvântul *haos* provine tot de la vechii greci, care desemnau prin acest termen o stare existențială lipsită de organizare, de legi și de ordine. Actualmente, în limbajul cotidian prin termenul de haos se înțelege același lucru.

Este interesant și în același timp edificator de remarcat faptul că, în antichitate, mitografi, inițiații, poeții și filozofii greci considerau că la originea cosmosului se află chiar haosul. Un caz tipic îl constituie poetul Hesiod (sec al VIII-lea înainte de Iisus Hristos) care în scrierile sale *Theogonia* și *Noapți și zile*, considera că la început a existat haos-ul, care

poate fi considerat “originea tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor”. Din haos, afirmă autorul citat, au apărut Gaia-Pământul și Eros, energia formatoare a universului. Gaia a născut o ființă egală cu sine: Uranos, Cerul, care a acoperit totul. Fiind plin de iubire, Uranos a adus Noaptea, pentru a înveli Pământul-Gaia. Din unirea sacră dintre Gaia și Uranus - grecii desemnau unirea sacră prin termenul *hierosgamos* - au apărut mai multe generații de ființe zeiești: Okeanos, Cronos, Zeus etc. Cu minime variațiuni, aceste afirmații au fost susținute ulterior de alți mari poeți și filozofi ai antichității precum Homer, Philon din Alexandria, Sanchuniaton etc, fiind în vogă chiar și în ziua de astăzi în scrierile unor ezoteriști și teozofi. Este evident că nu haosul este “originea tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor”, ci Dumnezeu, dar faptul că filozofii menționați au desemnat haosul ca fiind originea a tot ce există demonstrează fără tăgadă că autorii menționați nu au luat în considerare decât un aspect al istoriei creației lumii și anume aspectul întunecat, ce-și are într-adevăr originea în haos și în activitatea ființelor care se manifestă acolo.

Haosul nu trebuie însă confundat nici cu Nimicul. Dacă prin haos este desemnată o stare de dezorganizare și o absență a ordinii (o cauzalitate inversată, o spațialitate inversată, în care susul este jos și josul este sus, o temporalitate inversată, în care evenimentele sunt discontinue), prin Nimic este desemnată o stare de absență absolută a spațialității, a temporalității sau a oricărui determinații ontologice. Termenul modern *nimic* provine din termenul latin *nec antem*, în traducere *nimic înainte*, astfel că este vorba despre o *stază* sau mai degrabă despre o *enstază* ce a precedat întâiul act creator al lui Dumnezeu: rostirea Numelui Său Sacru. Așadar, înaintea lui Dumnezeu nu a existat nimic: *nec antem* sau *nimic înainte* de Dumnezeu.

De asemenea, trebuie precizat că noțiunea de *ciclu cosmic* este necunoscută Vechiului Testament; ea a fost însă folosită în vechile scrieri indiene (Vede, Upanishade, Purane), unde a primit denumirea de *kalpa* (o kalpa este formată din mai multe *manvantare*, cicluri mai mici). Nici perioadele de nemanifestare dintre ciclurile cosmice nu au fost luate în calcul de Vechiul Testament, ci doar de aceleași scrieri indiene care desemnau prin *pralaya* astfel de perioade. Prin *pralaya*, vechile scrieri indiene desemnau perioadele de nemanifestare ale sufletului universului denumit *alaya*; vechile scrieri indiene afirmă că pe timpul pralayei, sufletul universului denumit *alaya* “doarme învătăcut în sine”.

După lunga perioadă de nemanifestare, Dumnezeu a creat un nou palier cuantic în Oceanul de Lumină. În succesiunea creației lui Dumnezeu acest palier este al cincelea. În interiorul acestui palier cuantic Dumnezeu a creat o nouă sferă sau lume. Astfel a început al doilea ciclu cosmic. În al doilea ciclu, pe al cincelea palier al cosmosului, Dumnezeu a recreat cosmosul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic anterior. Mai întâi, Dumnezeu a creat întocmirile de mediu, astfel încât, în prima parte a existenței sale, al cincelea palier al cosmosului se aseamăna cu o imensă grădină. Acesta a fost al doilea Eden, după cel din ciclul cosmic anterior. Îngerii din categoria Fiilor Luminii au revenit pe al cincelea palier al cosmosului ca și cum nu s-ar fi produs nici o disfuncționalitate.

Pe al cincelea palier al cosmosului a avut loc o nouă creație a oamenilor. Și pe al cincelea palier al cosmosului a existat un om primordial - care poate fi considerat al doilea Adam (al doilea *Adam Kadmon*). Pentru a crea un nou Adam, Dumnezeu a adus un nou spirit din Palierul cuantic primordial (*Lumea fără formă*), căruia i-a construit un duh

de formă umanoidă. Duhul celui de-al doilea Adam era diferit de duhul oamenilor primei generații; astfel se poate vorbi despre al doilea prototip de duh omenesc. Și al doilea Adam a “umblat” cu Dumnezeu o lungă perioadă de timp.

Ulterior, s-au întrupat, cu noul tip de corp duh, multe alte spirite din *Lumea fără formă*. Nu a fost vorba despre o reîntrupare a spiritelor din primul ciclu, ci despre spirite noi - despre spirite noi în duhuri noi, care erau întrucâtva diferite de cele ale oamenilor din primul ciclu. Toți oamenii (spiritele de oameni) care s-au întrupat pe al cincelea palier al cosmosului au format *a doua generație*.

Dacă prima generație de oameni era formată din androgini, în a doua generație oamenii au devenit sexuați: bărbați și femei. Prima femeie din cosmos s-a născut pe al cincelea palier al cosmosului, fiind consoarta celui de-al doilea Adam. Numele primei femei a fost Lillith. Mistica evreiască, în special Kaballa, menționează în mai multe rânduri perechea primordială Adam - Lillith, dar nu precizează că este vorba despre cel de-al doilea Adam, care a apărut în cel de-al doilea ciclu al cosmosului.

Din păcate, și pe al cincelea palier al cosmosului procesul rebeliunii împotriva Poruncilor lui Dumnezeu s-a repetat. Capii rebeliunii au fost un om și un înger. Omul a fost cel de-al doilea Adam (care a fost însoțit de femeia sa, Lillith), iar îngerul a fost, de această dată, un Heruvim Purtător de Lumină, pe nume Lux. După răzvrătire, Heruvimul Purtător de Lumină Lux a fost denumit Lucifer.

În răzvrătirea sa, Lucifer a fost urmat de un număr mare de îngeri și spirite ale naturii. La rândul său, al doilea Adam a fost urmat de un număr destul de însemnat de oameni din cea de-a doua generație (cam trei sferturi din a doua generație). La rândul ei, prima femeie din cosmos, Lillith, s-a întunecat devenind “mama tuturor prostituatelor”,

după cum o denumesc scrierile evreiești. După răzvrătire, al doilea Adam & Lillith și oamenii care l-au urmat, precum și Lucifer cu îngerii săi, au intrat rapid în sfera de influență a lui Hallshithan și a lui Adam primordial, Adam Kadmon din primul ciclu (care în acest timp erau în haos). Cu toții au devenit “Cel rău”.

Simțindu-se siguri pe ei, Cei răzvrățiți s-au opus în mod fățiș îngerilor din categoria Fiilor Luminii; mai mult decât atât, au pornit un război total împotriva Fiilor Luminii (îngerii care au continuat să respecte poruncile lui Dumnezeu), dar în cele din urmă, au fost înfrânți. Războiul dintre Lucifer & Co și Fiii Luminii poartă numele de “primul război al cerului”.

Al cincelea palier cuantic poate fi considerat, ca aspect, un precursor eterat al palierului cuantic material. Singura diferență între al cincelea palier cuantic și actualul palier material este că, pe de-o parte, al cincelea palier cuantic se afla la un nivel subtil, eterat, iar de cealaltă parte este că pe atunci exista o singură planetă. Așadar, al cincelea palier cuantic era format dintr-o planetă imensă; îngerii numesc această planetă imensă Perfer.

La sfârșitul războiului dintre Lucifer & Co. și armata îngerilor din categoria Fiilor Luminii conduși de Arhanghelul Mihail, Lucifer (care anterior a fost un înalt heruvim ocrotitor al oamenilor) a fost depozat de însemnele domniei, adică ale gradului ierarhic și funcției pe care o îndeplinea în organigrama cosmosului și a fost “azvârlit” din ceruri; printre însemnele domniei de care a fost depozat Lucifer se numără un smarald încrustat pe o coroniță pe care o purta pe cap (cu privire la care s-au ținut multe legende) și o sabie. La finalul războiului uriașa planetă Perfer a fost incendiată; ea continuă să ardă și astăzi la nivelul celui de-al cincelea palier cuantic.

În cele din urmă, după ce au pierdut primul război al cerului, cei întunecați - oameni și îngeri - s-au refugiat în haos, alături de cei din prima generație. Prin afluxul oamenilor din cea de-a doua generație, haosul s-a extins. La nivelurile (etajele) deja existente ale haosului s-au mai adăugat altele. Fiecare nivel al haosului are propria sa ieșire, diferită de a celorlalte; nu există căi de comunicare între nenumăratele niveluri ale haosului.

Într-un fel, haosul se aseamănă cu lumea astrală actuală, numai că este o lume astrală inversată. Actualmente, lumea astrală are mai multe niveluri sau subplanuri, fiecare dintre ele fiind locuită de oameni decorați, în funcție de gradul de dezvoltare spirituală al fiecăruia. Același lucru se poate spune despre haos, care este locuit de ființele răzvrătite - îngeri, spirite ale naturii și oameni -, în funcție de natura (caracteristicile) rebeliunii contra Poruncilor lui Dumnezeu.

O dată cu distrugerea planetei Perfer s-a încheiat al doilea ciclu al cosmosului. A urmat o nouă perioadă de nemanifestare. După lunga perioadă de nemanifestare, a început al treilea ciclu cosmic.

EDENUL ETERIC

Adam și Eva

În cel de-al treilea ciclu al cosmosului, Dumnezeu a construit un nou palier cuantic, care este al șaselea palier cuantic al Oceanului de Lumină. Acest palier cuantic este actuala lume eterică. Pe al șaselea palier cuantic al Oceanului de Lumină, Dumnezeu a creat din nou o lume perfectă, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic înainte. Aceasta a fost cel de-al treilea Eden - care poate fi denumit Edenul eteric.

În Edenul eteric, Dumnezeu a creat iarăși un prim om. Primul om a fost numit Adam (precum predecesorii săi). Abia acesta este Adam menționat în Vechiul Testament. De fapt, Vechiul Testament (Geneza) începe expunerea procesului creației lumii doar din momentul formării Oceanului de Lumină, adică din momentul în care “Dumnezeu a zis: să fie lumină”. Apoi, Geneza reia procesul creației cu momentul apariției Edenului eteric și al creației primului om. Edenul vetero-testamentar este, de fapt, cel de-al șaselea palier cuantic, iar primul om creat de Dumnezeu pe acest palier este al treilea Adam. Între momentul apariției Edenului eteric și momentul creației celui de-al treilea Adam s-a scurs o lungă perioadă de timp.

Nu trebuie să încurce denumirea de Adam atribuită la trei persoane diferite; prin numele Adam a fost desemnat

primul om dintr-o generație. Explicația, motivul sau, dacă se poate spune astfel, misterul expunerii selective al procesului creației la care a recurs autorul Genezei, care a fost Moise, va fi analizat pe parcursul acestei cărți. Deocamdată trebuie reamintit că Moise a fost membru al poporului evreu; în urma unei Revelații Dumnezeiești, Moise a expus în *Geneza* linia sa genealogică care a început cu Adam al celei de-a treia generații.

Așadar, cel de-al treilea Adam a fost creat de Dumnezeu “după Chipul și Asemănarea Sa” în Edenul eteric, pe cel de-al șaselea palier cuantic. După aceea, așa cum precizează *Geneza*, Dumnezeu a creat prima femeie, Eva. Prima femeie a fost creată “după chipul și asemănarea bărbatului”. Primul bărbat, Adam și prima femeie, Eva au locuit o perioadă de timp în Eden. Ei au fost singurii locuitori ai Edenului. La fel ca strămoșii lor din cele două cicluri anterioare, Adam și Eva au “umblat” o lungă perioadă de timp cu Dumnezeu și au învățat rosturile a tot ce există.

Pentru decelarea corectă a succesiunii evenimentelor creației mai trebuie afirmat că în toată această perioadă de debut a celui de-al treilea ciclu al cosmosului, Cei întunecați - îngeri, spiritele naturii și oameni care s-au răzvrătit în ciclurile cosmice anterioare, inclusiv cei doi Adam din ciclurile anterioare - locuiau în haos, fără să știe ce se petrece în Oceanul de Lumină. Nu aveau cunoștință de faptul că Dumnezeu crease un nou palier cuantic, o nouă lume, un nou Eden și o nouă primă pereche de oameni. Nu exista nici o informație și nici un impuls energetic-informațional care să le dea de știre cu privire la toate aceste aspecte.

La baza existenței și funcționării cosmosului se află mai multe legi fundamentale, dintre care cele mai importante sunt legea rezonanței sau a sintoniei și legea cauzalității. Potrivit *legii rezonanței*, cele ce sunt asemănătoare se atrag:

orice ființă atrage și este atrasă de acele ființe care au aceeași vibrație energetico-informațională. Potrivit *legii cauzalității*, orice fenomen sau eveniment devine la rândul său o cauză, care are tendința de a produce un efect. Efectul devine la rândul său cauză și așa mai departe. În consecință, ființele aflate în haos nu știau că Dumnezeu mai crease o lume și o primă pereche de oameni întrucât, potrivit legii rezonanței, nu puteau intra în conexiune cu această lume. Lumea nou creată, Edenul eteric creat pe cel de-al șaselea palier cuantic era o creație perfectă a lui Dumnezeu. De asemenea, între haos și noul palier cuantic nu exista o relație de cauzalitate.

Dumnezeu nu poate crea ceva imperfect, astfel că între ființele din haos și ființele din lumea nou creată, Adam și Eva, nu exista nici un fel de compatibilitate energetică - nu exista rezonanță. Edenul eteric era în rezonanță energetico-informațională (așa spunem noi astăzi) doar cu ființele perfecte: cu Fiii Luminii - îngerii și spiritele naturii -, care au rămas în pacea lui Dumnezeu. Fiii Luminii veneau și plecau oricând din și în noua lume; ei se puteau mișca instantaneu din noul Eden în oricare dintre sferile din Oceanul de Sunet, din Oceanul de Miros sau din Oceanul de Lumină. Reședințele propriu-zise ale Fiilor Luminii (îngeri și spirite ale naturii) sunt situate în sferile (lumile) perfecte din cele trei Oceane. Ei veneau din lumile lor de reședință în noua lume doar pentru a-i sluji lui Dumnezeu, Tatăl tuturor.

La rândul lor, Adam și Eva, erau ființe compatibile cu Edenul, cu îngerii și cu spiritele naturii din categoria Fiilor Luminii și, firește, cu Dumnezeu. Cât timp au locuit în Eden, Adam și Eva nu au manifestat vreo energie negativă: nu au avut nici o dorință și nici o intenție contrară Ordinii cosmice.

Planul lui Dumnezeu cu oamenii era următorul: Adam și Eva trebuiau să se desăvârșească în urma "umblării" cu Dumnezeu - mai pe înțelesul nostru, trebuiau să se

desăvârșească în urma unei educații adecvate realizată sub îndrumarea directă a lui Dumnezeu -, apoi să procreeze (așa spunem noi acum, dar în Edenul eteric nu putea fi vorba despre o procreație care să fi presupus o unire sexuală propriu-zisă; unirea sexuală a apărut doar ulterior, în palierul cuantic material). Procreația trebuia să se producă doar în urma Binecuvântării lui Dumnezeu.

Procreația primilor oameni în Eden presupunea o unire sufletească (aurică) combinată cu emiterea unor sunete modulate informațional. În mod concret, unirea procreativă consta într-o îmbrățișare, răstimp în care Adam și Eva trebuiau să manifeste un anumit tip de energie de intenție (energiile de intenție sunt emise din inima ființei), pe fondul emiterii unor sunete guturale. În urma acestei uniri procreative, urmau să se formeze noi trupuri de formă umanoidă, în care să fie atrase, prin rezonanță, spirite pure din *Lumea fără formă*. Prin acest procedeu, spiritele pure aveau posibilitatea de a se întrupa în Eden. Însă în cazul în care Adam și Eva doreau să procreeze înainte de a atinge desăvârșirea și de a avea Binecuvântarea lui Dumnezeu, ar fi apărut probleme extrem de serioase. Ceea ce de fapt s-a și întâmplat.

În acele timpuri de început, Binecuvântarea lui Dumnezeu avea același rol pe care îl are astăzi *Taina sfântă a căsătoriei* (prin Taina sfântă a căsătoriei se obține Binecuvântarea lui Dumnezeu). Înainte de a aduce la întrupare o nouă ființă omenească, protopărinții Adam și Eva trebuiau să aibă Binecuvântarea lui Dumnezeu. Binecuvântarea nu putea fi acordată decât în condițiile în care primii oameni atingeau desăvârșirea.

Planul lui Dumnezeu era așadar ca Adam și Eva să se desăvârșească progresiv, iar când această desăvârșire atingea punctul final, să aducă la întrupare spirite pure. Aceste spirite

pure urmau să pătrundă în palierul cuantic al Edenului eteric direct din *Lumea fără formă*. Primii oameni, Adam și Eva, aveau așadar o misiune esențială în nou formatul cosmos: ei trebuiau să devină protopărinții și îndrumătorii spiritelor pure ce trebuiau să vină din *Lumea fără formă*.

“Scenariul” aducerii progresive de noi ființe omenești la întrupare era astfel identic cu cel din ciclurile cosmice anterioare. În primul ciclu, spiritul lui Adam primordial a fost adus la întrupare cu mult timp înainte de aducerea celorlalți oameni tocmai pentru a se desăvârși și a deveni un îndrumător (educator) pentru spiritele ce urmau să vină din *Lumea fără formă*. Din păcate, în loc să devină un îndrumător pentru ceilalți, prin nerespectarea poruncilor, Adam primordial s-a îmbolnăvit de boala denumită “despărțirea de Dumnezeu” și i-a atras pe ceilalți oameni pe calea întunecată. Tot astfel s-au desfășurat evenimentele și în ciclul al doilea.

Motivul interdicției de a procrea în afara Binecuvântării lui Dumnezeu nu este chiar atât de dificil de descifrat. Anterior întrupării în Edenul eteric, Adam și Eva au fost spirite, adică ființe de formă sferică. Ca ființe de formă sferică, Adam și Eva, la fel ca toate celelalte spirite de oameni, au conviețuit o lungă perioadă de timp (o eternitate, căci pe atunci nu exista timpul) cu Dumnezeu, în *Lumea fără formă* (Palierul cuantic primordial). Se poate spune că, în momentul în care au îmbrăcat o formă umanoidă, spiritele primilor oameni erau foarte bătrâne. Ele “umblaseră” o perioadă imensă de timp cu Dumnezeu și învățaseră cum să se comporte ca ființe de formă sferică. Dar, în momentul în care au primit trupuri de formă umanoidă, ele erau la fel de neștiutoare ca un șofer începător din ziua de astăzi.

Adam și Eva pot fi comparați cu doi oameni din ziua de astăzi, care, pentru a conduce o mașină trebuie, în

prealabil, să urmeze școala de șoferi. Nu contează cât de bătrâni sunt - ca etate. Chiar dacă au vârsta de 90 de ani, ca șoferi sunt foarte tineri și neexperimentați, astfel că nu se pot aventura direct în traficul aglomerat al unui mare oraș înainte de a fi învățat regulile de bază și de a dobândi deprinderile necesare. Deși spiritele lor, de formă sferică, erau foarte bătrâne, Adam și Eva erau tineri și neexperimentați în ceea ce privește “conducerea” trupurilor de formă umanoidă - noile “mașini” puse la dispoziție de către Dumnezeu. Trupurile de formă umanoidă erau ca niște automobile foarte noi. Automobilul are o altă formă decât cea umanoidă; un automobil nu este, pentru conducătorul său, decât o prelungire a propriei ființe, cu care poate desfășura alte activități decât cele specifice formei umanoide. Pentru a putea să controleze automobilul, șoferul trebuie să folosească volanul, manetele și pedalele, care nu fac parte din propria sa ființă, iar pe deasupra trebuie să-și formeze deprinderi.

Adam și Eva trebuiau să se desăvârșească ca ființe de formă umanoidă, tot astfel cum se desăvârșiseră ca spirite. Punctul principal în care trebuiau să se desăvârșească Adam și Eva era emiterea energiilor de intenție, care sunt emise direct din spirit, sub forma unor energii luminoase, precum razele laser. Orice energie de intenție este emisă automat, din inima ființei - din spirit. În consecință, cel puțin de la Adam și Eva până în ziua de astăzi, emiterea energiilor de intenție nu este supusă analizei mentalului sau voinței. Un om din prezent emite energii de intenție în fiecare secundă a existenței sale: dacă vrea să mănânce, dacă vrea să doarmă, dacă vrea să se întâlnească cu un prieten, dacă vrea să meargă la locul de muncă etc. Dacă omul emite o intenție aflată în conformitate cu Ordinea cosmică, energia este luminoasă. Dacă omul emite o intenție care nu este în conformitate cu Ordinea cosmosului, energia este întunecată.

Dacă, de exemplu, un om vrea să mănânce un fruct, mai întâi emite respectiva energie de intenție, iar apoi, la un interval de câteva fracțiuni de secundă, conștientizează faptul respectiv prin intermediul mentalului. Chiar în momentul în care dorește să mănânce acel fruct - ceea ce înseamnă că manifestă intenția - omul emite energia respectivă. În mod concret, energia de intenție este asemănătoare cu o rază laser ce țâșnește din inima ființei - din spirit. Abia după ce emite acea energie, omul începe să conștientizeze faptul că dorește să întreprindă acea acțiune. În mod firesc, omul întinde mâna și mănâncă fructul - ceea ce presupune o acțiune motorie. În acest caz energia de intenție este luminoasă, datorită faptului că omul nu a încălcat legile cosmice - Ordinea cosmică. Omul doar cumpărase fructul din piață ori îl culesese singur din livadă. Dacă însă un om dorește să mănânce un fruct ce aparține altuia, în mod cert încalcă Ordinea cosmică. În acest caz, energia de intenție este întunecată. De fapt, energia de intenție, fiind emisă de spirit, este întotdeauna luminoasă, dar în cazul în care omul încalcă Ordinea cosmosului, ea se întunecă imediat. Întunecarea se produce foarte rapid, astfel încât, în limbajul curent, se poate vorbi despre două tipuri de energie de intenție: despre un tip de energie de intenție luminoasă și despre un tip de energie de intenție întunecată.

Un proces similar s-a petrecut în cazul lui Adam și al Evei, primii oameni creați în Edenul eteric, al șaselea palier cuantic al Oceanului de Lumină. În prima parte a existenței Edenului eteric, Adam și Eva au avut nenumărate intenții și dorințe: de a mânca fructe, de a observa mai îndeaproape creația minunată a lui Dumnezeu, de a se plimba cât mai departe prin Eden etc. De fiecare dată, intențiile lor au fost îndreptățite, astfel că au fost în conformitate cu Ordinea cosmică - cu Poruncile lui Dumnezeu. Adam și Eva erau ca doi copii - erau copiii iubiți ai lui Dumnezeu, pe care toți

îngerii îi ocroteau. Chiar și atunci când erau singuri în Eden, pentru că Dumnezeu îi lăsa adesea singuri să admire întocmirile de vegetație, Adam și Eva au respectat Poruncile Sale, astfel că au emis doar energii de intenție luminoase.

Dar după o lungă “umblare” cu Dumnezeu, răstimp în care au acumulat nenumărate cunoștințe, Adam și Eva au căzut ... în miraj. Totul a pornit de la o intenție-dorință emisă de Eva, care, apoi, la scurt timp, a fost împărtășită și de Adam. Această intenție-dorință a Evei a fost legată chiar de aspectul procreativ: după câte se pare, Eva a avut intenția procreerii în lipsa Bindecuvântării lui Dumnezeu. În momentul în care a avut această intenție în inima ei, Eva a emis o energie de intenție întunecată. Aceasta a fost prima energie de intenție întunecată emisă de o ființă în ciclul al treilea, pe al șaselea palier al cosmosului. La rândul său, în momentul în care a fost de acord cu propunerea Evei, Adam a emis și el o energie de intenție întunecată. Eva a avut acea intenție doar o fracțiune de secundă, răstimp în care a și emis energia de intenție întunecată, iar acesta a fost cel mai dramatic moment al istoriei celui de-al treilea ciclu al cosmosului, pentru că acesta a constituit “păcatul originar”.

Păcatul originar a fost împărtășit și de Adam care, la rândul lui, a emis o energie de intenție întunecată. Mai trebuie spus că, anterior acestui moment, Dumnezeu i-a avertizat de nenumărate ori pe primii oameni să nu încalce Legile Sale și să aștepte răbdători momentul ales de El Însuși, când vor primi Bindecuvântarea de a avea fii și fiice.

Dar, și de această dată, trebuie spus că Dumnezeu știe ceva ce Adam și Eva nu știau la acel moment. Dumnezeu știe ceva ce nici noi, în ziua de astăzi, nu conștientizăm în mod corespunzător. Prin emiterea acelor intenții și, implicit, a acelor energii de intenție, Adam și Eva au dorit să procreeze fără a fi avut acceptul lui Dumnezeu și fără a fi

fost desăvârșiți, astfel că dorința lor a avut la bază mândria: ei au vrut să fie asemenea lui Dumnezeu, să aducă la întrupare spirite pure din *Lumea fără formă*, pe care să le educe la rândul lor. De fapt, Adam și Eva au dorit ceva foarte grav, ceva ce s-a împlinit ulterior, dar cu efecte nefaste: au dorit să aducă la întrupare ființe *după chipul și asemănarea lor, nu după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu*. Ei au vrut să fie dumnezei.

În momentul emiterii acelor prime energii de intenție întunecate, pentru Adam și pentru Eva procesul desăvârșirii s-a oprit. Dumnezeu a știut instantaneu că s-a produs ceva grav, datorită faptului că Edenul pur și perfect a fost brăzdat de o energie întunecată. Era exact ceea ce nu voia Dumnezeu să se producă. Datorită faptului că Eva și Adam au emis energii întunecate potrivit liberului arbitru, Dumnezeu nu se putea opune. Dacă Dumnezeu ar fi făcut altceva, ar fi încălcat darul acordat de El Însuși tuturor ființelor din cosmos, acela de a se manifesta potrivit liberului arbitru.

Emiterea energiei de intenție întunecate a produs mai multe efecte. Primul efect a fost că Cei întunecați, care se aflau în haos (Adam primordial, Hallshithan, Lucifer, Primordialii întunericului, al doilea Adam & Co) au simțit la rândul lor acea energie de intenție întunecată, precum un grup de tigri simt de la distanță mirosul sângelui, și au făcut instantaneu saltul din haos în Oceanul de Lumină.

Astfel au aflat cu surprindere despre existența unei noi lumi (palier cuantic) și a unei noi perechi de oameni. Ei au urmat "dâra" (traseul) energiei de intenție întunecate și au ajuns la emitenți: Eva și Adam. La rândul lor, Cei întunecați au emis propria lor energie de intenție, care nu putea fi decât întunecată. Această energie de intenție întunecată s-a întâlnit cu energia de intenție emisă de Eva într-un punct din spațiu-timp, punct situat chiar în centrul pământului actual.

Întâlnirea dintre cele două energii de intenție a provocat o explozie de energie întunecată - un “big bang”. Chiar în acel loc s-a format un nucleu întunecat, denumit “mama tuturor întunecimilor”.

Al doilea efect a fost formarea, începând de la nucleul întunecat, a unui nou palier cuantic. Chiar în miezul nucleului întunecat - denumit “mama tuturor întunecimilor” - s-a produs explozia de energie întunecată, ca rezultat al ciocnirii celor două energii de intenție, iar în urma acestei explozii s-a format palierul cuantic material - al șaptelea palier cuantic al Oceanului de Lumină - și Pământul în prima sa întocmire. Această primă întocmire a Pământului - prima fază a existenței Pământului - nu era la fel de materializată precum cea de astăzi, motiv pentru care poate fi desemnată prin termenul *protopământ*.

Protopământul, în prima sa stază, era așadar eterizat, dar nu atât de eterizat precum lumea eterică. În prima secundă a existenței sale, ca alcătuire de întocmiri (vegetație și mediu), palierul cuantic material al protopământului eterizat era identic cu Edenul eteric. De fapt, se poate spune că Edenul eteric s-a reflectat energetico-informațional în noul palier cuantic, la fel cum cerul de astăzi se reflectă pe luciul unui lac. Deosebirea dintre ceea ce s-a petrecut atunci și ceea ce se petrece în prezent este însă esențială. Astăzi, cerul nu lasă nici o urmă pe luciul lacului, ci doar se reflectă pasiv. În schimb, în perioada de început a palierului cuantic material, Edenul eteric și-a lăsat amprenta în nou formatul palier material, ca un sigiliu care se imprimă în plastilină. Tot ce exista în Edenul eteric s-a imprimat astfel în structura moleculară a planului cuantic material. Întocmirile de vegetație pe care Dumnezeu le crease pentru a încânta ochii protopărinților în Edenul eteric s-au reflectat în noua lume. Astfel s-a format un Eden în palierul material.

Mulți comentatori ai Vechiului Testament confundă cele două planuri cuantice, al șaselea și al șaptelea, și afirmă cu mâna pe inimă că Edenul a fost doar în lumea fizică. Evident, Edenul a existat și în lumea fizică, dar ca reflectare a unui palier cuantic care nu are nimic de-a face cu materia așa cum o cunoaștem astăzi.

Al treilea efect al emiterii energiilor de intenție întunecate a fost ejectarea lui Adam și a Evei din Edenul eteric și, implicit, din al șaselea palier cuantic în nou formatul palier cuantic material. Această ejectare - pe care vechile scrieri o denumesc “alungare” sau “izgonire” - s-a produs datorită faptului că s-a creat o diferență de potențial între perfecțiunea planului cuantic în care se afla Edenul eteric și energia de intenție întunecată emisă de Adam și Eva.

Adam și Eva nu au fost propriu-zis “alungați” din Eden, ci au fost translați fulgerător în noul palier cuantic material, pe protopământ. Trupurile materiale ale lui Adam și Eva de la începutul formării planului cuantic material erau diferite, ca densitate, de cele ale oamenilor din prezent; încă aveau o anumită luminozitate, de parcă ar fi fost formate din lumină. Tot astfel era palierul cuantic material în prima sa întocmire, astfel că nu se poate face vreo comparație cu lumea materială actuală. Palierul cuantic material de atunci era atât de diferit de cel actual pe cât este palierul fizic de astăzi de palierul astral (al duhurilor).

În momentul emiterii energiei de intenție întunecate, Eva nu a fost ispitită de nimeni. Nu avea cum; nici un mistic nu a reușit și nici nu va reuși să explice cum a fost ispitită Eva de ispititor sub forma șarpelui, în condițiile în care ispititorul nu era compatibil, din punct de vedere energeticoinformațional, cu Edenul pur și perfect; nici un ispititor nu putea pătrunde în Eden și nici n-a pătruns vreodată. Ispitirea a venit abia după momentul emiterii energiei de intenție.

Procesul s-a derulat într-un răstimp extrem de scurt - aproape instantaneu. Eva a manifestat intenția negativă, care s-a concretizat prin emiterea energiei de intenție întunecată. Energia de intenție s-a propagat până în haos, i-a făcut atenți pe Cei întunecați, care au emis, la rândul lor, propria energie de intenție întunecată. Instantaneu, Cei întunecați - se pare că, în prima fază, a fost vorba chiar despre cei doi tartori: Adam primordial și Hallshithan - au urmat dâra energiei de intenție emisă de Eva și au localizat-o în Oceanul de Lumină. Chiar în acea fracțiune de secundă s-a produs explozia întunecată, care a declanșat formarea nucleului întunecat, iar apoi s-a format palierul cuantic material. Ispititorul s-a întâlnit cu Eva doar în palierul cuantic material, nu în cel eteric.

Chiar și după alungarea din Edenul eteric în palierul cuantic material al protopământului, o perioadă de timp Dumnezeu a continuat să vorbească cu copiii Săi. Astfel, Adam și Eva au aflat, explicat chiar de către Creatorul Lumii, care a fost motivul interdicției de a procrea fără a avea Binecuvântarea Sa. Era însă prea târziu pentru ei.

Edenul material

Energia de intenție emisă de Adam primordial-Hallshithan nu poate fi comparată cu o simplă rază întunecată; se poate afirma că în acea rază era chiar Adam primordial-Hallshithan în plinătatea sa întunecată.

Acolo unde se deplasează energia de intenție a lui Adam primordial-Hallshithan, acolo este și Adam primordial-Hallshithan (cei doi formau o unitate, astfel că pot fi considerați o singură persoană; declinarea se va face la singular). Adam primordial-Hallshithan se deplasează împreună cu energia sa de intenție - el este propria sa energie

de intenție (același lucru poate fi spus cu privire la orice ființă îngerească). Deși acea energie de intenție era doar o părțică infimă din ființa lui Adam primordial-Hallshithan, acesta era în întregime în ea.

Acest aspect are la bază principiul holografiei: orice parte conține întregul; întregul se reflectă integral în cea mai mică dintre părțile sale. De aceea, chiar în secunda emiterii acelei energii, Adam primordial-Hallshithan s-a deplasat instantaneu, împreună cu energia sa de intenție, din haos lângă Eva. Adam primordial-Hallshithan a emis energia de intenție întunecată în prima fracțiune de secundă după ce Adam și Eva au emis propria lor energie de intenție. Totul s-a petrecut extrem de repede, aproape instantaneu. Adam primordial-Hallshithan a acționat doar în sensul dorințelor și a energiei de intenție emisă de către Adam și Eva, care voiau să procreeze după chipul și asemănarea lor, nu după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu și să devină dumnezei pentru progenerurile lor.

Adam primordial-Hallshithan nu i-a obligat sub nici un chip pe protopărinți să facă ceea ce nu voiau. În nici un chip, Adam primordial-Hallshithan nu a anulat liberul arbitru al protopărinților. Oricum, dacă le-ar fi încălcat liberul arbitru, Adam primordial-Hallshithan ar fi avut de-a face cu Dumnezeu, iar ei știau acest lucru. Nici Dumnezeu nu a încălcat liberul arbitru al protopărinților Adam și Eva: dacă așa voiau, dacă așa își manifestaseră intenția, prin exercitarea liberului arbitru, nimeni nu-i putea împiedica. Dar prin această dorință, protopărinții nu mai puteau sta împreună cu Dumnezeu, în aceeași lume - pe același palier cuantic. În consecință, protopărinții au fost translați instantaneu într-un palier cuantic inferior - în palierul material. În noul palier cuantic, protopărinții s-au întâlnit cu Hallshithan, în care crezuseră mai mult decât în Dumnezeu.

Hallshithan, nu trebuie uitat, a fost un Înger Pur creator de formă. Inițial, el nu avea formă, dar, imediat după răzvrătire, a dobândit o primă formă de șarpe (el este denumit uneori Șarpele Adâncului celui mare), iar după simbioza cu Adam primordial, a dobândit și o formă umanoidă. Deși se poate manifesta fie prin forma arhetipală de șarpe, fie prin cea umanoidă, Hallshithan a rămas un înger creator de formă - un înger creator de formă aflat în șomaj (răzvrătit). Manifestându-se fulgerător în palierul cuantic material, Hallshithan a făcut ceea ce știa mai bine: a dat formă acelui palier cuantic sau, mai precis, a participat la formarea sa.

Rezultatul acțiunii lui Hallshithan a fost materia. Noul palier cuantic material s-a constituit astfel pe structura de înger creator de formă, aflat în șomaj, a lui Hallshithan, ca pe un zgomot de fond universal - motiv pentru care unii mistici din antichitate afirmă că materia este rea, diabolică sau shaitanică. Dacă este folosit un alt limbaj și este privit întregul proces dintr-o altă perspectivă, se poate spune că Hallshithan a fost “întemnițat” în materie.

Din păcate, același lucru se poate spune despre Adam și Eva: au fost întemnițați în materie (aici nu este cazul să fie folosite ghilimelele). Imediat după izgonire, pentru Adam și Eva, problema a devenit extrem de gravă; fiind translați instantaneu în noul palier cuantic - fiind luați de “valul” lui Hallshithan -, protopărinții și-au pierdut capacitatea de a asimila Viața divină (Lumina, care stă la baza Oceanului de Lumină) și de a fi vii.

Procesul pierderii capacității de a asimila Viața divină, desfășurat anterior și în cazul lui Adam primordial-Hallshithan&Co, s-a repetat întocmai cu Adam și cu Eva. Fiind lipsit de aportul energiilor divine - energia Duhului Sfânt: Lumina - atât mediul protopământului, cât și trupurile

protopărinților au început să se întunece cu mare viteză și să se cristalizeze ca materie - materia fiind creația exclusivă a îngerului răzvrătit creator de formă - Hallshithan.

În aceste condiții mai mult decât dramatice, spiritele protopărinților Adam și Eva ar fi rămas captive în materia moartă, precum doi pești ar rămâne înghețați într-un aisberg. Spiritele lor n-ar mai fi avut cum să fie absorbite în *Lumea fără formă*, locul de unde proveniseră, fiind prinse sau întemnițate în materie. Nu numai că spiritele protopărinților ar fi rămas captive, dar ar fi suferit chinuri groaznice. Ca și cum peștii din exemplul de mai sus ar sta înghețați în aisberg milioane și milioane de ani, fără a muri definitiv, fiind conștient în fiecare clipă de frigul năpraznic. Ar fi fost o dramă de neimaginat.

Nu a fost să fie așa datorită faptului că Dumnezeu, care este Viața și Continuitatea cosmosului, nu a permis acest lucru. În marea Sa milă, Dumnezeu a insuflat Viața în noul palier cuantic. Viața s-a manifestat printr-o infuzie de energie a Duhului Sfânt și s-a concretizat printr-un excedent de Lumină. Acest excedent de Lumină a vitalizat atât structura protopământului nou constituit, cât și a trupurilor protopărinților. Viața a vitalizat materia (moartă) ce stă la baza noului palier cuantic.

Hallshithan, ca înger răzvrătit creator de formă, putea conferi doar forma unei materii “moarte” (moartă ca și el), dar nu putea vitaliza această materie. Dacă materia, ca rezultat al acțiunii lui Hallshithan, nu ar fi beneficiat de Energia Vieții, ar fi înghețat, astfel că spiritele protopărinților ar fi fost prinse în ea și n-ar mai fi ieșit niciodată de acolo.

Pentru a preîntâmpina acest proces dramatic, la nivelul structurii protopământului, Dumnezeu a creat o rețea globulară de linii de lumină, susținută de cei 19 Îngeri Puri ai

Temeliei rămași în activitate, iar la nivelul structurii trupului de formă umanoidă al protopărinților (și de atunci al tuturor urmașilor lor) a fost creată o nouă structură de lumină, denumită “suflare de viață” sau “suflet”, care s-a suprapus peste vechiul corp de formă umanoidă al protopărinților. Această suflare de viață a susținut energetic trupul originar al protopărinților. Suflarea de viață, pe care Dumnezeu a insuflat-o protopărinților Adam și Eva pentru a fi în continuare vii, poartă numele de *suflet*. La Adam și Eva, precum și la toți urmașii lor, sufletul are aspectul unui corp de formă vag umanoidă. Fără existența sufletului, nici un om n-ar putea exista în mediul puțin propice al lumii materiale.

În acest context, se poate înțelege cu multă claritate că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu un palier cuantic atât de dens precum este cel material, după cum se poate înțelege faptul că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu toate aspectele negative actuale ale lumii materiale, de la catastrofele geologice, climaterice și meteorologice la cele sociale. Expresii de genul “blestemul lui Dumnezeu” sau “pedeapsa lui Dumnezeu” auzite atât de des în cazul unor catastrofe meteorologice, geologice sau sociale n-au nimic de-a face cu Dumnezeu. Dimpotrivă, activitatea lui Dumnezeu constă în salvarea a cât mai multor ființe omenești, în condițiile producerii unor astfel de catastrofe.

În palierul inițial al lui Dumnezeu, nu figura lumea materială, după cum nu figura nici haosul, care se află în afara Oceanului de Lumină. Atât haosul, cât și lumea materială au apărut datorită faptului că au existat ființe (îngeri, spirite ale naturii și oameni) care au ales, prin liberul arbitru, o altă cale decât cea a lui Dumnezeu. Despărțindu-se de Dumnezeu, aceste ființe nu mai puteau locui în Oceanul de Lumină, ci în afara acestuia, “acolo unde Dumnezeu lipsește” (în limba latină există expresia “*veccere Deo*”).

Într-un fel, se poate spune că palierul cuantic material este tot un soi de haos, fiind format chiar din opusul Luminii lui Dumnezeu: materia. Dar, spre deosebire de haosul propriu-zis (ce poate primi și apelația vetero-testamentară de “*abis*”), lumea materială a beneficiat de acea infuzie de Lumină a Duhului Sfânt, concretizată, la nivelul globului terestru, în rețeaua de formă globulară formată din linii de lumină, iar la nivelul tuturor ființelor, din suflet (“suflul de viață” devenit “suflet” și perpetuat la toți urmașii primilor oameni).

Dacă nu ar fi emis energii de intenție negative, Adam și Eva aveau misiunea de a aduce la întrupare spirite pure din *Lumea fără formă*, cărora să le devină educatori. Acesta a fost Planul lui Dumnezeu. Planul, în toată măreția sa, a fost înțeles până la urmă de către Adam și Eva, dar această înțelegere a survenit abia după ce au fost “alungați” sau translați în nou constituita lume materială.

În mod firesc, Adam și Eva ar fi trebuit să procreze după ce ar fi atins desăvârșirea. Sub atenta ocrotire a lui Dumnezeu, în Eden, Adam și Eva ar fi atins destul de repede desăvârșirea și ar fi devenit ași pentru a deveni părinți. În momentul “căderii în materie”, Adam și Eva nu erau imperfecti din punct de vedere trupesc, ci erau imperfecti din punctul de vedere al manifestării spiritului în trupul de formă umanoidă. Ei nu atinseseră maturitatea necesară pentru a emite în mod continuu intenții pozitive și energii de intenție luminoase, astfel încât să rămână în starea de curățenie edenică. În secunda în care au emis, pentru prima oară, energiile de intenție întunecate, procesul desăvârșirii a fost blocat. Totuși, ceea ce protopărinții câștigaseră, în urma “umblării” anterioare cu Dumnezeu, era al lor și nu le putea fi luat de nimeni. În Eden, desăvârșirea protopărinților ar fi trebuit să culmineze prin comuniunea perfectă cu Dumnezeu,

asa cum se petrecuseră lucrurile în cazul îngerilor și spiritelor naturii din ierarhia Fiilor Luminii. Comuniunea cu Dumnezeu se putea realiza doar în urma emiterii, în mod continuu, de către protopărinți, a unor energii de intenție luminoase.

Într-adevăr, în noul palier cuantic, i-a asigurat Dumnezeu pe Adam și Eva, vor avea fii și fiice, urmași și urmașe, așa cum și-au dorit, dar aceste progenituri vor fi imperfecte ca și ei. În palierul material, Adam și Eva au devenit într-adevăr inițiatorii unei serii nesfârșite de urmași, dar toți urmașii au avut aceeași problemă: au moștenit ereditar acea “eroare de sistem” introdusă în momentul emiterii primelor energii de intenție întunecate. Acesta a fost “păcatul originar”. Prin naștere, orice ființă omenească moștenește păcatul originar. Această “eroare de sistem” a declanșat ceea ce este desemnat prin termenul de *karma*.

Eroarea de sistem implică și faptul că toți urmașii pot să atingă doar nivelul de dezvoltare atins de protopărinți în momentul căderii în materie. Până în secunda alungării din Eden, protopărinții parcurseseră aproape 65% din procesul desăvârșirii, astfel încât urmașii lor - toți oamenii care s-au întrupat de atunci în trup material - nu pot depăși acest nivel. Scopul întrupării tuturor oamenilor în palierul cuantic material constă în atingerea acestui prag, dar mai ales, în reluarea procesului de dezvoltare de la nivelul la care s-au poticnit Adam și Eva, până la desăvârșirea finală. Cu alte cuvinte, oamenii - urmașii protopărinților - trebuie să “răscumpere” păcatul originar.

Actualmente, spiritul unui om obișnuit emite energii de intenție de câte ori are o dorință sau un gând, ca un aparat care emite energii laser foarte scurte. De câte ori un om are o intenție în inima ființei sale, adică în spiritul său, emite o astfel de energie. De dimineața și până seara, spiritul unui

om emite mii și mii de raze laser. Din păcate, în ziua de astăzi, majoritatea energiilor de intenție emise de oameni sunt întunecate. Acest fapt se produce datorită faptului că oamenii încalcă legile cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu, care constituie Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor. Ceea ce înseamnă că, în raport cu Firea lucrurilor, oamenii se comportă greșit. În cazul în care există un dezechilibru major în inima ființei omului (inima: spiritul), iar emiterea de energii întunecate depășește, cantitativ, emiterea celor luminoase, se spune că omul respectiv are inima întunecată. În schimb, în momentul în care energiile luminoase le depășesc pe cele întunecate, se spune că omul are inima luminoasă.

Procesul desăvârșirii constă așadar în educarea oamenilor de a avea doar intenții bune, care să se concretizeze în emiterea de energii luminoase. Desăvârșirea propriu-zisă - evoluția spirituală - constă în emiterea continuă de energii de intenție luminoase. În cazul emiterii permanente de energii de intenție luminoase, spiritul unui om devine o sursă permanentă de lumină.

Problema cea mai complicată pentru oamenii din lumea materială nu constă totuși în atingerea nivelului la care au ajuns protopărinții în momentul căderii în materie și reluarea sa până la desăvârșire. Dacă totul ar consta doar în reluarea procesului de la nivelul la care s-a poticnit Adam și Eva, nu ar fi fost nici o problemă. Chiar și în palierul cuantic material, protopărinții sau primii lor urmași - eventual Cain sau Abel - au avut capacitatea de a reveni rapid la nivelul existent în momentul căderii în materie și de a relua procesul desăvârșirii. Problema cea mai complicată constă în faptul că au intrat în ecuație noi factori. Acești noi factori sunt ființele provenite din haos, în frunte cu Adam primordial, cu Hallshithan, cu Lucifer și cu oamenii întunecați din primele

două generații, care au fost atrași în noua lume. Altcumva spus, problema cea mai gravă a fost că ... dracul și-a băgat coada.

Primordialii întunericului din haos nici nu visau nivelul atins de Adam și Eva - acel prag de 65% -, datorită faptului că nivelul lor de dezvoltare era mult mai scăzut. În momentul rebeliunii, oamenii din prima generație, în frunte cu Adam primordial, atinseseră un nivel de dezvoltare spirituală de maximum 25%, iar oamenii celei de-a doua generații atinseseră cam 35% din procesul desăvârșirii.

Nivelul de dezvoltare este dat, trebuie reiterat, de capacitatea spiritului de a emite în mod continuu energii de intenție luminoase.

PROTOPĂMÂNTUL

❧ Ciclul al treilea ❧

Planul lui Dumnezeu era ca Adam și Eva să procreeze în condiții optime din punctul de vedere al Legilor cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu -, care formează Ordinea cosmosului. Planul lui Dumnezeu era, de asemenea, ca progeniturile ce trebuiau să vină la întrupare în urma unirii dintre Adam și Eva să fie spirite pure provenite din *Lumea fără formă*.

Din *Lumea fără formă*, spiritele pure pot pătrunde direct în lumea materială printr-un singur loc: un portal de lumină ce poartă numele de Poarta alfa. Poarta alfa este introdeshiderea unui culoar spațio-temporal (*shortcut*) ce face legătura dintre lumea materială și *Lumea fără formă*.

Poarta alfa are un miez și o radiație circulară de lumină. Din punctul de vedere al poziționării în cosmosul material, Poarta alfa se află undeva deasupra Soarelui fizic - cam la câteva grade deasupra Soarelui. În afară de Poarta alfa mai există o poartă: Poarta întunecată. Această poartă se află într-o poziție opusă Porții alfa, Soarele fiind la mijloc. Dacă prin Poarta alfa pot pătrunde în lumea materială, pentru se întrupa, doar spirite omenești pure provenite din *Lumea fără formă*, prin Poarta întunecată pot pătrunde doar ființele omenești provenite din haos.

Pătrunderea prin cele două porți a celor două categorii de ființe omenești, luminoase și întunecate, este în funcție de calitatea energiilor de intenție ale părinților emise în momentul contactului sexual (este vorba, firește, despre contactul sexual ce generează procreația; în cele ce urmează, acest aspect trebuie să fie subînțeles). Potrivit Legilor cosmosului, spiritele pure pot fi aduse la întrupare în lumea materială din *Lumea fără formă* doar dacă, în momentul actului sexual ce are drept rezultat procreația, părinții emit energii de intenție luminoase, și, mai ales, sunt virgini.

Poarta alfa se comportă ca o supapă: se deschide doar când energiile de intenție ale părinților din lumea materială atrag un spirit compatibil ca vibrație. Energii de intenție pure atrag spirite pure, iar Poarta alfa se deschide instantaneu, ca o supapă, doar atâta timp cât trece acel spirit, apoi se închide la loc. După trecerea prin Poarta alfa, un spirit pur este ejectat spre pământul material, în pânțelele mamei, care în acel moment devine purtătoarea viitorului copil. Procesul este instantaneu: în momentul în care este îndeplinită condiția fundamentală, adică este asigurată puritatea părinților în timpul actului sexual, spiritele pure sunt atrase automat spre trupul mamei; ele părăsesc *Lumea fără formă* prin Poarta alfa și ajung în trupul mamei.

În schimb, oamenii din haos pot fi atrași la întrupare în condițiile unui contact sexual “ilegal”, adulterin, în afara Binecuvântării lui Dumnezeu, ce generează la ambii părinți energii de intenție întunecate. Energiile de intenție întunecate declanșează deschiderea Porții întunecate, lăsând să treacă un spirit din haos; acest spirit va fi atras în trupul mamei respective. De aceea, în ziua de astăzi, în religia creștină se pune un accent deosebit pe condițiile pe care trebuie să le îndeplinească părinții în timpul contactului sexual ce are drept scop procreația.

Revenind la Adam și Eva și la evenimentele dramatice desfășurate la începutul existenței planului cuantic material, se poate constata faptul că, în condițiile în care protopărinții au procreat (s-au “cunoscut”) fără acceptul și binecuvântarea lui Dumnezeu, progeniturile lor nu au mai fost spirite pure, care să fi provenit din *Lumea fără formă*. În consecință, energiile de intenție au atras la întrupare o ființă aflată în acel moment în haos. Numele acestei ființe a fost Cain.

Aceeași afirmație este valabilă și cu privire la Abel. Cain și Abel au fost primii copii ai cuplului Adam și Eva întrupați în nou constituitul palier cuantic material. Trebuie precizat, firește, că procreația lui Cain și Abel s-a produs în palierul cuantic material; protopărinții Adam și Eva nu aveau cum să întrețină contacte sexuale în Eden.

Oamenii aflați în haos erau singurele ființe care erau în rezonanță cu energiile de intenție emise de către Adam și Eva în nou constituitul palier cuantic material. Chiar energiile de intenție emise de către protopărinți i-au atras pe acești oameni din haos la întrupare în lumea materială. Cain și Abel nu puteau fi spirite pure, întrucât Poarta alfa, ce face legătura dintre lumea materială și *Lumea fără formă*, s-a blocat instantaneu chiar în momentul emiterii de către protopărinți a primelor energii de intenție negative - chiar în momentul formării palierului cuantic material.

Cain și Abel au fost duhuri de oameni din a doua generație, care se răzvrătiseră în ciclul al doilea. Ei au stat o lungă perioadă de timp în haos până în momentul în care au fost atrași, pe baza energiilor de intenție emise de către Adam și Eva, în nou constituitul palier cuantic material.

Cain și Abel au fost primele ființe omenești care s-au *reîntrupat* în ciclul al treilea. Evident, dacă, în urma contactului sexual corect din punctul de vedere al Legilor divine, ar fi fost atrase, în nou constituitul palier cuantic

material, spirite pure din *Lumea fără formă*, nu ar mai fi fost vorba despre reîntrupări, ci despre întrupări noi, motiv pentru care trebuie făcută o distincție foarte clară între cele două tipuri. Despre Adam și Eva se poate spune că s-au întrupat pentru prima dată, iar despre urmașii lor direcți se poate spune că s-au *reîntrupat*.

De altminteri, chiar și despre Cain și Abel se poate spune doar pe jumătate că s-au reîntrupat. Depinde de sistemul de referință folosit în înțelegerea fenomenului. Cain și Abel au preexistat în cosmos, dar palierul cuantic material era abia la început, așa că nu aveau cum să se reîntrupeze în el. Dar din punctul de vedere al cosmosului în integralitatea lui este vorba într-adevăr despre o reîntrupare. Cain și Abel s-au reîntrupat în lumea materială cu același spirit și cu același duh cu care viețuiseră în ciclul cosmic anterior; din acest punct de vedere înseamnă, evident, că este vorba despre o reîntrupare. Atât Cain și Abel, cât și toți oamenii care trăiseră în ciclurile cosmice anterioare aveau doar spirit și duh; duhul era învelișul de formă umanoidă ce conținea, poziționat la nivelul pieptului, o sferă strălucitoare ca un soare - spiritul. În palierul cuantic material Cain și Abel au dobândit noul element creat de Dumnezeu - sufletul. Sufletul este asemănător duhului, având la rândul său formă umanoidă (sau vag umanoidă). Sufletul nu se poate reîntrupa.

Istoria protopământului a fost lungă și extrem de complexă; tocmai complexitatea acestei istorii cere o analiză detaliată. Analiza trebuie să ia în calcul atât istoria palierului cuantic material propriu-zis, cât și a celorlalte paliere cuantice cu care acesta a relaționat. De asemenea, trebuie să ia în calcul atât istoria ființelor umane care s-au întrupat, cât și activitatea ființelor îngerești și a spiritelor naturii - atât a celor luminoase, cât și a celor întunecate.

Mai mult decât atât, trebuie corelată cu istoria creației narată în Geneza lui Moise. Motivația corelării cu istoria creației prezentată în Geneza lui Moise este destul de simplă: Geneza lui Moise este singurul document veridic, care prezintă o cronologie a evenimentelor desfășurate în timpurile primordiale; totuși, trebuie ținut cont de faptul că Geneza lui Moise prezintă doar fragmentar evenimentele primordiale ale creației lui Dumnezeu. Nu trebuie uitat că Moise a făcut parte din poporul evreu, iar interesul său a fost să treacă în revistă doar evenimentele care au avut impact asupra istoriei poporului din care a făcut parte.

Totuși, în Geneza nu sunt luate în considerare evenimentele desfășurate în Oceanul de Sunet și în Oceanul de Miroș. În Geneza, Moise dezvăluie istoria creației începând cu momentul apariției Oceanului de Lumină, când Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor primordiale. De asemenea, Geneza nu menționează nici creația primilor doi Adam, primii născuți ai primelor două generații de oameni, după cum nu menționează răzvrătirile succesive ale îngerilor și oamenilor care au dus la primul mare război al cerului, evenimente cu impact major asupra istoriei palierului cuantic material. Geneza doar se mulțumește să afirme că “Cel rău” (șarpele) deja exista când a fost ispitită Eva, fără a relata momentul rebeliunii.

Revenind la istoria completă a creației și la impactul complex pe care răzvrătirile succesive ale oamenilor le-au avut asupra configurării Protopământului, trebuie reliefat faptul că orice nerespectare a Poruncilor lui Dumnezeu declanșează virusarea duhurilor. Datorită răzvrătirii, orice duh omenesc are tendința de a se destructura; semnul destructurării unui duh este întunecarea. În condițiile în care s-ar produce destructurarea completă a unui duh, spiritul omului în cauză ar fi absorbit în *Lumea fără formă* - locul de

unde a provenit. Pentru a preîntâmpina un astfel de deznodământ dramatic, a apărut necesitatea reîncarnării duhurilor. Doar prin reîncarnări în palierul cuantic material, duhurile se pot vindeca de boala denumită “despărțirea de Dumnezeu” și se pot lumina.

Așa ar fi trebuit să se desfășoare procesul vindecării cu oamenii care s-au întrupat la începutul ciclului al treilea. De fapt, vindecarea de boala denumită “despărțirea de Dumnezeu” ar fi trebuit să survină pe parcursul unei singure întrupări. Din nefericire, pe de-o parte acest proces a fost zădărnicit datorită faptului că oamenii au persistat în erori lumești, iar pe de altă parte a fost zădărnicit datorită faptului că “dracul” și-a băgat coada. În consecință, a devenit necesară nu doar o singură reîncarnare prin care oamenii să se vindece, ci mai multe.

De fapt, ceea ce s-a petrecut în ciclul al treilea a întrecut și cele mai pesimiste prognoze. În ciclul al treilea, oamenii s-au înmulțit și s-au răspândit pe suprafața pământului; în cea mai mare parte, ei au fost spirite de oameni cu duhuri virusate în ciclurile cosmice anterioare, care au fost atrase la întrupare direct din haos de energiile de intenție defectuoase emise de părinții lor în momentul actului sexual ce a generat procreția. Întrupându-se direct din haos, acești oameni cu duhuri virusate au făcut ceea ce știau cel mai bine: să se răzvrătească, să se războiască între ei, să ucidă, să se împerecheze în condiții străine Poruncilor lui Dumnezeu și, nu în ultimul rând, să cadă sub influența malefică a lui Hallshithan & Co.

De-a lungul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, în lipsă de altă ocupație, oamenii întrupați din haos au creat tot felul de regate ale răului, războindu-se între ei, cu tendința fățișă de a aduce legile haosului în lumea materială. În cele din urmă oamenii întrupați din haos s-au coalizat într-un vast

regat al răului în lumea materială. Nu a trecut mult până când exponenții cei mai de frunte ai oamenilor întrupați din haos s-au aliat cu Fiii întunericului conduși de Lucifer, recurgând la ritualuri de magie neagră. În cele din urmă, acești oameni au reușit să-l atragă în lumea materială chiar și pe maleficul tartore al răului - pe însuși Hallshithan, care s-a manifestat atât sub forma arhetipală de șarpe, cât și sub o formă umanoidă.

Cea mai importantă “realizare” a oamenilor căzuți sub influența forțelor răului a fost deschiderea, de bună voie și nesiliți de nimeni, a unor culoare sau găuri de vierme (shortcut: scurtături) energetice, prin care făceau legătura dintre palierul material și haos. Prin aceste culoare energetice ființele din haos au început să contacteze în mod direct lumea materială, unele chiar să se materializeze. În lumea materială, la capătul culoarelor energetice ce făceau legătura cu haosul, au fost construite artefacte litice (statui cioplite în piatră) și, apoi, sanctuare. Așadar, primele artefacte litice și sanctuare au fost construite pentru a marca locurile în care culoarele energetice - găurile de vierme - făceau conexiunea între haos și palierul cuantic material. Conducătorii (“regenții” sau “prinții”) de facto ai regatelor și, implicit, ai găurilor de vierme au fost oameni decorați din categoria Primordialilor întunericului.

Prima, dar și cea mai mare gaură de vierme ce făcea legătura dintre haos și lumea materială a fost inaugurată în partea de sud a Protopământului, într-un loc ce corespunde actualmente cu ținutul dintre Tigru și Eufrat, denumit odinioară Mesopotamia, iar astăzi Iraq. Acolo s-a constituit Centrul de putere al întunecimii. Ulterior, în scurt timp, au fost construite și alte Centre de putere secundare ale întunecimii, dispuse în diferite locuri de pe glob. Unul dintre Centrele de putere secundare ale întunecimii era situat în

apropierea țărmurilor Marii Britanii de astăzi; pe atunci acest loc era uscat, dar acum este acoperit de apele Mării Nordului.

În cele din urmă, faptele și energiile de intenție ale oamenilor, aflate în dezacord cu poruncile lui Dumnezeu, au dus la materializarea protopământului și a palierului cuantic material. Totuși, materializarea sau mai exact spus mineralizarea protopământului nu s-a produs uniform, ci neuniform; materializarea s-a produs doar în zonele în care oamenii au comis fapte aflate în dezacord cu poruncile lui Dumnezeu și unde au emis energii de intenție negative. Zonele în care oamenii și-au păstrat puritatea au rămas eterizate. Astfel s-a ajuns ca pe protopământ să existe simultan zone materializate (mineralizate) și zone eterizate.

Datorită întrupării oamenilor cu duhul virusat în lumea materială, la scurt timp după debutul celui de-al treilea ciclu al cosmosului s-au format două noi paliere cuantice. Noile paliere cuantice au fost: palierul cuantic infraeteric, acolo unde s-a format “Regatul morților vii” și iadul. Primul care s-a format a fost palierul cuantic infraeteric unde s-a constituit “Regatul morților vii”, iar al doilea a fost iadul.

Procesul formării “regatului morților vii” în palierul cuantic infraeteric a început de la fiul lui Adam, Abel, cel ucis de fratele său, Cain. Abel, la fel ca și Cain, așa cum a fost menționat, a fost un duh virusat provenit din haos, care a fost adus la întrupare de Adam și Eva în palierul cuantic material. Fiind asasinat în planul cuantic material, Abel nu s-a mai putut întoarce în haos - locul de unde provenise. De-a lungul existenței sale în lumea materială, Abel devenise incompatibil cu haosul, astfel că după deces nu s-a mai putut întoarce acolo. De asemenea, Abel nu a putut pătrunde în Edenul eteric după moarte, întrucât nu atinsese acel nivel de sfințenie care să-i permită să fie compatibil cu acesta (după

alungarea lui Adam și a Evei, nici o ființă omenească nu a mai pătruns în Edenul eteric). În consecință, fiind primul om mort în nou constituitul palier cuantic material, Abel nu avea cu ce palier cuantic să fie compatibil. Acesta a fost motivul pentru care, în moment morții violente al lui Abel, s-a format în mod instantaneu un nou palier cuantic; acest nou palier cuantic este palierul cuantic infraeteric, unde s-a constituit “Regatul morților vii”. Din acel moment, în Regatul morților vii din infraeteric au pătruns după moarte toți acei oameni care au murit în condiții similare cu Abel: au fost uciși. În regatul infraeteric, morții sunt “vii” pentru că își păstrează continuitatea conștiinței de sine și a memoriei.

Procesul de formare a Regatului morților vii în momentul asasinării lui Abel a fost similar, până la un punct, cu procesul de formare al palierului cuantic material în momentul în care Adam și Eva au fost izgoniți din Edenul eteric. De asemenea, a fost similar cu procesul instantaneu de formare a haosului ca o contraparte întunecată a Oceanului de Lumină.

Dacă Regatul morților vii a fost deschis de Abel, în schimb, iadul a fost deschis de către Cain în momentul morții sale. Datorită faptei pe care a săvârșit-o în timpul vieții, atunci când a murit Cain a făcut joncțiunea dintre palierul material și haos. Această joncțiune s-a concretizat printr-un fel de “gaură de vierme” de forma unei pâlnii mai lată la nivelul lumii materiale și mai subțire spre haos. Tocmai această gaură de vierme a fost denumită iad.

Totuși, de-a lungul ciclului al treilea nu s-a format un singur iad, o singură gaură de vierme de forma unei pâlnii, ci mai multe, motiv pentru care folosirea termenului la plural este mai potrivită. Doar prima gaură de vierme a fost deschisă de Cain, celelalte au fost deschise de urmașii săi imediat după moartea fizică, în funcție de natura păcatului

comis. În epoca despre care este vorba, adică în al treilea ciclu al cosmosului, s-au format nu mai puțin de 78 sau 76 astfel de găuri de vierme denumite iaduri. Aceste găuri de vierme au fost denumite în vechime “regate” ale iadului. Fiecare regat al iadului a fost condus de un tartore din categoria Primordialilor întunericului din primele două generații de oameni. În iaduri au pătruns apoi din ce în ce mai mulți oameni din lumea materială, care au căzut în plasa amăgitorilor de suflete.

Între Regatul morților vii și iaduri este o uriașă diferență nu numai în ceea ce privește structura energetică, ci și în ceea ce privește starea ființelor umane. Dacă în Regatul morților vii, defuncții păstrau amintirea a ceea ce erau și conștiința de sine, adică erau morți “vii”, în iaduri defuncții își pierdeau aceste caracteristici fundamentale. În iaduri, oamenii erau umbre lipsite de conștiința de sine și de memorie, adică erau “morți”. Tartorii iadului, Primordialii întunericului aveau nevoie de oameni pentru un singur scop: să le asigure supraviețuirea energetică în condițiile în care ei erau bolnavi de boala numită “despărțirea de Dumnezeu”. În cazul contactării acestei boli, Primordialii întunericului, la fel ca îngerii răzvrățiți conduși de Lucifer, nu mai puteau accede la energia divină. Pentru duhuri - fie omenești, fie îngerești - energia divină este la fel de importantă precum este hrana pentru oamenii întrupați în lumea materială. Privăți fiind de hrana trupească în lumea materială, oamenii ar muri în scurt timp; tot astfel, privați fiind de energia divină, duhurile au tendința de a se destructura. În cazul destructurării unui duh, spiritul este automat absorbit în *Lumea fără formă*.

Pentru a preîntâmpina un astfel de deznodământ, Primordialii întunericului preluau energia vitală a oamenilor întrupați, care apoi, după momentul morții, le deveneau sclavi în iaduri. Morții ajunși în iaduri își pierdeau amintirea

și conștiința de sine tocmai pentru că ființa lor spirituală era deposedată de energia vitală. De aceea se poate spune că ființele întunecate deveniseră un fel de vampiri energetici ce deposedau oamenii de energia lor vitală.

Acesta este principiul de funcționare al răului. Apariția iadurilor și a regatului morților vii a marcat începutul epocii sclaviei spirituale a oamenilor.

☞ Primordialii Luminii ☜

Nu toți oamenii din primele două generații s-au îmbolnăvit de boala numită “despărțirea de Dumnezeu”. Au existat - există și în prezent - oameni care n-au căzut niciodată sub influența Celui rău. Oamenii despre care este vorba au făcut parte din primele două generații - care au apărut în primele două cicluri ale cosmosului -, motiv pentru care pot fi denumiți prin expresia Primordialii ai Luminii.

Această categorie de oameni a continuat să existe în cosmosul lui Dumnezeu și chiar să se manifeste în palierul cuantic material de la începuturi și până în prezent.

Primordialii Luminii au existat permanent în Pacea lui Dumnezeu. Primordialii Luminii și, în general, oamenii din primele două generații au capacități psiho-mentale și spirituale (siddhisuri) redutabile.

Chiar la începutul ciclului al treilea, pe Protopământul eterizat, Primordialii Luminii s-au coagulat într-o grupare ce a ales să locuiască un teritoriu strict delimitat pe cuprinsul pământului material - un teritoriu ce poate fi considerat drept sacru. În condițiile în care mediul din restul pământului s-a densificat, mediul din acest teritoriu și-a păstrat caracteristicile paradisiace originare, astfel că a rămas eterizat. Acesta a fost, de altfel, motivul pentru care Primordialii Luminii au ales să-l locuiască. Fiind puri, având

duhuri nevirusate, Primordialii Luminii au ales - și nu se putea altfel - să locuiască într-un teritoriu pur. Acest teritoriu poate fi localizat astăzi cu o precizie destul de mare. El este amplasat în Transilvania de astăzi.

În ciclul al treilea nu exista, evident, Transilvania în actuala formă, configurația pământului fiind cu totul alta, deci nu este vorba în aceste afirmații despre vreun naționalism ascuns sau despre vreun protocronism exacerbant. Este vorba doar despre reliefașii unor aspecte de ordin spiritual, care trebuie descrise așa cum s-au produs. Faptul că din dezvăluirea unor aspecte de ordin spiritual pot deriva un naționalism și un protocronism românesc de bună factură nu are de ce să fie un factor negativ; în acest caz, naționalismul și protocronismul sunt efecte firești. Abia ulterior, în epocile următoare s-au constituit actualele forme de relief și configurația actuală a pământului. Cu toate acestea, teritoriul locuit de Primordialii Luminii a rămas același, indiferent de modificările ce s-au produs la nivelul planului material: cataclisme geologice, diluvii.

Trebuie precizat că teritoriul locuit de Primordialii Luminii face parte din palierul cuantic material, nu din cel eteric sau infraeteric. Totuși, materia din care este constituit teritoriul locuit de Primordialii Luminii este total diferită de materia actuală, este o "materie fără păcat", o materie sacră, eterizată, mai puțin densă dacă se poate spune astfel. Acest teritoriu a rămas sacru de la formarea sa până în ziua de astăzi. Acolo s-a constituit Centrul de putere al Luminii care este în funcțiune și în prezent.

Evident, în prezent nu există ființe omenești întrupate capabile să pătrundă în acel teritoriu. Un trup pur, un suflet pur, un duh pur și capacitatea de a emite energii de intenție luminoase în mod continuu sunt condiții indispensabile pentru ca un om întrupat din ziua de astăzi să accedă

corporal în acel loc. Datorită faptului că nu mai există în prezent oameni puri, este puțin probabil ca acel loc să fie descoperit “întâmplător” de vreun turist.

Cu acordul și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, Primordialii Luminii au avut fii și fiice. Progeniturile Primordialilor luminii au fost spirite pure atrase din *Lumea fără formă*. Spiritele pure care s-au întrupat în ciclul al treilea formează a treia generație de oameni. Oamenii din a treia generație au duhuri specifice, diferite energetic de cele ale oamenilor din primele două generații.

Teritoriul locuit de Primordialii Luminii este sacru și datorită faptului că însuși Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune și milă, le-a acordat un sprijin de nădejde, delegând o înaltă ființă îngerească (mai înaltă în ierarhia îngerească decât nivelul Arhanghelilor) să-i protejeze.

O astfel de ființă îngerească îndeplinește, la nivelul unui areal și, implicit, al unui popor (în sens larg, al unei populații), aceeași misiune pe care o îndeplinește un Înger veghetor la nivelul unui om, motiv pentru care poate fi desemnată prin titulatura de Înger ocrotitor sau veghetor al unui popor. Îngerul ocrotitor protejează atât populația cât și, implicit, teritoriul pe care aceasta îl ocupa.

Dacă, în prima perioadă de după desemnare, această înaltă ființă îngerească avea misunea de a proteja doar teritoriul în care se manifestau Primordialii Luminii, ulterior și-a extins atribuțiile și asupra teritoriului locuit de urmașii acestora. Cu cât teritoriul locuit s-a mărit, cu atât Îngerul ocrotitor și-a extins aria de protecție. Extinderea arealului are o explicație foarte simplă: locuitorii arealului i-au cerut sprijinul și protecția, iar Îngerul ocrotitor a acceptat, astfel că aceștia au intrat sub mantia sa protectoare. Unde s-au aflat oameni care i-au cerut protecția, acolo și-a extins Îngerul Ocrotitor jurisdicția. În prezent, după atâta timp, această

înalță ființă îngerească ocrotește în continuare teritoriul ocupat de poporul român. Din acest motiv poate primi titlatura de *Înger ocrotitor al poporului român*.

De altfel, în acea perioadă de timp îndepărtată de veacul acesta, Dumnezeu a delegat mai multe ființe îngerești de acest rang înalt pentru a proteja diferite teritorii locuite de pe suprafața pământului. În total, Dumnezeu a delegat patru astfel de înalte ființe îngerești. Prima ființă îngerească din această categorie a fost cea care i-a ocrotit pe Primordialii Luminii din enclava Centrului de putere al Luminii - și care astăzi este Îngerul Ocrotitor al poporului român. A doua ființă îngerească a fost delegată să protejeze teritoriul Orientului mijlociu, în special ținutul Mesopotamiei și al Palestinei. A treia înaltă ființă îngerească a fost delegată să ocrotească Orientul îndepărtat - India și China. A patra înaltă ființă îngerească a fost delegată să ocrotească America centrală - Mexicul. În ziua de astăzi, din cele patru înalte ființe îngerești mai este în serviciu una singură: Îngerul ocrotitor al poporului român.

Îngerul ocrotitor al poporului român nu are formă umanoidă: uneori se manifestă sub forma unui stâlp de energie luminoasă, alteori se manifestă sub forma unui vârtej de aproximativ 20 de metri înălțime, ce pare a se forma din toate elementele naturii. Întrucât nu se manifestă printr-o formă umanoidă, Îngerul ocrotitor al poporului român are un reprezentant uman, prin care își manifestă voia; este vorba despre o ființă omenească decorporată, un om spirit extrem de impozant ca înfățișare. Reprezentantul uman al Îngerului ocrotitor al poporului român a trăit în lumea materială între secolul al IX-lea și secolul al XII-lea al erei creștine. Această ființă omenească răspunde la numele IOH.

Vechile scrieri nu au fost în necunoștință de cauză cu privire la subiectul delicat al existenței îngerilor ocrotitori ai

popoarelor. Un mistic de la începutul Evului Mediu, pe nume Dionisie Areopagitul, în cartea “Ierarhia Cerească”, a lăsat scris că a existat o vreme în care Dumnezeu a rânduit “hotare popoarelor, după numărul îngerilor”. Scrierea citată subliniază și faptul că în timpurile străvechi, Dumnezeu a stabilit hotare popoarelor ce existau în acea perioadă pe suprafața pământului, fiecărui popor fiindu-i arondat și un înger veghetor.

☞ Al doilea război ☞

La scurt timp după întemeierea de către forțele răului a Centrului de putere al întunericului situat în vechea Mesopotamie, între fluviile Tigru și Eufrat, a venit prima reacție a Primordialilor Luminii.

Ca răspuns la ofensiva forțelor răului în lumea materială, câțiva Primordiali ai Luminii (sau mesageri ai acestora) și-au părăsit habitatul pentru a călători de-a lungul și de-a latul protopământului de atunci, cu scopul nobil de a-i scoate pe oameni de sub influența răului. În acea perioadă de timp, oamenii obișnuiți uitaseră căile ce duc spre cunoașterea Adevăratului Dumnezeu și modul de a se comporta în conformitate cu Ordinea cosmosului; uitaseră chiar și de existența Adevăratului Dumnezeu. În aceste condiții, mesagerii Centrului de putere al Luminii au străbătut pământul în lung și-n lat ca misionari ai Adevăratului Dumnezeu. Fiind însă alungați de mai peste tot, misionarii Luminii s-au întors în propriul habitat fără rezultate notabile. Raportul către frații lor a fost sumbru: oamenii au căzut total pradă forțelor răului, comportându-se total în afara Ordinii cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu.

Această acțiune a Primordialilor Luminii s-a desfășurat chiar în timpul existenței trupești a lui Adam și a Evei. În

acea perioadă, Adam și Eva se aflau în partea de sud a Protopământului. Văzând dezastrul profund și faptele rele făptuite de semințiile ce populau pământul, Adam și Eva, împreună cu un grup de fideli - oameni cu sufletul curat, motiv pentru care au fost denumiți prin titulatura “Cei Curați” (sufletește) -, au migrat din zona în care se aflau în partea de nord a Protopământului, poposind aproape de locul unde se afla Centrul de putere din Transilvania. Scopul acestui grup condus chiar de Adam și Eva era de a eradica răul din palierul cuantic material.

Pentru a eradica răul, Adam și Eva au cerut sprijinul Primordialilor Luminii. Puși în fața acestei cereri, în cele din urmă, conștienți fiind de faptul că o asemenea ofensivă împotriva răului nu poate fi realizată prin puteri omenești, ci doar prin Puterea lui Dumnezeu, Primordialii Luminii, în marea lor majoritate, au refuzat să fie implicați în această operațiune, astfel că s-au retras definitiv în propriul habitat - în enclava sacră a Centrului de putere al Luminii. Din acel moment, în raport cu lumea materială și cu oamenii de pe cuprinsul ei, Centrul de putere Transilvania a fost ocultat. De fapt, a devenit invizibil percepției celorlalți oameni.

În condițiile retragerii Primordialilor Luminii, oamenii care au dorit să continue lupta împotriva forțelor întunericului - inclusiv Adam și Eva & Cei curați - s-au scindat în mai multe grupări. Fiecare dintre grupări și-a construit un nou Centru de putere. Grupările au fost sprijinite în eforturile lor de câțiva Primordiali ai Luminii care au acceptat să părăsească Centrul de putere Transilvania și să întemeieze, în funcție de afinități, noi Centre de putere.

Primul grup care a înființat un nou Centru de putere a fost format din acei oponenți ai forțelor întunericului care s-au adunat în jurul lui Adam și Eva. Conducătorul acestui grup a fost Adam. Localizarea acestui nou Centru de putere

este în Dobrogea de astăzi, în apropierea localității Adamclisi. Ca nivel cuantic al materiei, Centrul de putere Adamclisi nu este însă situat la nivelul elevat al Centrului de putere din Transilvania, fiind alcătuit dintr-o materie ceva mai densă decât a acestuia, dar mult mai elevată decât cea a palierului cuantic material. Din Centrul de putere Adamclisi, Adam și Eva au trimis din nou misionari în lungul și în latul pământului pentru a aduce oamenilor cunoașterea Adevăratului Dumnezeu și pentru a-i îndemna să respecte Legile cosmosului. Ulterior, aproape de finalul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, în Centrul de putere Adamclisi a murit Adam; la scurt timp după Adam, a murit și Eva.

Unii cercetători moderni afirmă în mod eronat că etimologia cuvântului Adamclisi este de origine turcă, dar cercetătorii respectivi ar trebui să se întrebe de unde au luat turcii (a căror religie este islamul și a căror carte principală este Coranul) un astfel de cuvânt și, mai ales, de ce au denumit locația cu numele lui Adam. De fapt, turcii au preluat un cuvânt foarte vechi, care s-a păstrat neschimbat multe milenii în zona Dobrogei. Cuvântul Adamclisi înseamnă “țărâna lui Adam” sau “pământul lui Adam”.

A doua grupare de oponenți ai forțelor întunericului a ales să deschidă un Centru de putere în apropierea Sarmizegetusei de astăzi. Ca nivel cuantic al materiei din care este constituit, Centrul de putere Sarmizegetusa este inferior Centrului de putere Adamclisi și, evident, este inferior Centrului de putere al Luminii.

A treia grupare s-a deplasat spre nord, unde a deschis un alt Centru de putere - Centrul de putere amplasat undeva în apropierea Polului Nord de astăzi. Oamenii care au înființat acest Centru de putere s-au despărțit de Dumnezeu și au continuat lupta de unii singuri împotriva ființelor întunericului.

A patra grupare s-a despărțit de grupările enumerate anterior și a încercat să pornească o ofensivă de mari proporții chiar pe terenul dominat de forțele întunericului. Motiv pentru care, sub conducerea unui lider, care poate fi desemnat prin numele Iannus, adică “Cel cu două fețe”, această grupare a migrat din Transilvania spre sudul Protopământului și și-a permis “aroganța” de a înființa un centru de putere chiar în apropierea Centrului de putere al întunericului, situat între Tigru și Eufrat.

Deși au purtat războaie grele cu ființele întunericului, oamenii din gruparea lui Iannus au fost obligați în cele din urmă să se retragă. Cei din gruparea lui Iannus au continuat totuși să acționeze în alte moduri împotriva ființelor întunecate, dar rezultatele pe care le-au obținut au fost deseori neconcludente. Totuși, în unele perioade, gruparea lui Iannus a adus pierderi mari Celor întunecați și deseori le-au încurcat planurile malefice. Și oamenii din gruparea lui Iannus s-au despărțit de Dumnezeu și au ales să acționeze pe cont propriu. De altminteri, toți cei care au recurs la violență s-au despărțit în cele din urmă de Dumnezeu, motiv pentru care duhurile lor au început să se întunece.

Toți opozanții forțelor întunericului au avut însă de rezolvat o problemă existențială foarte grea: să folosească forța în lupta directă cu Cei întunecați ori să nu o folosească. Dacă nu ar fi folosit forța, ar fi fost nimiciviți rapid; nefolosind forța, nu puteau ajuta pe nimeni. Problema și-au pus-o în primul rând Primordialii Luminii, acesta fiind de altfel motivul pentru care s-au retras în propriul habitat. Dacă ar fi folosit forța, Primordialii Luminii s-ar fi comportat la fel ca ființele întunecate, astfel că, la rândul lor, s-ar fi întunecat.

Pentru a duce cu șanse de reușită războiul împotriva Celor întunecați, oamenii din grupările menționate au cerut sprijinul celor din Regatul morților vii, aflat în palierul

cuantic infraeteric. Pentru a pregăti strategia și modalitățile concrete de luptă, între reprezentanții grupărilor și Centrelor de putere afiliate a avut loc o consfătuire “pe ape” - într-o zonă situată undeva în Marea Neagră de astăzi. La consfătuire, toți reprezentanții Centrelor de putere au decis continuarea războiului împotriva Celor întunecați, indiferent de consecințe. Ei s-au autodeclarat “Lumini”, iar opozanții lor au fost desemnați a fi “Umbre”. Din categoria Umbrelor făceau parte Primordialii întunericului, îngerii căzuți și spiritele întunecate ale naturii; de asemenea, din categoria Umbrelor făceau parte majoritatea oamenilor întrupați pe protopământ în acea perioadă.

Războiul dintre Lumini și Umbre a durat foarte mult timp și a presupus nenumărate bătălii - practic, a durat până la sfârșitul ciclului al treilea. Cei care s-au autointitulat “Lumini” au avut tăria de a înfrunța față în față - “Umbrele” și chiar de a le înfrânge în multe dintre bătăliile acestui război. Bătăliile erau simultane, în palierul invizibil (văzduh, infraeteric) și în cel material. În palierul cuantic infraeteric s-au luptat ființe omenești decorporate (oameni de genul strigoilor și morților vii împotriva Primordialilor întunericului și a îngerilor căzuți), iar în palierul material s-au luptat oamenii întrupați. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi observat cum în lumea materială se înfruntă cu săbii, sulițe, lănci și arcuri cu săgeți oameni întrupați, iar în “văzduh”, la câțiva metri deasupra solului, ar fi observat cum se dau lupte îndârjite între strigoi, fantome și arătări de cele mai diferite feluri. Războiul a produs multe victime și a generat mari suferințe.

În cele din urmă, oamenii din Centrele de putere Sarmizegetusa, Adamclisi, Polul Nord și din gruparea Iannus au fost copleșiți de forțele răului și au fost obligați să se retragă în propriile enclave.

În toată această perioadă de războaie, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii n-au intervenit. Scurt timp înaintea finalului războiului, în răstimpul ultimei bătălii decisive, s-a mai produs un eveniment important: o parte dintre oamenii aliați cu Fiii Întunericului și-au dat seama că au fost mințiți de aceștia, astfel că și-au abandonat pozițiile de luptă. Ulterior, chiar înaintea finalului ciclului al treilea, oamenii din această categorie s-au retras strategic din palierul material în palierul eteric prin intermediul unor porticuri (deschideri de forma unor găuri de vierme ce s-au format în acea perioadă între lumea materială și palierul eteric).

După retragerea în palierul cuantic eteric, oamenii din această categorie s-au împărțit în două grupări distincte. Prima grupare, cea mai numeroasă, a construit mai multe orașe în palierul cuantic eteric, pe care le-au folosit ulterior drept baze pentru acțiuni de luptă împotriva ființelor întunecate. Cealaltă grupare, o minoritate, a ales să nu desfășoare activități de luptă, motiv pentru care pot fi denumite “neutre”.

Oamenii din prima grupare pot fi denumiți “independenți” sau “prometeici” (în mitologia grecilor, Prometeu a fost un semizeu care a furat focul din cer și l-a dăruit oamenilor din lumea materială). Activitatea celor din această grupare se bazează pe ideea că oamenii pot evolua independent de Dumnezeu, prin propriile lor forțe. În palierul eteric, oamenii prometeici au înființat un Centru de putere independent. Îmediat după ce au pătruns în palierul eteric, oamenii prometeici au construit nouă metropole eterice (actualmente, există doar două). Oamenii din această grupare sunt inamici declarați ai ființelor întunecate, împotriva cărora desfășoară acțiuni de luptă specific lumii eterice. La rândul lor, ființele întunecate îi acuză de trădare pe oamenii din această categorie.

De-a lungul timpului, oamenii prometeici au inventat și dezvoltat o tehnologie specific eterică, prin intermediul căreia au confecționat diferite produse tehnologice, precum arme sau mijloace de transport foarte rapide. Mijloacele de transport sunt enigmaticele OZN-uri ce apar în ziua de astăzi pe cerul planetei și adesea sunt observate de oamenii întrupați. Firește, mijloacele de transport ale oamenilor prometeici, OZN-urile, sunt de natură eterică, nu materială, dar se pot materializa pentru scurte perioade de timp. Totuși, este nevoie de un mare consum de energie pentru ca un OZN eteric să se materializeze în palierul cuantic fizic și să fie observat de oamenii întrupați.

Actualmente, oamenii prometeici sunt denumiți “extraterestri”, ceea ce este inexact. Departe de a fi “extraterestri”, deci proveniți din afara Pământului, de pe planete situate în alte sisteme solare, oamenii prometeici sunt la fel de tereștri ca și oamenii din ziua de astăzi. Mai degrabă, oamenii prometeici pot fi desemnați drept “intraterestri” în sensul că țin de Terra, nu de alte planete sau sisteme solare.

A doua grupare a oamenilor care s-au retras în lumea eterică la finalul celui de-al treilea ciclu este formată din oamenii “neutri”. Oamenii “neutri” își păstrează, în continuare, statutul de nebeligeranță pe care l-au adoptat la sfârșitul ciclului al treilea. La fel ca oamenii prometeici, oamenii neutri s-au retras la finele ciclului al treilea în lumea eterică, dar nu desfășoară acțiuni de luptă împotriva nimănui. Actualmente, ei formează o minoritate. Datorită faptului că consideră că pot evolua independent de Dumnezeu, prin propriile lor forțe, despre oamenii care s-au refugiat în palierul eteric se poate afirma că s-au despărțit de Dumnezeu, întrucât nu mai respectă Poruncile Sale.

La finalul ciclului al treilea, pe Protopământ, forțele răului au triumfat. După ce i-au învins pe opozanții din

Centrele de putere Adamclisi, Sarmizegetusa, Iannus, Polul nord și pe cei din Regatul morților vii, în cele din urmă, pentru că nu mai aveau ce să cucerească și cu cine să se războiască, ființele răului au vrut să cucerească “cerul” și să-l sfideze pe Dumnezeu.

Aceasta a fost ultima aroganță care le-a mai fost tolerată de Dumnezeu, căci imediat după ce le-a venit această idee nebunească și sinistră, oștile îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii, conduse de Arhanghelul Mihail, au pătruns în palierul cuantic material unde i-au atacat și înfrânt pe acești fii ai răului și ai distrugerii. Acesta a fost cel de-al doilea mare război al cerului (primul război s-a produs la sfârșitul celui de-al doilea ciclu al cosmosului).

O dată cu finalul războiului s-a produs un eveniment extrem de dramatic: “marea disoluție”. La marea disoluție Duhul Sfânt s-a retras din creație, după care a urmat o perioadă de nemanifestare. O dată cu “marea disoluție” s-a încheiat ciclul al treilea.

PĂMÂNTUL ÎN NOUA ÎNTOCMIRE

☞ Veacul fericit ☞

La marea disoluție s-a produs retragerea Duhului Sfânt - Cel care insuflă viața, a treia Persoană a Sfintei Treimi: Lumina - din creație.

Totuși, retragerea Duhului Sfânt a afectat doar ceea ce se afla la nivelul planului cuantic material, dar nu a afectat palierul eteric sau palierul infraeteric. Marea disoluție nu a afectat nici Centrele de putere, după cum nu a afectat ceea ce se afla în afara Oceanului de Lumină: haosul și iadurile. La marea disoluție, protopământul și-a încheiat existența.

La marea disoluție, toate duhurile omenești care se aflau întrupate la nivelul palierului material au fost eliminate, iar spiritele lor au fost resorbite în *Lumea fără formă*. Nu au supraviețuit decât acele ființe omenești pe care marea disoluție le-a surprins în afara palierului cuantic material.

Ființele omenești care au supraviețuit mării disoluții pot fi clasificate în mai multe categorii. Fiecare categorie de ființe omenești a supraviețuit mării disoluții din motive diferite. Mecanismul a fost diferit de la o categorie la alta, dar în linii generale procesul supraviețuirii s-a desfășurat la fel ca în ciclurile cosmice anterioare.

Prima categorie de ființe omenești care a supraviețuit la marea disoluție a fost alcătuită din Primordialii Luminii,

care nu au fost vreodată afectați de vreun eveniment catastrofal. Primordialii Luminii nu au dispărut nici măcar în răstimpul perioadelor de nemanifestare. Ei au continuat să existe în Centrul de putere Transilvania.

A doua categorie de supraviețuitori a fost alcătuită din oamenii care se aflau în enclavele unde s-au format Centrele de putere Adamclisi, Sarmizegetusa, Polul Nord, Iannus.

A treia categorie de supraviețuitori a fost alcătuită din oamenii care, chiar în momentul mării disoluții, populau Regatul morților vii situat în palierul cuantic infraeteric. Așadar, nici Regatul morților vii nu a fost, în vreun fel, afectat de marea disoluție.

A patra categorie de supraviețuitori a fost alcătuită din acei oameni întunecați, în frunte cu Primordialii întunericului din primele două generații, care nu au fost surprinși de marea disoluție în palierul cuantic material. Toți ceilalți Primordiali ai întunericului, care au fost surprinși de marea disoluție în palierul cuantic material, și-au pierdut duhul, iar spiritele lor au fost retrase în *Lumea fără formă*. Totuși, raportat la marea masă a celor care s-au manifestat în ciclul al treilea, puțini Primordiali întunecați au dispărut la marea disoluție. Primordialii întunericului s-au retras prin găurile de vierme în haos cu puțin timp înaintea mării disoluții. Ei s-au întors de unde au venit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și fără să fi învățat ceva util. Tot ce au fost capabili să priceapă din evenimentele dramatice desfășurate la sfârșitul ciclului al treilea a fost că se poate sfida în continuare Ordinea cosmică.

A cincea categorie de oameni care au supraviețuit mării disoluții a fost alcătuită din cei aflați în iaduri. Deși sunt lipsiți de conștiință, de memorie și de identitate, oamenii din această categorie au supraviețuit mării disoluții datorită simplei lor prezențe în iaduri. Iadurile, evident, nu aveau cum să fie afectate de marea disoluție.

A șasea categorie de supraviețuitori a fost alcătuită din acei oameni care, chiar înaintea mării disoluții, au înțeles răul pe care l-au făcut prin asocierea cu Fiii întunericii și s-au dissociat de aceștia. Așa cum a fost menționat, cu puțin timp înainte de marea disoluție, oamenii din această categorie s-au retras în mod strategic, în palierul cuantic eteric prin intermediul unor porticuri. Astfel, oamenii din această categorie n-au fost surprinși de marea disoluție în palierul cuantic material. Dacă ar fi fost surprinși, ar fi avut soarta celorlalți oameni întrupați: trupul lor ar fi fost distrus, iar spiritul ar fi fost absorbit în *Lumea fără formă*. Oamenii din această categorie există în palierul cuantic eteric și în prezent. Majoritatea dintre ei au corpul duh specific primelor trei generații și, implicit, puteri de manifestare foarte mari. Atunci când se manifestă în lumea fizică prin materializare, oamenii din această categorie manifestă *siddhisuri* (puteri). În palierul eteric, oamenii din această categorie sunt organizați pe “națiuni”, în funcție de interese și de afinități.

A șaptea categorie de supraviețuitori a fost alcătuită din oamenii care la sfârșitul ciclului al treilea populau “regatele” zeilor din palierul cuantic infraeteric; în vechile scrieri, palierul infraeteric a mai fost denumit “văzduh”.

Regatele zeilor n-au fost afectate de marea disoluție, astfel că și în perioada de început a celui de-al patrulea ciclu numărul acestora era destul de mare. Văzduhul (palierul infraeteric) nu trebuie confundat nici cu palierul eteric, nici cu iadul, nici cu Regatul morților vii. Văzduhul este situat deasupra pământului - el începe cam la treizeci-patruzeci de metri deasupra solului. Pentru un clarvăzător din acele timpuri, regatele din văzduh semănau cu niște nori translucizi, unde puteau fi zărite construcții - să le spunem energetice - de diferite forme. Zeii din văzduh erau oameni primordialii foarte puternici. Fiecare regat al văzduhului era

condus de un zeu. Zeii aveau propriul sistem de alianțe politice, în funcție de interesele de moment. Zeii au avut fii și fiice în lumea materială.

După marea disoluție a început ciclul al patrulea. În ciclul al patrulea cele șapte categorii de supraviețuitori s-au remanifestat la nivelul palierului cuantic material, în mod progresiv, atunci când condițiile au permis.

Ciclul al patrulea a început, de facto, în momentul în care, după marea disoluție, a treia Persoană a lui Dumnezeu, Sfântul Duh, s-a reinfuzat în creație. Datorită acțiunii Duhului Sfânt, protopământul a revenit la viață sub forma pământului actual, ca un fel de “reîntrupare”. În răstimpul mării disoluții, protopământul arăta precum Luna sau Marte: exista aspectul mineral al planetei, dar Viața - ca manifestare a Duhului Sfânt - se retrăsese din tot ce era viu.

Totuși, la începutul ciclului al patrulea, după reinfuzarea Duhului Sfânt, nu a mai avut loc o creație “ex nihilo”, precum în ciclurile cosmice anterioare. În ciclul al patrulea, protopământul a fost recreat pe baza patternurilor energetico-informaționale existente în ciclul anterior, aflate la nivelul structurii de formă globulară, rezultat al activității celor 21 de Îngeri Puri ai Temeliei (cei 21 care sunt 19 după răzvrătirea a doi dintre ei; atribuțiunile celor doi îngeri răzvrățiți au fost preluate de ceilalți îngeri, astfel că din punct de vedere funcțional sunt tot 21; tot astfel, atribuțiile Heruvimului răzvrătit, Lucifer, au fost preluate de Îngerul Gabriel și de Îngerul Mihail). Existența acestei structuri eterice de formă globulară diferențiază globul terestru de toate celelalte corpuri cerești.

În cel de-al patrulea ciclu, umanitatea a avut o istorie la fel de frământată ca și în ciclurile anterioare. Totuși, istoria ciclului al patrulea a fost mult mai complexă decât istoria primelor trei cicluri. Istoria umanității care s-a desfășurat de-

a lungul celui de-al patrulea ciclu poate fi împărțită în mai multe *perioade*. Fiecare perioadă a avut caracteristici specifice, în funcție de tipul și de categoria de ființe omenești care s-a întrupat (sau a dominat un teritoriu sau altul), de calitatea energiilor de intenție emise de aceștia și de transformările mediului - ale pământului. Fiecare perioadă a debutat cu un eveniment de importanță deosebită, care a dat nota dominantă. Elementul cel mai important desfășurat în ciclul al patrulea a fost intervenția directă a lui Dumnezeu în istoria oamenilor, ceea ce nu s-a petrecut în ciclurile cosmice anterioare. În ciclul al patrulea, Dumnezeu a intervenit direct, de mai multe ori, în istoria oamenilor. Fiecare Persoană a lui Dumnezeu - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh - a intervenit atunci când evenimentele s-au complicat într-un mod dramatic.

Prima perioadă a ciclului al patrulea s-a desfășurat de la reinfuzarea energiei de viață prin intermediul Duhului Sfânt și implicit, de la repopularea pământului până la o nouă reinfiltrare a răului. Această primă perioadă poate fi considerată o repetare a Veacului fericit din ciclul al treilea; după fiecare reformatare a lumii are loc un Veac fericit.

A doua perioadă s-a desfășurat de la reinfiltrarea răului în palierul cuantic material până la potopul din vremea lui Noe. În timpul potopului a avut loc o nouă alungare a celor răi și întemnițarea lor în adâncurile materiei.

A treia perioadă s-a desfășurat de la potop până la o nouă reinfuzare a răului în planul cuantic material - ceea ce corespunde unui "Veac fericit" mai scurt. Și de această dată, răul s-a reinfuzat la nivelul lumii materiale datorită energiilor de intenție negative emise de oamenii întrupați.

A patra perioadă s-a desfășurat de la reinfuzarea răului până la intervenția directă, în Trup Dumnezeiesc de Lumină, a lui Dumnezeu în istorie, care s-a produs pe timpul

vieții lui Moise. Momentul de final al celei de-a patra perioade poate fi considerat acela în care, pe Muntele Sinai, Dumnezeu i-a dat lui Moise Tablele Legii, pe care au fost scrise, cu Degetul lui Dumnezeu, Legile după care oamenii trebuie să se ghideze pentru a respecta Ordinea cosmosului.

A cincea perioadă s-a desfășurat de pe timpul lui Moise până la crucificarea, moartea și învierea lui Iisus Hristos. Aceasta a fost o epocă foarte frământată, cu multe evenimente dramatice, care s-au succedat pe fondul înfruntării directe și dramatice dintre Fiii întunericului și Fiii Luminii.

A șasea perioadă s-a desfășurat de la învierea lui Iisus Hristos până în ziua de astăzi și va mai continua o perioadă de timp. La sfârșitul acestei perioade va avea loc sfârșitul timpului (lumii materiale) și Judecata de apoi. După Judecata de apoi va urma o nouă perioadă.

A șaptea perioadă se va desfășura în viitor, dar nu într-un viitor atât de îndepărtat, în alte condiții, când va apărea “un cer nou și un pământ nou”.

Așadar, *prima perioadă* a ciclului al patrulea a debutat cu reformatarea palierului cuantic material, realizată grație reinfuzării în creație a Duhului Sfânt, a treia Persoană a lui Dumnezeu. Reformatarea palierului cuantic material a fost și de această dată perfectă. Dumnezeu, care este Perfecțiunea și Sfințenia absolută, nu poate crea ceva imperfect, astfel că, în prima parte a celui de-al patrulea ciclu, a apărut un decor vegetal paradisiac - o reflectare a Edenului de odinioară. Perioada în care s-a menținut decorul paradisiac pe suprafața pământului poate fi desemnată prin expresiile: “Veacul fericit” și “Evul de aur”. În “Evul de aur” de la începutul ciclului al patrulea, pământul încă era eterizat.

În acest punct trebuie amendate acele concepții care afirmă că lumea materială, în actuala întocmire, este creația

directă a lui Dumnezeu. Cu adevărat, lumea - cosmosul cu toate palierele sale și cu toți locuitorii ce trăiesc în ele: îngerii, spirite ale naturii, oameni - este creația Unicului Dumnezeu. Creația (opera) lui Dumnezeu a fost, este și va fi perfectă, dar este evident pentru oricine că palierul cuantic material în actuala întocmire este departe de a fi perfect, iar această afirmație nu are nevoie de vreo argumentație specială; există imperfecțiune la toate nivelurile lumii materiale. Aceasta nu înseamnă altceva decât că, deși a fost creat perfect la origine, cosmosul a suferit o deteriorare treptată. Deteriorarea - denumită *entropie* în limbajul științei moderne - nu se datorează, așa cum afirmă concepția materialistă, structurii intrinseci a lumii (sau a materiei), ci se datorează unor viruși. Ceea ce înseamnă că lumea nu evoluează dinspre simplu spre complex, așa cum afirmă concepția materialistă, ci involuează.

Perfecțiunea dintru începuturi a fost coruptă de apariția virușilor introduși în uriașul sistem al lumii materiale, astfel că s-a ajuns la ceea ce vedem astăzi. Virușii au fost introduși în mod treptat în palierul cuantic material de oamenii care nu au respectat Ordinea cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu. Virușii reprezintă zgura energetico-informațională rezultată în urma făptuirii răului de către oameni. În condițiile introducerii acestor viruși, pământul s-a densificat treptat, ajungând să se prezinte așa cum îl observăm în prezent: mineralizat complet.

Densificarea - materializarea sau, mai exact spus, mineralizarea - pământului s-a produs într-o perioadă lungă de timp; uneori s-a produs în mod brusc, neuniform, iar alteori s-a produs lent și uniform. De cele mai multe ori însă materializarea pământului s-a produs zonal, în mod brusc. De aceea, nu trebuie să surprindă faptul că unele zone sau enclave de pe cuprinsul planului material au rămas în *statu*

qvo, adică în stadiul creației perfecte eterate dintru începuturi, în timp ce alte zone ale pământului s-au densificat (mineralizat) accelerat.

În zonele în care oamenii au făptuit răul, pământul a suferit un proces entropic accelerat, iar în zonele în care oamenii nu au comis răul nici măcar la nivel de intenție, pământul a rămas la fel ca în perioada de început a creației.

La începutul ciclului al patrulea, după reinfuzarea Duhului Sfânt în creație și după apariția unui mediu paradisiac pe toată suprafața planetei, nu a mai fost nevoie de creația unui nou Adam. Primordialii Luminii din generațiile anterioare (prima și a doua), care nu au căzut niciodată în păcat, s-au manifestat în mod natural în noua lume, devenind primii ei locuitori. Primordialii Luminii erau în rezonanță naturală cu mediul paradisiac nou formatat prin infuzarea energiei de viață a Duhului Sfânt. Primordialii Luminii erau oameni perfecți într-o lume perfectă. Locul din care, la începutul ciclului al patrulea, Primordialii Luminii s-au răspândit pe pământ a fost Centrul de putere din zona Transilvaniei.

Chiar la începutul ciclului al patrulea (la fel ca în ciclurile anterioare), în noul mediu paradisiac al pământului, ascultând de îndemnul Domnului Dumnezeu, Primordialii Luminii au avut fii și fiice. Îndemnul lui Dumnezeu, “înmulțiți-vă”, valabil pentru Adam și Eva la începutul ciclului al treilea, a fost valabil și pentru ei. Ca progenituri directe ale Primordialilor Luminii, în palierul cuantic material s-au întrupat spirite pure, provenite direct din *Lumea fără formă*.

Cum era și firesc, în condițiile unei creații perfecte și a unei comportări desăvârșite a Primordialilor Luminii, Poarta alfa s-a deschis, astfel că au fost atrase la întrupare în palierul material spirite pure provenite din *Lumea fără*

formă. De câte ori perfecțiunea domnește în palierul cuantic material, Poarta alfa se deschide de la sine. În secunda în care oamenii emit energii de intenție întunecate și comit fapte rele, Poarta alfa se închide instantaneu. Astfel, la începutul celui de-al patrulea ciclu, în perfecțiunea ce adăsta pretutindeni, s-au întrupat spirite pure, ceea ce nu se mai întâmplase de foarte mult timp. Spiritele pure care s-au întrupat ca fii și fiice ale Primordialilor Luminii în mediul paradisiac de la începutul ciclului al patrulea au fost denumite “Copiii lui Dumnezeu”.

La începutul celui de-al patrulea ciclu, după o perioadă de acomodare, Copiii lui Dumnezeu au avut, la rândul lor, fii și fiice. Fiii și fiicele lor au fost, de asemenea, spirite pure, provenite direct din *Lumea fără formă*. O lungă perioadă de timp, Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu au conviețuit împreună cu progeniturile lor. Toți respectau Ordinea cosmică, fiind în comuniune directă cu Domnul Dumnezeu. Sub atenta îndrumare a părinților lor, spiritele pure au învățat, la rândul lor, rosturile a tot ce Dumnezeu crease.

Din păcate, la un moment dat, “scenariul” din ciclul al treilea s-a repetat. A fost nevoie ca o singură ființă omenească să nu mai respecte Ordinea cosmică și să emită energii de intenție întunecate, pentru ca totul să se prăbușească. A fost suficient ca unui singur om să ... i se urască cu Binele, pentru ca totul să dobândească o turnură nefastă. Acel prim om căruia i s-a urât cu Binele a fost repede imitat de alții, într-un circuit de neoprit. Iarăși s-a făcut conexiunea dintre palierul cuantic material și haos, iarăși au fost atrase de-a lungul găurilor de vierme ființele întuncate: Primordialii întunericii și îngerii căzuți conduși de Lucifer. Iarăși s-a închis Poarta alfa, astfel că spiritele pure nu au mai putut pătrunde în lumea materială.

Văzând ceea ce se petrece, Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu s-au disociat de cei care au făcut răul și s-au retras definitiv (la fel cum s-au retras la finele ciclului al treilea). În nici un fel, nu a fost vina lor pentru ceea ce s-a petrecut.

☞ Război în cer, război pe pământ ☞

O dată cu emiterea de către oamenii întrupați a primelor energii de intenție negative și cu blocarea Porții alfa, prima perioadă a celui de-al patrulea ciclu s-a încheiat.

În mod firesc, chiar la debutul celei de-a doua perioade, în condițiile blocării Porții alfa, n-au mai fost atrase la întrupare în planul cuantic material spirite pure, ci duhuri de oameni cu duhul virusat în ciclurile anterioare. Oamenii cu duhul virusat au făcut parte dintre supraviețuitorii care, la marea disoluție, se aflau în haos, în iaduri, în Regatul morților vii și în regatele zeilor din văzduh.

Totuși, în epocile ce au urmat, întrupându-se în palierul cuantic material, oamenii cu duhul virusat s-au manifestat în mod diferit. Unii dintre ei au ales să respecte legile cosmosului, motiv pentru care, în timp, s-au “cumințit”, făcând pași importanți spre Lumină. O altă parte - cea mai numeroasă - s-a aliat iarăși cu ființele întunecate, astfel că oamenii din această categorie au avut progenituri foarte rele care pot fi desemnate prin expresia “sămânța cea rea” (“purtători ai seminței răului”).

Prin oamenii purtători ai seminței răului, nedreptatea și, implicit, întunecimea s-au răspândit iarăși în lumea materială, la fel ca la finalul ciclului anterior. Datorită acestora, Primordialii întunericului din haos au refăcut joncțiunea cu palierul cuantic material prin intermediul găurilor de vierme. Parcă nici nu avusese loc marea disoluție.

De-a lungul celei de-a doua perioade a celui de-al patrulea ciclu, oamenii care s-au înmulțit pe suprafața pământului și-au ales, în mod firesc, conducători sau regi pe cei mai vrednici dintre ei. Aceștia au fost (și pot fi denumiți prin expresia) “regii cei buni din vechime”. O perioadă de timp, regii cei buni și-au condus supușii potrivit Ordinii cosmosului. Ulterior, regii cei buni au fost înlăturați de la putere prin intrigă, corupție și trădare (așa cum se petrec evenimentele și în ziua de astăzi) de reprezentanții ființelor întunecate, iar locul lor a fost luat de cei care aveau mâinile pătate de sânge; aceștia din urmă au fost “regii cei răi”.

La scurt timp după cucerirea puterii, scopurile regilor răi s-au împletit cu scopurile ființelor întunecate, cărora și-au vândut sufletele. Dacă și-ar fi vândut doar propriile lor suflete nu era o problemă chiar atât de mare (sau era o problemă doar pentru ei), dar în cele din urmă, pentru a se menține la putere, regii cei răi au vândut ființelor întunecate sufletele supușilor care le-au acordat girul (“votul”).

Pentru a realiza cât mai eficient acest deziderat nefast, sub directa supraveghere a regilor răi au fost deschise din ce în ce mai multe *găuri de vierme* ce făceau legătura dintre planurile cuantice transfizice, în special haosul, și palierul material. Prin găurile de vierme Fiii întunericului se puteau manifesta la nivelul palierului cuantic material.

După ce au preluat puterea, ca exponenți ai ființelor întunecate, regii cei răi au început să se războiască unii cu alții, să ducă lungi campanii de cucerire a unor teritorii și de însușire a unor bogății ce nu le aparțineau. Pe pământ s-au războit oamenii, iar deasupra, la câțiva metri în “văzduh”, s-au luptat ființele întunecate.

Pilonii activității ființelor întunecate, atunci, acum și dintotdeauna sunt lăcomia, mândria și prostia, astfel că, deși nu-i obliga nimeni, ființele întunecate și regii cei răi din

palierul material nu s-au mai mulțumit cu ce cuceriseră deja. În consecință, au început să se lupte între ei pentru cucerirea a cât mai multor teritorii, a cât mai multor bogății și câștigarea a cât mai multor suflete (precum clanurile mafiote din ziua de astăzi). Tocmai această lăcomie a posesiunilor materiale și umane și implicit, emiterea de energii întunecate de intenție a condus la mineralizarea accentuată a unor largi zone din palierul cuantic material. Singurele zone care au rămas eterizate au fost, firește, cele locuite de oamenii din Centrele de putere.

La fel ca la finalul ciclului al treilea, în condițiile reinfuzării răului în palierul material, ca la un semnal, împinși parcă de un resort nevăzut, oamenii din Centrele de putere au ales din nou să se opună prin luptă Fiilor întunericului ce amenințau să cucerească întreaga lume. Astfel s-a născut o nouă confruntare de mari proporții între oamenii afiliați Centrelor de putere și Fiii întunericului. Opozanții ființelor întunecate au fost și de această dată oamenii din Centrele de putere Adamclisi, Sarmizegetusa, Polul Nord și Iannus. Aliații lor au fost, precum în ciclul al treilea, cei din Regatul morților vii situat în palierul cuantic infraeteric.

În premieră s-au aliat opozanților tradiționali ai ființelor întunecate și oamenii prometeici din palierul cuantic eteric (care s-au retras în palierul cuantic eteric la finalul celui de-al treilea ciclu). Oamenii prometeici au deschis, la rândul lor, un capăt de pod în palierul cuantic material, întemeind un mare regat pe continentul Atlantida.

Ceea ce poartă astăzi numele Atlantida (nume acordat în antichitate de filozoful grec Platon) a fost o insulă foarte mare - sau, mai degrabă, un semicontinent -, care a fost situată dincolo de stâncile Gibraltar, denumite în vechime Coloanele lui Hercules, în apele Oceanului Atlantic.

Pe insula Atlantida, oamenii prometeici au reușit să realizeze conexiuni directe și permanente între palierul eteric și palierul material; aceste conexiuni erau de forma unor găuri de vierme, adică a unor culoare spațio-temporale.

Atlantida a devenit astfel un redutabil focar de luptă împotriva ființelor întunecate mai cu seamă datorită faptului că oamenii prometeici au translatat de la nivelul palierului eteric, unde își aveau reședința, la nivelul palierului material principalele lor producții tehnologice: în special arme cu care oamenii întrupați se puteau lupta, față în față, cu ființele întunecate și mijloace de transport extrem de rapide.

Mijloacele de transport extrem de rapide din acea perioadă pot fi considerate precursorile OZN-urilor prin intermediul cărora se manifestă oamenii prometeici în prezent. În acea perioadă de timp, oamenii prometeici nu ajunseseră să construiască OZN-urile prin intermediul cărora se manifestă în prezent, dar reușiseră să construiască prototipuri destul de complexe ale unor aparate de zbor; cele mai impunătoare erau un fel de corăbii zburătoare, cu care porneau la război împotriva ființelor întunericului - ai căror dușmani înverșunați au fost și sunt. Fără această tehnologie eterico-materială, oamenii prometeici nu ar fi fost capabili în acea perioadă de timp să facă față Fiilor întunericului.

Singurii care nu s-au implicat în această confruntare au fost, așa cum a fost menționat, Primordialii Luminii din Centrul de putere Transilvania; ei nu s-au mai manifestat în nici un fel la nivelul lumii materiale, iar locația exactă a enclavei a fost ocultată. Primordialii Luminii și-au justificat acțiunea sau, mai exact spus, non-acțiunea, afirmând că în cazul în care vor lupta împotriva Fiilor întunericului prin mijloace violente, adică dacă vor răspunde la rău cu rău, vor cădea în mrejele lumii materiale și nu se vor putea reîntoarce în propriul habitat. Fapt cât se poate de adevărat, căci în

condițiile în care s-ar fi lăsat antrenați în făptuirea răului în lumea materială - chiar dacă făptuirea răului era justificată de apărarea semenilor căzuți sub influența Fiilor întunericului - duhurile lor s-ar fi virusat, astfel că și-ar fi pierdut puritatea. Pierderea purității ar fi dus, în final, la incapacitatea de a se mai reîntoarce în enclava Centrului de putere din Transilvania; structura lor aurică nu ar mai fi corespuns cu materia diafană din care era formată enclava respectivă.

În mod firesc, nu toți oamenii din Centrele de putere Adamclisi, Sarmizegetusa, Polul Nord etc au purces la război. Majoritatea dintre ei au rămas în propriul habitat și nu s-au implicat în mod direct în război. La război au pornit grupuri relativ compacte de misionari, mesageri sau instructori în arta războiului. Datorită faptului că au folosit forța pentru a distruge răul, efortul oamenilor din Centrele de putere a fost în cele din urmă, zadarnic. Cu cât au alungat mai multe ființe ale întunericului, cu atât au venit din haos altele și mai puternice; un rău cheamă întotdeauna un rău și mai mare, într-o progresie exponențială. De aceea, acțiunile eroice de eradicare a răului duse de oamenii din Centrele de putere prin intermediul forței au eșuat.

Eradicarea răului prin folosirea forței presupune, înainte de toate, emiterea unor energii de intenție întunecate. Energiile de intenție întunecate atrag din haos, prin fenomenul de sintonie - prin "empatie" -, alte și alte ființe ale răului, într-un circuit de neoprit. Emiterea energiilor de intenție întunecate, combinate cu noxele rezultate din uciderile și actele reprobabile săvârșite în răstimpul războiului au degradat aproape ireversibil mediul natural al pământului, care este foarte sensibil la astfel de influențe. În condițiile acumulării noxelor, contrapartea aurică a mediului natural s-a întunecat, iar palierul material a intrat într-un proces accentuat de degradare. Pământul nu a mai asigurat

suficiente roade pentru hrană, holdele nu s-au mai copt în condiții optime - într-un cuvânt pământul a fost otrăvit. În consecință, materia s-a densificat foarte mult, ajungând în cele din urmă așa cum o cunoaștem în prezent.

Era totuși previzibil ca, în ciuda faptului că au dus multe bătălii soldate cu pierderi grele, oamenii proveniți din Centrele de putere menționate să nu fie capabili să înfrângă definitiv forțele întunericului. Astfel că, după o lungă perioadă de timp, în ciuda victoriilor repurtate și a eroismului de care au dat dovadă, văzând că nu sunt capabili să înfrângă definitiv forțele întunericului, participanții la război au dorit să se reîntoarcă în propriile lor habitaturi, în enclavele Centrelor de putere. Dar nu au mai putut. Motivul a fost deja dezvăluit: datorită faptului că au desfășurat acțiuni de luptă ce au implicat violența, structura ființială (trupească și aurică) a acestor oameni a suferit modificări dramatice.

Înainte de a porni războiul împotriva forțelor întunericului, mesagerii, misionarii și instructorii din Centrele de putere aveau structuri aurice și trupești compatibile cu propriul habitat; între structurile lor aurice și propriile habitaturi exista o rezonanță energetică perfectă. Însă după război, la întoarcerea acasă, toți acești oameni și-au dat însă seama că structura lor aurică s-a întunecat și că nu mai pot pătrunde în propriile habitaturi, alături de frații lor. Între ființa lor aurică și structura energetică a Centrelor de putere se formase o dizarmonie uriașă. În aceste condiții, instructorii, mesagerii și misionarii ce participaseră la război au trebuit să se mulțumească să locuiască în apropierea propriilor Centre de putere, dar la nivelul planului cuantic material. Instructorii, mesagerii și misionarii nu mai puteau “urca” în enclavele Centrelor de putere, iar cei din Centrele de putere nu mai puteau “cobori” în palierul cuantic material, care devenise din ce în ce mai dens. Dacă cei din Centrele de

putere ar fi coborât în palierul material, ar fi rămas, la rândul lor, captivi. În acele momente a fost o jale de nedescris printre cei care, atâta amar de timp, desfășuraseră acțiuni de luptă eroice împotriva Celor întunecați și care, astfel, nu s-au mai putut întoarce “acasă”.

Abia când nu au mai putut să se întoarcă în enclavele Centrelor de putere Sarmizegetusa și Adamclisi instructorii, mesagerii și misionarii și-au dat seama pe propria lor piele că Primordialii Luminii din Centrul de putere Transilvania au avut motive întemeiate să nu participe la războiul contra întunecimii. Primordialii Luminii știau că dacă vor folosi forța (vor folosi violența, ca în orice război) împotriva Fiilor întunericului, vor fi la rândul lor contaminați și vor rămâne captivi în materie - vor rămâne întemnițați în materie.

Într-un fel, se poate spune că pornind războiul împotriva ființelor întunecate, misionarii, mesagerii și instructorii din Centrele de putere au renunțat de bună voie și nesiliți de nimeni la “tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”. Ei nu s-au mai putut întoarce în enclavele din care au coborât datorită faptului că structura lor aurică a suferit un proces de întunecare accentuată. O dată cu coborârea în lumea materială au devenit muritori; au început să îmbătrânească treptat și, apoi, să moară trupește.

Totuși, cel puțin în prima perioadă a existenței în palierul cuantic material care pe atunci era format dintr-o materie mai elevată decât astăzi, misionarii, mesagerii și instructorii din Centrele de putere au îmbătrânit mult mai lent decât ceilalți oameni, iar viața lor trupească a fost aproape la fel de lungă ca cea a patriarhilor menționați de Vechiul Testament.

Fiind deja căzuți în materie, despărțiți de frații lor din Centrele de putere, pentru toți oamenii captivi în lumea materială devenise o necesitate stringentă să se purifice

treptat de zgura aurică acumulată în răstimpul războaielor și să redevină apți pentru a se reîntoarce rapid “acasă”. Sau cel puțin așa credeau ei în acele vremuri.

În comunitățile nou înființate în palierul cuantic material, pentru a se putea reîntoarce rapid “acasă”, oamenii și-au dus existența la fel cum o făceau odinioară în Centrele de putere; au continuat să respecte Legile cosmosului pentru a nu se întuneca auric și mai mult. Au avut, firește, la rândul lor, fii și fiice. Fiii și fiicele lor și-au format, în timp, propriile lor linii genealogice.

A venit însă o vreme în care unii dintre urmașii celor coborâți odinioară din Centrele de putere nu au mai respectat Legile cosmosului - în special cele cu privire la procreație -, astfel că au atras iarăși la întrupare oameni din haos, precum odinioară, înainte de marea disoluție. Poate uimitor, chiar dacă au fost atrași din haos, întrupați fiind în lumea materială, oamenii s-au comportat corect - au respectat Legile lui Dumnezeu. Acest fapt a devenit posibil datorită faptului că cei aflați deja în lumea materială au conceput un plan sau, mai modern spus, un sistem de învățământ, datorită căruia, atunci când ajungeau la maturitate, oamenii proveniți din haos aflau despre existența Unicului Dumnezeu, aflau despre cine sunt ei cu adevărat, aflau istoria adevărată a cosmosului, aflau despre Poruncile date de Dumnezeu pentru menținerea nealterată a Ordinii cosmosului și căutau să le respecte. A contribuit la această “cumințire” și faptul că mulți dintre oamenii reîntrupați învățaseră din experiența iadului și a haosului, pe care încă și-o aminteau difuz, astfel că nu mai doreau să se reîntoarcă acolo. Mulți dintre oamenii reîntrupați și-au dat seama că au fost păcăliți de ființele întunecate în existențele lor anterioare, astfel că nu mai aveau de gând să repete aceleași erori. De aici provine și îndârjirea cu care au luptat împotriva ființelor întunecate.

Procesul de învățare la care au fost supuși oamenii reîntrupați poartă numele de *inițiere*; tocmai datorită acestei inițieri, oamenii întrupați din haos și din iad aflau cine sunt și ce trebuie să facă pentru a nu cădea iarăși în mrejele ființelor întunecate. Procesul de învățare, inițierea, presupunea, printre altele, decorporarea voluntară - ceea ce astăzi poartă numele de dedublare, *out of body experience* (ieșire în afara trupului) sau “voiaj astral” - și pătrunderea cu duhul în diferite zone ale lumii de dincolo.

Trebuie precizat că folosirea expresiei “voiaj astral” cu privire la acea perioadă este incorectă, dar poate fi folosită cu limitările de rigoare întrucât a intrat deja în limbajul comun, fiind utilizată astăzi pe scară largă. Pe atunci nu exista lumea astrală, care a apărut în forma în care se prezintă astăzi abia după învierea lui Iisus Hristos; palierul astral de astăzi este o porțiune din vechiul regat al morților vii, străluminată de puterea lui Iisus Hristos. Înainte de învierea lui Iisus Hristos, Regatul morților vii nu era luminos; el a devenit luminos - adică astral (strălucitor ca un astru) -, abia după coborârea lui Iisus Hristos în iad, ce s-a produs imediat după răstignire sau, mai exact spus, în cele trei zile scurse între momentul morții pe cruce și înviere.

Fenomenele de ieșire voluntară în afara trupului nu sunt chiar atât de necunoscute în prezent, întrucât se produc și în cazurile, nu foarte rare, de moarte clinică - cazuri investigate prin mijloace științifice. În timpurile antice declanșarea fenomenului de *out of body experience* se realiza în mod voluntar fie prin intermediul unor practici magice, fie prin repetarea unor sunete modulate informațional (formule rituale de genul mantras-urilor), fie prin mijloace artificiale - de exemplu, prin inhalarea sau ingerarea unor substanțe de tipul drogurilor de astăzi: fumul cânepii, ingerarea unor substanțe de tipul mătrăgunei sau a unor poțiuni “magice”.

Toate aceste procedee inițiatice au declanșat o înaltă emulație spirituală în cadrul comunităților din ce în ce mai numeroase încă afiliate Centrelor de putere. Emulația spirituală a determinat în cele din urmă mutarea centrului de comandă de la nivelul subtil al Centrelor de putere originare la nivelul planului cuantic material. Astfel s-a ajuns la constituirea unor Centre de putere situate la nivelul planului cuantic material. Ulterior, de-a lungul veacurilor, Centrele de putere din palierul cuantic material au devenit capitale administrative, politice și sociale.

Centrele de putere de la nivelul lumii materiale au fost constituite în imediata vecinătate a celor transfizice. În mod cât se poate de firesc, pe de-o parte, acolo oamenii se simțeau protejați, iar pe de altă parte, acolo puteau lua legătura foarte ușor cu frații lor din Centrele de putere transfizice. De cele mai multe ori, Centrele de putere din palierul material erau construite în așa fel încât să semene cu cele originare din “cer”.

TINEREȚE FĂRĂ BĂTRĂNEȚE ȘI VIAȚĂ FĂRĂ DE MOARTE

❧ Enclavele centrelor de putere ❧

Fiind un subiect inedit și în, același timp, fundamental în înțelegerea trecutului umanității, despre constituirea enclavelor unde s-au constituit Centrele de putere se poate discuta și scrie foarte mult.

Ca elemente definiții în istoria umanității, Centrele de putere nu pot fi înțelese în mod corespunzător decât dacă, în prealabil, este înțeleasă alcătuirea palierului material. Încă de la început, trebuie reiterat faptul că enclavele unde s-au constituit Centrele de putere sunt situate la nivelul planului material, dar nu la nivelul aspectului mineral al acestuia, ci la un nivel mult mai subtil; ele sunt formate dintr-o materie mult mai elevată, fiind oarecum asemănătoare cu energia din care este compus palierul infraeteric din ziua de astăzi.

Totuși, nu este vorba despre energie infraeterică, ci - pur și simplu - despre o materie diafană, eterizată. Evident, trupurile oamenilor ce populau și populează aceste enclave în care s-au constituit Centrele de putere erau și sunt formate din aceeași materie diafană. Firește, nici materia din prezent nu este aceeași cu cea care exista în perioada ante sau imediat postdiluviană; materia din prezent este mult mai grosieră, mult mai densă decât cea care exista atunci.

În decursul timpului materia a cunoscut un proces accelerat de densificare; procesul de densificare al materiei poate fi comparat cu procesul transformării hidrogenului în heliu și al heliului în carbon (potrivit tabelului lui Mendeleev, primul element este hidrogenul (H), care are un electron; urmează heliul (He) care are doi electroni, carbonul (C) care are șase electroni și oxigenul (O) care are opt electroni). Folosind această comparație doar în scopul elucidării subiectului (deci nu în ceea ce privește implicațiile științifice ale elementelor chimice), se poate afirma că locația unde, în perioada imediat postdiluviană se afla Centrul de putere Transilvania, avea o consistență asemănătoare, dacă se poate spune astfel, cu cea a hidrogenului. În schimb, materia ce exista în palierul cuantic material din acea perioadă avea o consistență asemănătoare cu cea a heliului, iar materia din ziua de astăzi este asemănătoare carbonului (de fapt, știm cu toții, că materia actuală are la bază carbonul, cu cele patru valențe ale sale). Carbonul, spus din punct de vedere spiritual, a rezultat în urma intrării în stare de “putrefacție” a hidrogenului și a heliului. Apariția heliului nu a anihilat existența hidrogenului, tot astfel cum apariția carbonului nu a anihilat existența hidrogenului și a heliului; acestea din urmă doar și-au diminuat ponderea.

Folosind în continuare acest exemplu, se poate deduce că, la nivelul palierului pe care-l numim astăzi “material”, coexistă trei tipuri de materie; materia din enclava în care s-a constituit odinioară Centrul de putere din Transilvania poate fi comparată cu hidrogenul, materia din enclava în care s-au constituit Centrele de putere Adamclisi și Sarmizegetusa poate fi comparată cu heliul, iar materia care există în prezent poate fi comparată cu carbonul.

Trupurile oamenilor din Centrele de putere menționate sunt formate din aceeași materie din care sunt compuse

enclavele respective, iar organele de simț ale acestor oameni nu percep decât un spectru compatibil. Astfel, în mod normal, oamenii care există la nivelul enclavei alcătuită din heliu nu pot observa enclava alcătuită din hidrogen. Poate doar cu excepția cazurilor în care posedă clarvedere directă. Tot astfel, un om obișnuit din ziua de astăzi, care are trupul alcătuit din carbon și are organele de simț acordate cu frecvența carbonului, nu poate vedea o enclavă formată din heliu sau o ființă care are trupul format din același element chimic. Evident, doar dacă este clarvăzător. Cu atât mai puțin poate observa o enclavă alcătuită din hidrogen ori o ființă compatibilă cu acest element. Actualmente încă există atât enclave alcătuite din hidrogen cât și enclave alcătuite din heliu, după cum există ființe omenești care au trupuri formate din aceste elemente, pe care oamenii obișnuiți nu le pot observa nici dacă s-ar afla lângă ele - cu aceeași excepție a clarvăzătorilor.

Acesta este principiul existenței unei enclave în care s-a constituit un Centru de putere; acesta este motivul pentru care un Centru de putere - și implicit locuitorii ce-l populează - nu poate fi atins de vreun potop sau de orice alt fenomen ce se produce la nivelul mineral al palierului cuantic material; pur și simplu este format dintr-o altă formă de materie. În limbajul actual prin materie se înțelege doar aspectul mineral, care este doar ultimul nivel al materiei, nivel apărut în urma prefacerilor succesive ale hidrogenului, heliului și carbonului.

Ca reprezentare strict spațială, întinderea unei enclave (a unui perimetru) în care se află un Centru de putere nu este mai mare de câțiva kilometri pătrați; o enclavă este un perimetru format dintr-o materie diafană, asemănătoare aburului foarte fin, în care locuiesc oameni cu trupuri compatibile enclavei. O astfel de enclavă se prezintă adesea

ca un nor translucid situat la câțiva metri deasupra pământului. În ziua de astăzi, enclavele în care se află Centrele de putere nu sunt situate la nivelul solului, ci la câțiva metri deasupra acestuia. Pentru ca un om întrupat de astăzi să poată observa acel nor translucid - caz cât se poate de ipotetic - trebuie în primul rând să aibă o structură trupească și aurică compatibilă cu materia din care este format acel nor; în al doilea rând, omul în cauză trebuie să fie întâmpinat la limita norului de un locuitor al acestei enclave - fie de un reprezentant, fie de un "străjer al meterezelor" (gardian).

Datorită capacităților spirituale pe care le au, locuitorii perimetrelor în care se află Centrele de putere știu imediat când se apropie vreun intrus, astfel că nu trebuie să mire pe nimeni faptul că atunci când un străin primește acceptul să devină oaspete este așteptat de un un "străjer al meterezelor" (reprezentant) chiar la limita enclavei. În prima fază, intrusul nu poate observa decât un nor translucid, care în mod normal nu poate prezenta vreun interes - este ca un abur sau ca o ceață ce se ridică vara din pământ, după o noapte mai rece.

Abia în momentul în care intrusul este luat de mână sau atins de "străjerul meterezelor", dobândește o percepție nouă - o vedere nouă, adică o formă specifică de clarvedere. Dobândind această formă de clarvedere, intrusul observă cu surprindere că ceea ce considera anterior ca fiind un nor diafan este de fapt o zonă formată dintr-o materie subtilă, asemănătoare aerului (hidrogenului). Intrusul mai observă în acea enclavă ființe omenești ale căror trupuri sunt compuse din aceeași formă de materie.

Chiar dacă, corporal, nu poate pătrunde într-o astfel de enclavă, intrusul poate observa în detaliu interiorul acesteia doar în cazul în care este luat de mână ori atins de străjerul meterezelor (în ciuda diferenței de structură materială).

Dacă ar putea pătrunde în interiorul enclavei, intrusul din acest exemplu pur ipotetic ar ieși de sub incidența timpului material, astfel că nu ar îmbătrâni în nici un fel, chiar dacă s-ar întoarce în palierul cuantic material după cincizeci sau după o sută de ani. De altfel, nici locuitorii acelei enclave nu îmbătrânesc, întrucât la acel nivel nu există timp. Timpul, așa cum este cunoscut la nivelul aspectului mineral al palierului cuantic material, este legat de structura materiei - mai precis, de gradul de densificare al materiei. Acesta este motivul pentru care, de exemplu, patriarhii antediluvieni au trăit atât de mult; dacă aceiași patriarhi ar trăi în prezent, n-ar mai putea atinge asemenea etăți înaintate tocmai datorită faptului că materia este mult mai densă.

Evenimente cu grad înalt de stranietate, în care oameni întrupați au pătruns în astfel de enclave, au fost adesea descrise în basmele și legendele poporului român, care nu trebuie interpretate doar ca simple figuri de stil sau doar ca fiind concepute pentru uzul adormirii copiilor. Un astfel de basm este *“Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”*, preluat din folclor de inegalabilul scriitor Petre Ispirescu.

Este interesant de remarcat că în basmul lui Petre Ispirescu, în care, evident, este prezentată o variantă cultă a basmului, este prezentat într-o formă specifică conceptul modern de relativitate a timpului. La revenire din enclavă (în care i se păruse că a stat doar câteva luni), eroul principal denumit Făt Frumos constată că au trecut de fapt o sută de ani, astfel că părinții și toți cei pe care-i cunoștea au murit de mult; nici el nu a mai stat mult în palierul cuantic material, datorită faptului că Moartea i-a cerut obolul. Atins de Moarte, trupul său s-a transformat accelerat în schelet, iar scheletul în pulbere.

În prezent sunt cunoscute publicului doar narațiunile despre Shamballah, despre care se spune că este un teritoriu

paradisiac aflat undeva prin India sau Tibet. Dacă există, acest teritoriu paradisiac trebuie să fie un Centru de putere format după principiul enunțat anterior. Și Centrele de putere Transilvania, Adamclisi, Sarmizegetusa sunt constituite la fel ca Shamballah, dar existența lor a fost ocultată, astfel că în ziua de astăzi nu se mai vorbește despre ele.

Centrele de putere Transilvania, Adamclisi, Sarmizegetusa și Polul Nord sunt mult mai vechi decât Shamballah situată în India sau în Tibet (indiferent unde s-o fi aflat), dar mediatizarea ultimei a fost atât de intensă, încât a creat impresia că este cea mai importantă. Aceleași narațiuni mai afirmă că în Shamballah ar trăi un personaj denumit “regele lumii”, iar comentarii din ziua de astăzi s-au grăbit să afirme că este regele întregii lumi. Nimic mai fals: este vorba doar despre conducătorul respectivului Centru de putere și, probabil, al unui teritoriu fizic alăturat.

Și Centrele de putere Transilvania, Adamclisi, Sarmizegetusa au propriul “rege al lumii”, care însă stăpânește peste un teritoriu strict limitat. Regele Absolut al Lumii nu poate fi decât Dumnezeu. În schimb, stăpânul lumii “acesteia” este Satan/Lucifer.

❧ Moșile luminoase ale Babelor ❧

Evenimentele desfășurate la începutul formării lumii materiale sunt destul de greu de descris în cuvinte adaptate înțelegerii oamenilor din ziua de astăzi. În cele ce urmează vor fi punctate doar acele evenimente cât de cât comprehensibile.

Așa cum a fost menționat, în prima parte a existenței sale, pământul era eterizat; abia în a doua parte s-a densificat - s-a mineralizat. Mineralizarea nu s-a produs însă simultan pe tot pământul, ci treptat, enclavă cu enclavă, zonă cu zonă.

Deși acest proces este destul de greu de explicat în termeni științifici, există astăzi savanți care s-au apropiat mult de înțelegerea acestui fenomen. Unul dintre acești savanți a fost americanul William Tiller, profesor la Universitatea Stanford, care afirma că universul s-a format dintr-un câmp subtil - o energie subtilă pe care a denumit-o "Câmpul universal fundamental" - care s-a densificat treptat de-a lungul mai multor paliere cuantice "paralele"; după cum afirmă autorul citat, cosmosul are nouă paliere cuantice. William Tiller considera că fiecare palier are propriile sale legi de funcționare, operând într-un cadru spațio-temporal specific; "fiecare palier se supune unor legi complet diferite, care au caracteristici radiative (de emisie și de absorbție) unice și operează în cadre spațio-temporale proprii, distincte. Palierele pot interacționa între ele, dar, de regulă, interacțiunile nu sunt prea intense" - afirmă autorul citat.

Totuși, deși este bazată pe noile teorii ale fizicii cuantice, această opinie revoluționară a cercetătorului american este încă departe de a elucida fenomenele uimitoare ce s-au produs la începutul existenței pământului; de asemenea, este departe de a explica în mod corespunzător felul în care se prezenta pământul în perioada în care nu era mineralizat precum în prezent.

Așadar, la începutul ciclului al patrulea, prima enclavă locuită a fost cea a Primordialilor Luminii. În această enclavă Primordialii Luminii au desfășurat o activitate idilică, nefăptuind răul nici măcar ca energie de intenție. În propria lor enclavă Primordialii Luminii au creat o simbioză mistică (magică) între ființa lor și mediu; în consecință, mediul enclavei și-a păstrat puritatea originară. Primordialii Luminii erau blajini; de fapt, ei considerau că nu trebuie să aducă nici o modificare ecosistemului paradisiac în care trăiau. Primordialii Luminii au respectat întocmai toate

Poruncile lui Dumnezeu, astfel că erau în comuniune permanentă cu Dumnezeu, care nu și-a întors niciodată Fața de la ei. Tocmai puritatea absolută a Primordialilor Luminii a menținut intact mediul paradisiac al enclavei în care locuiau.

La îndemnul lui Dumnezeu, Primordialii Luminii au avut fii și fiice (același îndemn l-a dat Dumnezeu și lui Adam: “creșteți și înmulțiți-vă”). În mod firesc, fiii și fiicele Primordialilor Luminii au fost spirite pure provenite din *Lumea fără formă* - spirite pure care ulterior au fost desemnate prin titulatura *Copii ai lui Dumnezeu*. Evident, Primordialii Luminii erau tot copii ai lui Dumnezeu, dar în acele vremuri, generația de spirite pure provenită direct din *Lumea fără formă* a fost desemnată chiar prin această apelatie. Față de Copiii lui Dumnezeu, Primordialii Luminii erau maturi datorită vechimii lor mari. În perioada în care au viețuit alături de Primordialii Luminii, Copiii lui Dumnezeu au rămas la fel de puri precum părinții lor.

Extrem de important este însă modul în care Primordialii Luminii au avut fii și fiice, în condițiile în care erau androgini (Primordialii Luminii au făcut parte din prima generație de oameni). Astfel, în enclavele Primordialilor Luminii procesul procreației s-a realizat printr-un proces care în vechime era denumit *nașterea din coapsă*, iar ulterior a fost denumit prin termenul grecesc *parthenogeneză*. *Nașterea din coapsă* sau *parthenogeneza* presupunea nașterea de fii și fiice fără contact sexual. Expresia “a se naște din coapsa” cuiva a fost folosită și în vechile mitologii, mai ales în cea grecească, care menționează nașterea prin *parthenogeneză* în cazul fiilor și fiicelor unor zei (gr. *parthenos* - fecioară, *genesis* – generație).

În cazul Primordialilor Luminii, nașterea prin parthenogeneză a fost posibilă în condițiile în care enclavele locuite de aceștia erau eterizate, iar trupurile lor erau, de

asemenea, la fel de eterizate precum enclavele, astfel că erau pretabile acestui proces. Fiecare Primordial al Luminii implicat în acest proces procreativ era capabil, datorită puterilor ființiale pe care le avea, să aducă la viață, din “coapsa” sa, prin *parthenogeneză*, deci fără contact sexual, fii și fiice. În cazul nașterii prin parthenogeneză, trupurile lor eterizate emanau o dublură eterizată în care se întrupa un spirit. Dată fiind puritatea lor, fiii și fiicele Primordialilor Luminii au fost spirite pure aduse din *Lumea fără formă*.

În acest context destul de atipic pentru înțelegerea actuală poate fi descoperit răspunsul la o întrebare fundamentală pusă de toate generațiile de oameni născuți ulterior, când procesul aducerii la viață a unor progenituri prin *parthenogeneză* a fost uitat. Întrebarea, pusă mai în glumă sau mai serios, sună astfel: “ce a fost mai întâi: oul sau găina ?” Răspunsul este că mai întâi a fost găina, adică organismul întreg, alcătuit complet, care apoi a făcut pui.

Acesta a fost cazul Primordialilor Luminii, care s-au manifestat în nou constituita lume materială în trupurile lor eterizate originare; în consecință, în momentul formării pământului, Primordialii erau compleți și maturi; ei nu au fost născuți *prin femeie*, adică nu au parcurs procesul obișnuit în ziua de astăzi - gestație intrauterină, naștere, copilărie, adolescență, maturitate, bătrânețe.

Un alt fel de tip de procreație s-a produs însă în enclavele unde au ales să locuiască acei Primordiali care la un moment dat au migrat în enclavele Adamclisi și Sarmizegetusa. În cazul acestora, inițial, procesul procreației a fost, în mod firesc pentru acea perioadă de timp, tot prin *parthenogeneză*, dat fiind faptul că și aceștia erau androgini.

Totuși, urmașii acestora n-au mai fost spirite pure atrase din *Lumea fără formă* (Poarta alfa se blocase iarăși), ci au făcut parte din categoria oamenilor cu duhul virusat în

ciclurile cosmice anterioare. Oamenii cu duhul virusat aduși astfel la întrupare pot fi împărțiți în trei categorii, în funcție de culoarea duhului: oamenii din prima categorie au avut duhuri de culoare albă-argintie; oamenii din a doua categorie au avut duhuri de culoare aurie, iar cei din a treia categorie au avut duhuri de culoare roșiatică.

Inițial, în enclavele Adamclisi și Sarmizegetusa s-au manifestat doar câțiva oameni din categoria celor cu duhul virusat. Oricum, numărul lor nu a fost prea mare; în fiecare dintre cele două enclave au existat în jur de trei-patru oameni din fiecare clasă de duhuri. În fiecare enclavă au existat așadar trei-patru oameni cu duhul alb din prima clasă; au existat trei-patru oameni cu duhul auriu din a doua clasă; în fine, au existat trei-patru oameni cu duhul roșiatic din cea de-a treia clasă.

Deși toți erau androgini, cei din cea de-a doua clasă aveau un aspect preponderent feminin. Tocmai aceste ființe omenești androgine din clasa a doua de duhuri cu aspect feminin au devenit întemeietori ai unor noi linii genealogice. Aceste ființe au fost desemnate ulterior prin titulatura de “Întemeietori”, iar în vechile legende populare românești au primit numele de “Babe” (nume care va fi folosit în continuare). Sub nici o formă, Babele nu se prezentau ca niște femei bătrâne, ci, dimpotrivă, se prezentau ca niște ființe androgine de o frumusețe fără seamăn, diafane, cu chipuri angelice. Mult mai târziu, când sensul original al termenului “Babă” s-a modificat, aceste ființe au fost considerate femei bătrâne.

“Întemeietorii” denumiți Babe au născut la rândul lor fii și fiice. Fiii și fiicele lor au fost oameni din clasa a treia de duhuri, care au fost atrași la întrupare. Oamenii din clasa a treia de duhuri au intrat astfel în procesul de reîncarnare. Și urmașii direcți ai Babelor, adică fiii și fiicele acestora, au

avut, la rândul lor, progenituri. Progeniturile acestora au întemeiat așezări și obcine, care ulterior au primit numele de *moșii*: moșiile au fost conduse inițial direct de Babe (ființe omenești androgine), iar apoi de “Moși” (bărbați).

Primele moșii ale Babelor de pe suprafața pământului au fost întemeiate, firește, în arealul carpato-danubiano-pontic, motiv pentru care este cât se poate de corectă afirmația că poporul român de astăzi se trage din acei “Întemeietori” care au locuit în Centrele de putere Adamclisi și Sarmizegetusa. Ulterior, o parte dintre Întemeietorii-Babe din cele două Centre de putere au migrat în cele patru puncte cardinale, înființând alte și alte obcine. Majoritatea Întemeietorilor-Babe au rămas însă în arealul carpato-danubiano-pontic.

Progeniturile care au rămas în enclavele Babelor și-au păstrat puritatea, motiv pentru care enclavele în care erau situate acestea și-au păstrat peisajul paradisiac, iar structura a rămas eterată. De fapt, din enclavele eterizate ale Babelor radia permanent o energie luminosă extrem de puternică.

Manifestarea Babelor (clasa a doua de oameni) pe pământ a marcat încheierea istoriei eterizate a pământului și debutul istoriei materiale. Materializarea (mineralizarea) pământului s-a produs acum aproximativ 7600 de ani (între 7600 și 9000, dată fiind relativitatea timpului și luarea în calcul a constantei Schumann), ceea ce înseamnă că vechimea pământului material nu este cu mult mai mare decât cea prognozată de Vechiul Testament care afirma că **facerea lumii** (materiale) a avut loc acum 7523 de ani (în anul 5508 de la facerea lumii s-a întrupat Iisus Hristos).

Materializarea (mineralizarea) accentuată a pământului s-a produs progresiv, zonă cu zonă, fiind generată de răul făcut de acei oameni întrupați (indiferent din ce categorie sau clasă) care n-au respectat Poruncile lui Dumnezeu.

Singurele locații în care nu s-a produs densificarea (mineralizarea) au fost chiar enclavele locuite de Primordialii Luminii (care oricum deja erau ocultate), enclavele Centrelor de putere Transilvania, Adamclisi, Sarmizegetusa și Polul Nord și moșiile locuite de Babe și de progeniturile directe ale acestora; puritatea locuitorilor a influențat structura energetico-moleculară a enclavei în care locuiau, astfel că acestea emiteau în permanență energie luminoasă.

Fenomenul de materializare (mineralizare) zonală și progresivă a generat o stratificare accentuată a structurii matriciale a pământului care, în acea perioadă, a ajuns să fie format din trei tipuri de enclave: primul tip era eterat, precum moșiile Babelor (format din “hidrogen” în sensul comparației menționată anterior), inaccesibil percepției oamenilor obișnuși, al doilea tip era semieterat (format din “helium”), iar al treilea era densificat într-un grad mai mare ori mai mic, dar pe cale de a se mineraliza complet (format din “carbon”). În acea perioadă pământul arăta aproximativ ca în ziua de astăzi, cu singura deosebire că din loc în loc existau zone formate dintr-un fel abur eterat.

Inițial, enclavele eterate ale Babelor erau situate chiar la nivelul solului palierului cuantic material, iar această precizare poate fi înțeleasă pe deplin doar dacă se ia în considerare faptul că în etapa următoare de densificare s-a produs unul dintre cele mai bizare fenomene din întreaga istorie a pământului: enclavele Babelor s-au înălțat deasupra solului; este vorba despre o înălțare la distanțe ce variau între câțiva metri și zece-douăzeci de metri.

Trebuie făcută această precizare datorită faptului că deasupra acestor enclave, la o înălțime ceva mai mare de douăzeci de metri, undeva la cincizeci de metri sau mai mult, există o altă zonă: infraetericul sau văzduhul. Între enclavele Babelor și văzduh era însă o diferență energetică, astfel că nu

trebuie confundate; toate sunt însă subpalieri cuantice ale palierului material, care nu au de-a face cu palierul transfizice (infraeteric, eteric sau astral).

Fenomenul cel mai bizar s-a produs însă imediat după ce enclavele eterate s-au ridicat deasupra solului: pământul s-a comprimat brusc, ceea ce a generat fenomene catastrofale. Printre acestea trebuie menționate diluvii locale (zonale), dispariția unor mări și apariția altora, schimbarea configurației uscatului, ridicarea unor munți (orogeneza) și chiar deriva continentelor. Aceste fenomene s-au produs brusc sau, mai exact spus, într-o perioadă destul de scurtă de timp, nu într-o perioadă foarte lungă - nu în milioane de ani, precum afirmă concepția materialistă. De fapt, cele mai noi cercetări geologice și paleontologice au permis formularea unor teorii științifice inedite ce pornesc de la acceptarea ideii că orogeneza și deriva continentelor s-au produs recent, nu în milioane de ani; de aceea, teoriile respective au fost denumite "catastrofice".

Și nu numai că în urma acestor fenomene bizare pământul s-a comprimat brusc, dar teritoriile deja densificate, limitrofe enclavelor eterizate, s-au lipit unele de altele, ceea ce constituie unul dintre cele mai stranii fenomene care s-au produs de-a lungul existenței pământului. Astfel, teritorii întinse, care anterior erau depărtate, s-au apropiat brusc, lipindu-se unele de altele. În locurile în care s-au produs aceste îmbinări au apărut *Lipituri* sau *Cusături*. Prin aceste *Lipituri* sau *Cusături* a continuată să radiază o energie luminosă provenită din enclavele eterizate ale Babelor, care s-au ridicat deasupra solului.

Energia luminosă radiată din enclavele eterizate ale Babelor nu este Lumina Absolută a lui Dumnezeu, ci o lumină reflectată. Lumina primită în mod continuu de locuitorii acestor enclave direct de la Dumnezeu datorită

purității lor se reflectă astfel la nivelul palierului cuantic material prin *Lipituri*. Fenomenul este asemănător emiterii unei radiații luminoase printr-o fantă îngustă.

Basmelor poporului român au consemnat în felul lor aceste realități spirituale greu de înțeles doar prin intermediul concepției materialiste; la rândul ei, concepția materialistă consideră că basmele sunt fantezii. Din categoria “fanteziilor” face parte basmul “*Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*” (deja menționat), cules din folclor și prelucrat în mod cult de Petre Ispirescu, în care eroul principal, Făt Frumos, pătrunde într-o lume stranie (o enclavă de genul celor descrise anterior), populată de zmei și Ilene Cosânzene sau Sânziene (Sânziene - Zâne, Iene, Iele, făpturi ale “văzduhului” - o posibilă etimologie ar fi Sânta-Ziana: zâna cea sfântă), din care iese o sută de ani mai târziu, descoperind că părinții și toți cei pe care-i cunoștea au murit de mult. La revenire, Făt Frumos, eroul principal al basmului n-a putut sta mult timp în lumea materială, datorită faptului că, ajungând în sfârșit la locuința deja derăpănată pe care-o considera “acasă”, se întâlnește cu Moartea, care-l aștepta cam de mulțisor. Atins de Moarte, în câteva clipite, trupul său se transformă în schelet, iar scheletul în pulbere.

Basmul narat de Petre Ispirescu ascunde multe taine. Chiar și numele eroului principal al basmului, “Făt Frumos”, este o expresie generică ce desemnează un om cu duhul alb, curat și pur (și a cărui față emite o radiație luminoasă). “Făt Frumos” este de altfel numele eroului principal din majoritatea basmelor românești. Această denumire nu este însă singulară; după cum se știe, lângă Sarmizegetusa Regia (Sarmizegetusa Basilion) se află o locație denumită “Fețele Albe”, unde s-au aflat mai multe temple ale dacilor. În mod evident, expresia “Fețe albe” nu se referă la faptul că acolo locuiau indoeuropeni (arieni) cu față albă, întrucât toți dacii

aveau fața albă, ci se referă la radiația luminoasă a feței celor ce populau acea locație, care este o caracteristică definitorie a celor cu duhul (sufletul) alb, pur și curat.

Un cuvânt echivalent în mitologia română pentru cei cu duhul sau sufletul curat și cu fața albă sau luminoasă este *rohman*, care este un cuvânt arhaic autohton care înseamnă “om luminos”; *rohman* are aceeași rădăcină etimologică ca și supranumele acordat în antichitate “cavalerului trac”: *Zeind-Roymenos* (Sfântul Luminos). La rândul său, cuvântul *blajin* - care are o etimologie slavă - este echivalentul termenului autohton *rohman*. Așadar, atât *blajin* (*Paștele Blajinilor* se celebrează în prima zi de luni de după Duminica Tomii), cât și *rohman* se pot traduce prin expresia “om luminos”, acesta fiind de altfel apelația prin care au fost desemnați Primordialii Luminii, Întemeietorii, Babele și Moșii în legendele, miturile și basmele poporului român. Consecința logică a acestor afirmații este că cuvântul *român* nu are legătură cu Roma, oraș întemeiat de Romulus, sau cu Imperiul Roman, ci cu cuvântul autohton *rohman*. De fapt, ambele denumiri, *rohman* și *blajin*, sunt epitete primite de locuitorii arealului carpato-danubiano-pontic într-o perioadă străveche; dat fiind faptul că, ulterior, evenimentele trecutului au fost uitate, cuvintele respective s-au păstrat doar în memoria colectivă concretizată în basme și legende.

Tot din categoria producțiilor literare arhaice (considerate de concepția materialistă “fantezii”) fac parte basmele ce menționează “munții ce se bat cap în cap”, aluzie evidentă la fenomenul straniu de ridicare a unor enclave, când s-a ajuns ca doi munți care până în acel moment erau depărtați să se apropie unul de altul și să se “bată cap în cap”. Un exemplu în care doi munți se bat “cap în cap” poate fi văzut și astăzi la Cheile Polovragi, pe defileul Oltețului, unde doi munți “frați”, Parâng și Căpățâanii, “se bat cap în

cap”. Dintre toate opiniile lingviștilor moderni care au încercat să găsească etimologia exactă a cuvântului “polovragi”, merită reținută cea a istoricului Aurelian Sacerdoțeanu care afirma că sensul este de “câmpie vrăjită”. Așadar, etimologia cuvântului indică faptul că între cei doi munți ce astăzi se bat “cap în cap” exista cândva o “câmpie” care între timp a dispărut, motiv pentru care înțelepciunea populară a desemnat-o drept “vrăjită”. Ultima reminiscență a acestei câmpii vrăjite este o plantă cu proprietăți vindecătoare denumită tot “polovragi”, ce încă mai poate fi descoperită în zonă. Nu este dificil de dedus că proprietățile plantei cu același nume sunt vindecătoare datorită faptului că aceasta crește într-o zonă aflată la incidența *Lipiturilor* sau *Cusăturilor* prin care radiază lumina transfizică a vechilor enclave luminoase ale Babelor.

De asemenea, deloc întâmplător, în Peștera Plovragi și-a găsit cândva zeul Zalmoxis un locaș potrivit pentru a-și iniția adepții, iar pe versantul situat deasupra peșterii a existat o cetate a dacilor.

CATEGORII ȘI SEMINȚII DE OAMENI

☞ Monoteismul primordial ☞

După cum poate remarca orice cititor imparțial, lipsit de prejudecăți, de-a lungul acestei cărți s-a pus un accent deosebit pe un anumit tip de caracterizare a ființelor și evenimentelor: unora li s-a alipit apelativul “Lumină” sau “Bine”, altora li s-a alipit apelativul “întuneric” sau “rău”.

Astfel, unii îngeri au fost etichetați fie prin apelația de Îngeri ai Luminii sau ai Binelui; alți îngeri au fost etichetați prin apelația de îngeri ai întunericului sau ai răului. La rândul lor, unii oameni au fost caracterizați prin apelația de oameni ai Luminii, alți oameni au fost etichetați prin apelația de oameni ai răului (întunericului).

Aceleași etichetări au fost alipite, de asemenea, unor evenimente; de exemplu, actul creației lumii a fost Opera lui Dumnezeu, deci ține de Lumină și Bine, în timp ce actele răzvrătirii - indiferent cine au fost autorii concreți - au fost etichetate ca ținând de rău și de întuneric etc.

Probabil că mulți critici vor eticheta un astfel de demers prin folosirea termenului de *dualism* sau *maniheism*, la care vor adăuga epitetul “naiv”. Criticii vor zâmbi probabil cu un aer de superioritate, spunând că au mai fost cazuri și în trecut în care s-au folosit astfel de etichetări, că astfel de apelații sunt naive, că lumea modernă este

structurată cu totul altfel decât în vechile basme cu zmei și feți-frumoși; și nu, în cele din urmă, criticii vor întreba, cu același zâmbet malițios, dacă printre etichetările maniheiste de negru și alb, nu cumva există și nuanțe de gri, bej și alte culori intermediare. Vor mai întreba, firește, ceea ce-i doare cel mai tare: cum își poate permite un autor să eticheteze în acest fel evenimente ori personaje ale trecutului (sau, eventual, ale prezentului). Și mai ales, vor întreba: de unde are un autor *autoritatea* de a pune astfel problema. Și, nu în cele din urmă, vor întreba care sunt criteriile pe baza cărora se pot face astfel de etichetări.

Fiecare dintre aceste întrebări “incomode” pe care orice eventual critic le poate pune - poate cu îndreptățire -, reprezintă, dacă se poate spune astfel, o minge ridicată la fileu, la care se poate răspunde cât se poate de comod. Răspunsul la orice critică de acest gen este următorul: orice analiză a celor ce au fost, sunt și vor fi trebuie să pornească de la Dumnezeu. Dumnezeu care este Unul, se manifestă prin Sfânta Treime (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh). Dumnezeu este Creatorul și Tatăl Suprem al tuturor ființelor de pe cuprinsul lumii (indiferent câte paliere cuantice are această lume și indiferent ce categorii de ființe își duc existența în ea). Toate ființele din cosmos - îngeri, oameni, fii ai oamenilor, spirite ale naturii, zei, fii ai zeilor, extra/intraterestrești - sunt creații ale lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că nu este vorba despre dualism în afirmații și enunțuri, ci despre *monism* sau, mai exact spus, despre *monoteism*. Aceasta înseamnă, implicit, că la originea cosmosului nu se află două categorii de ființe, unele bune și altele rele (sau două “principii”: binele și răul), ci se află o singură Ființă: Dumnezeu. Dat fiind faptul că toate ființele de pe cuprinsul cosmosului au ca atribut fundamental - dăruit de Creatorul lor, Dumnezeu - liberul arbitru, înseamnă că au

avut și au libertatea de a alege. În funcție de alegerea fiecăreia, și mai cu seamă, în funcție de modul în care respectă Poruncile lui Dumnezeu ce mențin nealterată Ordinea cosmosului, ființele pot fi clasificate în mod dualist: bune sau rele, luminoase ori întunecate.

Nu se afirmă, așadar, că ar fi existat vreodată vreo ființă care să fi fost creată rea sau întunecată; toate ființele au fost create bune. Doar în urma alegerii proprii, prin exercitarea liberului arbitru, unele ființe s-au întunecat. Lucifer, Adam primordial, îngerii căzuți și oamenii răzvrățiți au devenit întunecați datorită nerespectării Poruncilor lui Dumnezeu. De la toți, Dumnezeu așteaptă să se căiască și să se reîntoarcă la ceea ce au fost cândva, când toate erau bune înaintea Sa. Dumnezeu este stăpânul suprem și adevăratul patron al cosmosului; tot ce există în lume se află sub jurisdicția Sa. Dumnezeu este Sfințenia absolută, este Lumina absolută, este Binele suprem, este Viața eternă.

În mod concret, cosmosul - cu toate palierele sale - se află în interiorul Ființei lui Dumnezeu; într-un fel, adică în felul limitat al reprezentării omenești, se poate spune că Dumnezeu învăluie și circumscrie cosmosul cu Aura Sa augustă. Faptele, evenimentele, gândurile, energiile de intenție, negative sau pozitive, ce se produc în lume sunt instantaneu resimțite de Dumnezeu, pentru că se produc în interiorul Aurei Sale auguste. Faptele, evenimentele, gândurile și intențiile rele sunt resimțite de Dumnezeu ca fiind atentate la propria sa Ființă augustă. De aceea, după cum e scris în vechile scrieri, orice faptă rea îi depărtează pe oameni de Dumnezeu; mai mult decât atât: orice faptă rea devine vrăjmășie pentru Dumnezeu. Cei ce comit răul devin, în mod direct, vrăjmașii lui Dumnezeu.

Pentru ca această lume să dăinuie, Dumnezeu a stabilit legi sau reguli de comportament pentru toate ființele pe care

le-a creat. Respectarea de către toate ființele a regulilor de comportament menține nealterată Ordinea cosmosului (Firea Lucrurilor). Regulile sunt Porunci ale lui Dumnezeu, date spre păstrare tuturor fapturilor. Cine respectă regulile este de partea Luminii/Binelui, iar cine nu le respectă este de partea întunericului/răului. Acesta este principalul criteriu de la care trebuie să înceapă orice analiză.

Din păcate, aceste aspecte sunt uitate cu desăvârșire de cei ce au tendința de a lansa acuzația de dualism ori maniheism naiv etichetării ființelor după criteriul binar Lumină/Întuneric sau Bine/rău. În fond, cine are gândul îndreptat doar spre aspectele materiale ale cosmosului uită repede de Dumnezeu și îi este greu să deceleze ce aparține Luminii și Binelui și ce aparține răului și întunericului.

Problema *autorității* unui autor de a pune etichete de acest fel, este la fel de comod de soluționat. Poate fi de la sine înțeles că orice ființă omenească trebuie să știe care sunt regulile de comportament pe care trebuie să le respecte pentru a trăi în cosmosul lui Dumnezeu. Oamenii sunt creații ale lui Dumnezeu, drept pentru care, în structura ființei lor intime (spirit, duh sau suflet), sunt înscrise aceste reguli. Iar dacă, uneori, vreun om le uită, trebuie doar să deschidă cea mai elementară carte de etică umanistă și să citească ce scrie acolo, pentru reamintire. Poate să deschidă chiar și decalogul dictat lui Moise direct de către Dumnezeu, iar atunci va avea o opinie formată complet cu privire la acest subiect.

Pe de altă parte, este de la sine înțeles că, pentru a putea clasifica în mod corect și competent ființele și evenimentele trecutului (sau ale prezentului) după criteriul Lumină/Întuneric sau Bine/rău, orice autor trebuie să-și antreneze spiritul și mintea pentru a nu greși. Nu este o operațiune chiar atât de facilă, așa cum ar părea la prima vedere. Iar dacă un autor nu are deja spiritul și mintea

întărite pentru a face astfel de clasificări, atunci ar fi mai bine să se ocupe de altceva. Iar dacă nu găsește de cuviință să se ocupe de altceva și persistă în a face aprecieri false, orice autor care nu are deja spiritul întărit pentru a tranșa problemele în mod corect trebuie să se aștepte nu numai să nu fie capabil să elucideze enigmele trecutului, ci mai ales trebuie să se aștepte să-și complice existența personală, întrucât orice apreciere, analiză ori comentariu eronate cu privire la astfel de subiecte se transformă în karma personală.

De asemenea, mai trebuie conștientizat în mod optim și faptul că în cazul unor cărți sau articole cu privire la astfel de subiecte nu este vorba - așa cum cred unii autori - despre "libertatea de exprimare" garantată de legile omenești sau de "democrație" în sensul vulgar al cuvântului ("sunt liber, deci îmi permit să spun/scriu orice vrea mușchii mei"), ci despre faptul că orice autor se adresează nu doar vecinilor de cartier sau partenerilor de discuții la o bere, ci unui număr oarecare de cititori. Orice autor are, indubitabil, responsabilitatea a ceea ce spune sau scrie, astfel că intră sub incidența Legilor cosmosului (Poruncile lui Dumnezeu), iar actele ce încalcă aceste Legi se transformă negreșit în karma personală, indiferent dacă un autor crede sau nu acest aspect.

Așadar, în concluzie, autoritatea de a pune etichete de tip binar sau "maniheist" (Bine/rău sau Lumină/întuneric), derivă din alegerea personală a unui autor; ea trebuie să aibă la bază credința absolută transformată în certitudine interioară a faptului că la originea cosmosului se află Dumnezeu, că Dumnezeu este creatorul și stăpânul cosmosului, că în afară de Dumnezeu (nu) există nimic.

La întrebarea dacă nu cumva există nuanțe intermediare între Lumină și întuneric, între bine și rău, între alb și negru, răspunsul nu poate să fie decât la fel de tranșant: firește că există. Depinde de poziția în care se situează

observatorul sau cel ce analizează evenimentele și personajele. Depinde, de asemenea, de sistemul de referință pe care-l adoptă. Dar în mod real, există un singur sistem de referință: cel menționat anterior; din perspectiva acestui sistem de referință se poate lua în considerare doar împărțirea “maniheistă” Bine/rău sau Lumină/întuneric a evenimentelor și a personajelor trecutului.

Punctul central ce stă la baza acestui sistem de referință este Dumnezeu (implicit, una din ipostazele prin care se manifestă Dumnezeu: Tatăl, Fiul sau Sfântul Duh). Din această perspectivă, devine evident că ființele care nu respectă Poruncile lui Dumnezeu se situează în afara Legii, deci intră în categoria rău și întuneric; nu contează că se situează un centimetru, un metru, zece metri sau o mie de metri în afara Legilor. Contează doar că se află în afara Poruncilor lui Dumnezeu. În consecință, cei care nu respectă Poruncile lui Dumnezeu se situează în categoria întuneric/rău; cei care respectă Legile lui Dumnezeu se situează implicit în categoria Lumină/Bine.

Totuși, cel puțin dintr-un punct limitat de vedere se poate concede că mai există și al doilea sistem de referință. Al doilea sistem de referință poate avea drept scop interpretarea limitată a unor evenimente sau personaje; această interpretare poate fi valabilă doar în cazul în care sunt analizate evenimente desfășurate într-o unitate scurtă de timp. Astfel, în cadrul limitat al unei perioade, personajele ce se înfruntă pot fi clasificate în mod relativ: unele sunt mai bune decât altele, unele sunt negre, iar altele sunt gri, cenușii etc. Doar în aceste condiții pot apărea nuanțe intermediare.

De exemplu, la un moment dat, un rege-satrap poate fi mai binevoitor cu supușii. Aspectele pozitive trebuie, firește, consemnate, dar nu trebuie uitată ori eludată caracteristica defintorie a personajului respectiv. Chiar dacă, într-o

împrejurare, regele-satrap a devenit binevoitor cu supușii, păstrează eticheta ce-l caracterizează - de reprezentant al răului / întunericului. În consecință, dacă primul sistem de referință este absolut pentru că este divin, al doilea sistem de referință este doar relativ și limitat, întrucât ia în considerare doar faptele personajelor implicate; al doilea sistem de referință poate fi considerat ca fiind omenesc.

Revenind la subiect după această paranteză mai lungă și cât se poate de necesară, se poate concluziona că ființele întunecate care s-au manifestat pe eșichierul palierului material trebuie incluse, indubitabil, în categoria “cel rău”. Dar, dacă ființele întunecate și supușii lor au reprezentat răul, atunci ce au reprezentat cei ce li s-au opus ?

Deși pare o întrebare încuietore, răspunsul la ea este destul de simplu: este lesne de remarcat faptul că mai întotdeauna, opoziții răului au fost considerați a fi fost de partea Luminii. Totuși, pentru a decela cu exactitate în ce fel opoziții răului au fost de partea Luminii/Binelui, este necesară decantarea exactă a evenimentelor, iar pentru aceasta vor fi folosite cele două sisteme de referință enunțate anterior. Astfel, după logica omenească a celei de-a doua perspective, cei ce s-au opus răului/întunericului au reprezentat Binele/Lumina. Însă după logica divină a primului sistem de referință, ei nu au reprezentat cu adevărat Lumina, ci s-au situat tot în afara Legilor cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu. Ei au fost, fără nici o îndoială, mai buni și mai luminoși decât cei întunecați, însă ei nu au reprezentat Lumina absolută.

Explicația acestei interpretări, poate surprinzătoare, este următoarea: dacă ființele întunecate s-au situat, să spunem, la o distanță de o mie de kilometri de Legile cosmosului, pe care le-au încălcat în mod flagrant, oponenții răului s-au situat în afara aceluiași Legi doar zece centimetri.

În cazul ultimilor, deși se poate considera că este vorba doar despre diferența nesemnificativă de zece centimetri, tot au fost încălcate Legile cosmosului.

Aceeași diferență poate fi observată în prezent la acei oameni ce-și fac singuri dreptate, prin violență, împotriva celor care i-au nedreptățit (scenariul standard al multor filme hollywoodiene). Poziția corectă este că trebuie lăsate legile omenești (justiția) și Puterea lui Dumnezeu să facă dreptate. Doar Dumnezeu este Lumina absolută și Justiția absolută. Orice depărtare de Legile lui Dumnezeu presupune întunecarea celor în cauză; evident, în cazul unei depărtări de zece centimetri este vorba despre o întunecare parțială, dar în cazul unei depărtări de o mie de kilometri este vorba despre o întunecare aproape totală.

Evident, în toate aceste cazuri nu este vorba doar despre o întunecare la nivel de principiu, ci despre o întunecare efectivă, la nivelul structurii aurice a duhului. Duhul unei ființe întunecate - omenești sau îngerești - prezintă distorsiuni dramatice în ceea ce privește forma și aspectul. Cu toate acestea, o ființă decorporată care s-a întunecat se poate prezenta adesea celor ce-i pot vedea printr-o formă oarecare de clarvedere (chiar și prin dobândirea unei forme spontane de clarvedere, de scurtă durată, ce apare în unele condiții existențiale dramatice) cu o înfățișare cât se poate de plăcută; această înfățișare plăcută este o păcăleală sau, mai corect spus, este o înfățișare de împrumut. Înfățișarea de împrumut este preluată în mod magic de ființele cu duhul întunecat - fie îngeri, fie oameni - de la oamenii care le-au devenit sclavi.

De altfel, multe scrieri avertizează asupra faptului că demonii - adică îngerii căzuți - se pot manifesta sub forma unor îngeri de lumină. Explicația acestei stări de fapt poate fi sintetizată astfel: datorită faptului că s-au rupt de Dumnezeu,

îngerii căzuți, precum și oamenii cu duhul virusat nu mai au acces la energia provenită de la Dumnezeu, care este singura hrană capabilă să-i susțină în deplinătatea formei de duh. Pentru că nu mai au acces la energia provenită de la Dumnezeu (o energie “necreată”, cum afirmă scrierile creștine), îngerii căzuți și oamenii cu duhul virusat fură această energie de la oameni; o parte din această energie o fură de la oamenii întrupați, pe care-i ispitesc în timpul existenței întrupate, iar o altă parte o fură de la oamenii care au ajuns în iad. În iad, oamenii nu mai au conștiință de sine și memorie, întrucât le-a fost furată energia vitală care, în mod normal, le-ar fi susținut nealterat duhul și le-ar fi menținut capacitățile spirituale intacte.

În consecință, o ființă cu duhul virusat are o înfățișare formată - dacă se poate spune astfel - din suma tuturor trăsăturilor oamenilor care au picat în plasa lor și le-au devenit sclavi. Un demon are, ca înfățișare, nasul de la un om, gura de la altul, urechile altuia și așa mai departe. Demonii sau oamenii luciferizați pot arăta plăcut la răsăritul soarelui și hidos la apus, ceea ce înseamnă că, de-a lungul unei perioade oarecare, își consumă energia furată de la oameni, astfel că revin la înfățișarea lor reală. Acesta este și cazul vrăjitoarelor: la un moment dat pot arăta tinere și chiar apetisante, dar după o perioadă pot arăta extrem de bătrâne și decrepite.

O poveste celebră ce ilustrează până la un punct un astfel de fenomen este, poate uimitor, “Alba ca zăpada și cei șapte pitici” - o poveste pentru “adormit copii” și pentru liniștea părinților. Regina cea rea își trăgea puterea și frumusețea din manipularea și ținerea în captivitate a Albei ca zăpada; în momentul în care Alba ca zăpada și-a luat câmpii ... prin pădure (sic!), regina cea rea s-a prăbușit ca înfățișare, redevenind zgripturoaica ce era.

Firește, în basmul (cât se poate de ezoteric) “Alba ca zăpada și cei șapte pitici” (piticii au fost spirite ale naturii din categoria gnomilor), adevărul și dreptatea au triumfat în cele din urmă, spre deliciul tuturor copiilor ce ascultă povestea, dar, din păcate, în viața de zi cu zi a oamenilor obișnuiți, nu se întâmplă prea des așa ceva. Sau, cel puțin, nu încă...

Singurul aspect ce nu poate fi modificat în ceea ce privește aspectul (adesea plăcut) sub care se prezintă ființele întunecate este culoarea ochilor; ființele întunecate au ochii negri-tăciune. Ochii unei ființe întunecate nu au iris, prezentându-se ca doi tăciuni ce emit flashuri întunecate.

Acesta este motivul pentru care o astfel de ființă, atunci când este văzută de vreun om întrupat (chiar și în cazurile de clarvedere spontane, de scurtă durată) stă la o distanță oarecare de acesta: nu dorește să-i fie văzuți ochii.

❧ Fiii oamenilor ❧

Actualmente, între oamenii interesați de aspectele spirituale ale cosmosului, adică între acei oameni care nu se mulțumesc cu informații generale ce privesc doar lumea materială, există o dispută aproape fără de sfârșit. Disputa este între cei care susțin că oamenii se pot reîncarna și cei care susțin că oamenii au o singură existență în lumea materială. Cine are dreptate ?

Răspunsul, poate uimitor pentru mulți, este că ambele categorii au dreptate: există ființe omenești care se reîncarnează, după cum există și ființe omenești care nu se reîncarnează. Firește, întrebarea imediată ar fi următoarea: dacă este adevărată o asemenea afirmație, cum de-a fost cu puțință să apară două categorii atât de diferite de oameni ? Mai cu seamă că, pentru mulți oameni interesați de aspectele spirituale, o asemenea afirmație nu este logică.

Totuși chiar dacă, aparent, nu există o logică în aceste afirmații, poate fi adus la cunoștința cititorilor un set de argumentații ce poate fi urmărit foarte ușor; singura condiție pentru a-l aprofunda este renunțarea la orice idee preconcepută.

Acest set de argumentații poate fi sintetizat astfel. Prima categorie de ființe omenești este compusă din acei oameni care au apărut pe eșichierul cosmosului de-a lungul ciclurilor cosmice anterioare. Oamenii din această categorie au ca elemente aurice constitutive spiritul, care are forma unui mic soare strălucitor, nu mai mare decât o minge de ping-pong, situat chiar în mijlocul pieptului și duhul (corpul duh). Spiritul, elementul fundamental al ființei umane, a fost creat de către Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa în *Lumea fără formă*, apoi s-a “îtrupat” într-un duh de formă umanoidă. Duhul este un trup de formă umanoidă, compus dintr-o energie diafană, radiantă.

Datorită contactării bolii numită “despărțirea de Dumnezeu”, boală ce apare în condițiile în care nu au fost respectate legile ce formează Ordinea cosmosului, duhurile oamenilor s-au îmbolnăvit și au nevoie de vindecare. Îmbolnăvirea duce mai întâi la întunecarea și, în cele din urmă, la descompunerea (destructurarea) duhurilor, caz în care spiritele revin în *Lumea fără formă*. Vindecarea duhurilor este posibilă doar în urma întrupării în lumea materială. Acesta este motivul pentru care oamenii trebuie să se reîntrupeze periodic în lumea materială (ideal ar fi să se întrupeze o singură dată și apoi să se mântuiască, adică să se elibereze).

Unii comentatori moderni numesc această vindecare a duhului prin expresia “evoluție spirituală”. Totuși, deși corect până la o anumită limită, în acest context termenul de “evoluție spirituală” trebuie înțeles în mod limitat. Termenul

“evoluție” presupune o creștere sau o dezvoltare de la simplu la complex, de la nedezvoltat la desăvârșit. Nu este cazul cu spiritul sau cu duhul omului. Constitutiv, spiritul și duhul sunt elemente perfecte, întrucât sunt creația lui Dumnezeu, cărora nu li se mai pot aduce îmbunătățiri. Problema este alta: în condițiile nerespectării Legilor cosmosului, a Ordinii Divine, elementele respective s-au virusat, adică au suferit un proces de întunecare, astfel că nu mai au capacitatea de a recepționa hrana ce le poate menține în stare de funcționare; această hrană este Viața ce provine de la Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, în acest context, folosirea termenului de “evoluție spirituală” este improprie.

Poate uimitor, la fel de improprie este și expresia “involuție spirituală”. Propriu-zis nu involuează și nu evoluează nici o structură aurică. S-ar putea spune că structurile aurice menționate s-au acoperit, în momentul nerespectării Poruncilor lui Dumnezeu, cu o zgură întunecată, ce s-a infuzat în structura lor ca un fel de cancer. În mod asemănător, la fel cum celulele trupului omenesc au suferit mutații în urma contaminării cu viruși, și celulele spirituale ale duhurilor au fost contaminate de virusul generat de încălcarea Ordinii Divine. Vindecarea duhurilor presupune respectarea Poruncilor lui Dumnezeu.

În concluzie, deși termenii *evoluție* și *involuție spirituală* sunt, cel puțin până la un punct, inexacti, pot fi folosiți cu limitările de rigoare, întrucât s-au înrădăcinat adânc în limbajul epocii actuale. Prin termenul *evoluție* poate fi înțeleasă, în mod strict, activitatea de (auto)vindecare a duhurilor, căci este într-adevăr o evoluție activitatea de însănătoșire a structurii aurice sau chiar a structurii trupești bolnave. Tot astfel, termenul de *involuție* poate caracteriza procesul de virusare a structurilor aurice; boala este, într-adevăr, o involuție.

Modalitatea prin care, pentru a se vindeca, duhurile oamenilor pot fi atrase la întrupare în lumea materială din locațiile menționate (haos, iad) a fost deja enunțată: emiterea de către părinți a unor energii de intenție cu anumite caracteristici în secunde finale ale contactului sexual ce are drept finalitate procreația. În contextul deja prefigurată, mai trebuie subliniat un aspect care, la prima vedere, poate părea stupefiant: nu contactul sexual în sine atrage o ființă la reîncarnare, ci emiterea unor energii de intenție. În funcție de caracteristicile acestor energii de intenție, sunt atrase la încarnare duhuri de o anumită calitate.

Explicația acestei afirmații este următoarea: contactele sexuale corecte din punctul de vedere al Ordinii cosmice, ce au la bază emiterea unor energii de intenție luminoase, pot atrage la întrupare spirite pure din *Lumea fără formă*. În schimb, contactele sexuale incorecte din punctul de vedere al Ordinii cosmice, ce au la bază emiterea unor energii de intenție întunecate, atrag la întrupare duhuri deja virusate din iad sau din haos.

Departate de fi un motiv de uimire, afirmația că nu contactul sexual în sine atrage o ființă la reîncarnare, ci emiterea unor energii de intenție în secunde finale ale contactului sexual ce are drept scop procreația își găsește justificarea chiar în apariția pe eșichierul lumii a unei alte categorii de oameni - a doua categorie. A doua categorie de ființe omenești a apărut în urma emiterii de către părinți a unor energii de intenție "oarbe". Aceste energii de intenție "oarbe" (poate că atributul de "orb" nu este potrivit, dar deocamdată este singurul ce poate exprima calitatea acestor energii de intenție) nu reușesc să atragă la întrupare nicio ființă omenească, pentru că au o caracteristică "stranie" (la fel ca acele particule "stranii" ce au fost descoperite de fizicienii ultimelor decenii). Caracteristica "stranie" este dată

de faptul că respectivele energii de intenție nu sunt atât de înalte pentru a atrage spirite pure din *Lumea fără formă*, dar nu sunt nici suficient de joase pentru a atrage oameni cu duhuri virusate din haos. Într-un fel, oamenii care au emis astfel de energii de intenție “oarbe” sau “stranii” pot fi considerați “căldicei” - nici foarte reci, nici foarte fierbinți din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice.

Trupește, evident, după orice contact sexual ce are drept finalitate procreația (și, la fel de evident, atunci când permite starea fiziologică a părinților), trebuie să se nască o progenitură, dar în cazul emiterii unei energii de intenție “oarbe” sau “stranii”, această progenitură nu poate face parte din categoriile menționate de oameni.

Totuși, persistă întrebarea următoare: ce fel de ființă omenească se poate naște în lumea materială în astfel de condiții ? Răspunsul este următorul: neputând atrage la întrupare ființe omenești din locațiile transfizice enumerate anterior, părinții se reproduc pe ei înșiși într-un fel de clonă sau copie creată “după chipul și asemănarea lor”. Această nouă ființă omenească este lipsită de spirit și de duh, dar are în schimb suflet; sufletul unei astfel de ființe este o clonă destul de diluată a sufletului părinților săi. Cei din această categorie distinctă pot fi denumiți *oameni ai pământului* în sensul că au fost creați de părinții lor în palierul cuantic material; de asemenea, ei pot fi denumiți *fii ai oamenilor* în sensul că sunt creații ale oamenilor ce au ca elemente constitutive spiritul și duhul.

În concluzie, se poate afirma că în lumea materială există (cel puțin) două categorii de ființe omenești: “oameni” și “fii ai oamenilor” sau, pentru a folosi alte expresii care s-au folosit, cândva, în istorie: “oameni ai cerului” și “oameni ai pământului”. *Oamenii cerului* sunt formați din spirit, duh, suflet, aură și trup, iar *oamenii pământului* (fiii oamenilor)

sunt formați doar din suflet, aură și trup. Patria oamenilor cerului, care au fost creați de Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa, este cerul ca aspect transfizic; patria fiilor oamenilor este pământul; fiii oamenilor au fost creați de oameni ai cerului “după chipul și asemănarea lor”, nu după “Chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.

Firește, o astfel de informație poate surprinde chiar și pe cei ce consideră că aspectele spirituale ale cosmosului nu mai prezintă secrete pentru ei; ce se mai poate spune de cei ce nu sunt familiarizați cu astfel de subiecte ! Acest subiect este într-adevăr un mare mister al lumii în care trăim, fiind adeseori necunoscut chiar și de cei ce se consideră cunoscători ai secretelor celor mai bine păzite. Acest subiect era cunoscut în antichitate în unele medii inițiatice. În viitor, oamenii vor afla multe alte taine ale lumii în care trăim, taine față de care cea prezentată în aceste pagini este doar începutul învățării alfabetului.

Apariția, pentru prima oară pe scena pământului, a fiilor oamenilor s-a produs în condiții cu totul speciale, iar liniile lor genealogice s-au perpetuat până în ziua de astăzi. De asemenea, mai trebuie precizat încă un aspect important pentru înțelegerea fenomenului în complexitatea sa: doar oamenii cerului pot aduce la întrupare oameni ai cerului; în schimb, oamenii pământului nu pot aduce la întrupare oameni ai cerului (oameni cu duh și spirit), pentru că nu au structuri aurice compatibile pentru a face aceasta.

Mecanismul standard al întrupării este următorul: doar doi oameni ai cerului, un bărbat și o femeie, pot aduce la întrupare un alt om al cerului. În cazul în care un om al cerului bărbat se unește sexual cu o femeie din categoria oamenilor pământului sau invers, în cazul în care o femeie a cerului se unește sexual cu un bărbat din categoria oamenilor pământului, progenitura nu poate fi decât un om al

pământului (fiu sau fiică, nu contează). Dar, în acest din urmă caz, zestrea ereditară a progeniturii formată dintr-o astfel de unire sexuală cunoaște o modificare semnificativă. Este ca și cum elementul cel mai puternic din această combinație, adică omul cerului, își deschide propria sa linie genealogică. Evident, la rândul lor, oamenii pământului nu pot procrea decât tot oameni ai pământului (fii ai oamenilor).

Firește, orice cititor se poate întreba de ce nu sunt expuse în vechile scrieri informații care să reliefeze faptul că există (cel puțin) două categorii de ființe omenești: oameni ai cerului și oameni ai pământului. Răspunsul, în acest caz, este fără echivoc: EXISTĂ.

Există mențiuni în vechile scrieri cu privire la acest subiect, dar interpretările ce se dau astăzi acelor pasaje sunt deformatate. Principala scriere care prezintă situația în complexitatea ei este chiar Vechiul Testament. Astfel, în Capitolul 5 al Genezei, aflăm următoarele: Versetul 1: *“Aceasta este cartea neamului lui Adam. În ziua când l-a făcut Dumnezeu pe Adam, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut”*. Versetul 2: *“Bărbat și femeie i-a făcut; și i-a binecuvântat și i-a numit cu numele de “om” în ziua în care i-a făcut”*. Versetul 3: *“Adam a trăit două sute treizeci de ani și atunci i s-a născut un fiu după asemănarea sa și după chipul său și i-a pus numele Set”*.

Exprimarea din textul Vechiului Testament este cât se poate de explicită și trebuie interpretată *ad litteram*: Adam a fost om (al cerului), căci a fost făcut de Dumnezeu după Chipul Său (cf. versetul 1). În schimb, la Set nu mai apare specificația că a fost făcut după Chipul lui Dumnezeu, ci dimpotrivă: Set a fost făcut după chipul și asemănarea lui Adam (versetul 3).

Așadar, o dată cu Set a apărut o nouă categorie de oameni care nu era Chip și Asemănare de Dumnezeu, ci era

chip și asemănare după Adam. Toți urmașii lui Set au făcut parte din această categorie. Tocmai această categorie de ființe omenești este denumită în această carte prin expresia “fii ai oamenilor” sau “oameni ai pământului”.

❧ **Învierea celor din morminte** ❧

Oamenii cerului, a căror patrie este cerul, sunt alcătuiți la nivel transfizic din spirit și din duh sau, mai exact spus, dintr-un duh de formă umanoidă purtător de spirit.

Duhul purtător de spirit al unui om al cerului a fost creat de către Dumnezeu în “cer”, adică pe paliere cuantice superioare ale cosmosului. În urma virusării duhului datorită nerespectării Poruncilor lui Dumnezeu, oamenii cerului au fost nevoiți să intre în circuitul reîncarnărilor. În palierul cuantic material, duhurile purtătoare de spirite ale oamenilor cerului sunt atrase la întrupare de energiile de intenție emise de părinți în răstimpul actului sexual ce are drept finalitate procreația. În momentul nașterii unui om al cerului în palierul cuantic material se formează sufletul și, evident, trupul material. La scurt timp după naștere, din suflet se formează mai multe structuri aurice denumite “corpuri”: corpul eteric (responsabil cu menținerea vieții trupului), corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corp spiritual etc.

După existența oamenilor cerului în palierul cuantic material, urmează, firește, decesul. La deces, învelișurile aurice ovoidale - emoțional, astral, mental - sunt resorbite în suflet, iar sufletul intră în simbioză cu duhul, contopindu-se cu acesta. În cele din urmă, la scurt timp după deces, duhul de formă umanoidă ce conține spiritul situat undeva în regiunea pieptului este atras în palierul cuantic transfizic cu care este în rezonanță: în Regatul morților vii, în iad, în haos,

în unul din regatele văzduhului, iar în epoca creștină în palierul cuantic astral (pentru a nu se crea confuzii nedorite, trebuie specificat că palierul cuantic astral despre care se vorbește în ziua de astăzi s-a format abia după învierea lui Iisus Hristos prin transformarea Regatului morților vii). După o perioadă variabilă, duhul purtător de spirit al unui om al cerului este atras iarăși în palierul cuantic material prin intermediul energiilor de intenție emise de părinți în momentul contactului sexual. Acesta este, descris pe scurt, destinul unui om al cerului. Scopul acestui circuit al reîncarnărilor pentru oamenii cerului este vindecarea duhului și, în final, reîntoarcerea la Dumnezeu. Vechii indieni au denumit acest proces “eliberare”, iar creștinii îl denumesc “mântuire”.

În cazul oamenilor pământului - fiii oamenilor - procesul este diferit datorită faptului că aceștia au o structură aurică diferită de cea a oamenilor cerului. Din punct de vedere al structurii aurice, oamenii pământului sunt alcătuiți din următoarele elemente: suflet, trup material și corpurile aurice ovoidale: corp eteric, corp emoțional, corp astral, corp mental etc. Toate structurile aurice ovoidale se formează în momentul nașterii efective în lumea materială direct din suflet, mai precis din chakrele acestuia. Sufletul, elementul transfizic de bază al fiilor oamenilor, este o clonă a părinților și, implicit, a strămoșilor. La fel este și trupul material. Totuși, ca alcătuire energetică, atât sufletul cât și corpurile aurice ovoidale sunt mult mai diluate (dacă se poate spune astfel) decât cele ale oamenilor cerului.

Datorită acestei diferențe aurice, destinul post-mortem al oamenilor pământului este diferit de cel al oamenilor cerului. Neavând spirite și duhuri (duhuri purtătoare de spirit), oamenii pământului nu pot fi atrași după moarte pe palierul cuantic transfizic - în haos, în iaduri, în Regatul

morților vii sau în palierul cuantic astral. În aceste locații transfizice nu pot pătrunde decât cei care au duhuri (în palierul cuantic astral nu pot pătrunde suflete, ci doar duhuri). Sufletul este constituit, dacă se poate spune astfel, dintr-o energie diferită de cea a duhului; are o altă consistență, are o altă vibrație. Diferența dintre energia din care este constituit un duh și energia din care este constituit un suflet este precum cea dintre diamant și aramă. În consecință, după deces sufletul unui om al pământului nu poate pătrunde în niciuna dintre locațiile transfizice menționate, astfel că rămâne la nivelul palierului cuantic material.

Pe scurt, la oamenii pământului destinul post-mortem se derulează în felul următor: după momentul decesului, sufletul persistă o perioadă de timp ca un abur diafan, alături de cadavrul pe cale de a se descompune. Apoi, sufletul își pierde treptat forma umanoidă pe care o avea. În cel mai fericit caz, după momentul decesului sufletul unui om al pământului se condensează devenind o mică sferă (ca o steluță). Despre oamenii pământului se poate spune că după deces intră în starea de “adormire”, stare în care nu mai sunt conștienți de ceea ce se petrece cu ei. De aceea, fiii oamenilor pot fi considerați “cei din mormânturi”, adică cei menționați în principala rugăciune ce se rostește la Paște. Expresia “Celor din mormânturi, Viață dăruindu-le” din principala rugăciune ce se rostește la Paște are o semnificație cât se poate de concretă, nu metaforică. Ea se referă doar la fiii oamenilor, nu la oamenii cerului.

Singurul care poate dăruia - în mod concret - “Viață celor din mormânturi” este Iisus Hristos. Iisus Hristos este cu adevărat Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Întrupându-se în palierul cuantic material, Iisus Hristos a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Întrupându-se în palierul

cuantic material, cu adevărat Iisus Hristos s-a făcut om. Întrupându-se în palierul cuantic material, cu adevărat Iisus Hristos s-a făcut Fiu al Omului. Ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos a arătat tuturor oamenilor cerului, tuturor îngerilor răzvrățiți (Fiii întunericului conduși de Lucifer), tuturor oamenilor primordialii ai întunericului și tuturor zeilor calea de a se reîntoarce la Dumnezeu. Domnul Dumnezeu așteaptă ca fiii Săi rătăcitori să se reîntoarcă acasă.

Ca Dumnezeu făcut Om, Iisus Hristos a arătat oamenilor cerului calea pentru a se reîntoarce la Dumnezeu. Ca Dumnezeu făcut Fiu al Omului, Iisus Hristos i-a luat sub Augusta Sa Protecție pe “cei din mormânturi” adică pe fiii oamenilor, pentru ca aceștia să nu mai moară și să dobândească Viața Veșnică: “Viață dăruindu-le”. Pentru toți, Iisus Hristos s-a născut în palierul cuantic material, a pățimit, s-a lăsat crucificat și a înviat a treia zi. (De-a lungul existenței Sale în palierul material, Iisus Hristos s-a prezentat cu titulatura “Fiul lui Dumnezeu” atunci când vorbea cu oamenii cerului și s-a prezentat cu titulatura “Fiu al omului” când vorbea cu fiii oamenilor - cu oamenii pământului).

Evident, pentru oamenii pământului nu este posibilă reîncarnarea, precum în cazul oamenilor cerului. Pentru oamenii pământului este posibilă doar învierea colectivă, care se va produce doar la “sfârșitul veacurilor” actualului ciclu (al patrulea ciclu), prin puterea lui Iisus Hristos.

Învierea oamenilor pământului va fi posibilă datorită faptului că la nivelul spiritual al memoriei planetei pământ se va păstra până la sfârșitul veacurilor un *pattern* energeticoinformațional remanent al steluțelor sufletelor fiilor oamenilor defuncți (nu al tuturor însă). Pe baza acestor *patternuri* energeticoinformaționale, la sfârșitul veacurilor va avea loc învierea oamenilor pământului (fiilor oamenilor).

Învierea fiilor oamenilor, care va fi realizată doar prin puterea Domnului Iisus Hristos, se va produce cam în felul următor. Pe baza patternului energetic-informațional se va constitui un nou suflet, apoi un nou corp eteric pentru fiecare defunct în parte. Pe structura corpului eteric se va configura mai întâi un sistem osos energetic (eteric). Acest sistem osos eteric va atrage din mediu materie, precum un magnet atrage pilitura de fier, astfel că se va materializa complet; aceasta este învierea trupurilor.

Așadar, învierea trupurilor de la sfârșitul veacurilor (sfârșitul timpului actualului palier cuantic material) se referă doar la fiii oamenilor, nu la oamenii cerului. Ceea ce înseamnă că religia creștină și implicit cea ebraică, așa cum sunt cunoscute în prezent, se referă doar la oamenii pământului și nu la oamenii cerului. Oamenii cerului (duhuri purtătoare de spirite) nici nu sunt luați în considerare de teologia creștină; din acest motiv acestea consideră că ființa omului este formată doar din binomul trup-suflet, ceea ce este perfect adevărat, dar această afirmație se referă doar la fiii oamenilor.

Concluzia este că promotorii teologiei creștine au fost de fapt oameni ai pământului, astfel că au promovat o concepție realizată după chipul și asemănarea lor, pe care, din exces de zel, mulți analiști o consideră unica posibilă.

❧ Piatra din capul unghiului ❧

Una dintre cele mai dificile încercări este de a argumenta în mod corespunzător subiectul foarte delicat al existenței celor două categorii de oameni: oamenii cerului și oamenii pământului (fiii oamenilor). Acest subiect este cu adevărat o piatră de poticnire, dacă nu este explicat corespunzător.

Pentru publicul de astăzi, existența celor două categorii de oameni este un subiect cât se poate de insolit. Nu este totuși un subiect nou, ci foarte vechi, dar nu a fost spus foarte des în epoca modernă. În mod aparent se poate deduce că acest subiect constituie un mister, dar o atare interpretare nu este întru-totul adevărată. Nu este întru-totul adevărată datorită faptului că, de-a lungul vremurilor, a fost cunoscut de unii inițiați, deși nu a fost exprimat public. Mai trebuie adăugat că, într-adevăr, o lungă perioadă de timp, acest subiect nu a fost cunoscut de o bună parte din populația mapamondului. În condițiile în care populația majoritară a fost și este formată din oameni ai pământului, și, în consecință, lor le-au aparținut principalele scrieri și artefacte cunoscute astăzi, este firesc ca acest subiect să nu fi fost exprimat în mod public.

Există, de asemenea, pericolul ca acest subiect să fie caracterizat, într-un fel sau altul, drept rasist. Totuși, subiectul nu are nimic de-a face cu rasismul, ci cu istoria; faptul că există mai multe rase sau categorii spirituale de ființe omenești, ține de istorie, nu de vreo interpretare subiectivă. De exemplu, constatarea simplă a faptului că, alături de rasa albă, în lume mai există și rasa neagră sau cea galbenă nu are de-a face cu rasismul. Constatarea ține de evidență, astfel că nu are conotații rasiste. Ceea ce definește existența oamenilor în lumea materială sunt faptele și, implicit, comportamentul, nu originea, seminția, categoria spirituală sau culoarea pielii; oamenii sunt judecați de către Dumnezeu după faptele lor și după modul în care respectă Poruncile Sale. Poruncile lui Dumnezeu au rolul de a menține nealterată Ordinea cosmosului.

În fond, pe acest pământ este loc pentru toate categoriile, clasele și semințiile de ființe omenești, iar dacă vreo ființă omenească dorește să-și însușească ceea ce nu

este al său, nu o face în virtutea vreunei presupuse inegalități în ceea ce privește categoria spirituală din care face parte, ci datorită faptului că nu respectă Legile cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu. În concluzie, enunțarea unui subiect atât de delicat trebuie să presupună înainte de toate descrierea faptelor și a evenimentelor așa cum s-au petrecut - căci orice adevăr trebuie să corespundă realității -, astfel că subiectul în cauză nu are de-a face cu vreo formă de rasism sau de naționalism exacerbant.

Pe de altă parte, trebuie remarcat că prin acceptarea faptului că există nu una, ci (cel puțin) două categorii spirituale de oameni se poate rezolva cu ușurință, în mod optim, acea controversă fără sfârșit ce s-a stârnit între cei ce afirmă că oamenii se reîncarnează periodic și cei ce afirmă că oamenii au o singură existență. Această dihotomie aparent de nerezolvat nu poate fi depășită prin simpla renunțare la una în favoarea celeilalte; poate fi depășită doar prin eliminarea unor generalizări nefondate. În fond, ambele opinii sunt corecte. Nicio teorie nu poate convinge pe cineva că este altcumva decât simte că este. Nicio opinie contrară nu poate convinge, de exemplu, un om al cerului că nu există reîncarnare, din moment ce acel om așa simte; și are tot dreptul să simtă astfel, întrucât, chiar de-a lungul existenței sale întrupate, spiritul se manifestă în răstimpul somnului, influențând conștiința trupească printr-un proces de “empatie” spirituală.

Tot astfel, nici un spiritualist “specialist” în reîncarnare nu poate convinge un om al pământului de faptul că se reîncarnează, când acesta nu simte în ființa lui o asemenea afirmație. Omul pământului în cauză, pur și simplu, este așa cum simte: nu s-a mai reîncarnat vreodată și nu a “preexistat” nașterii în palierul cuantic material. Așa cum simte fiecare ființă omenească în parte, așa este realitatea sa.

Mai trebuie precizat că oamenii cerului se reîncarnează doar în oameni; nu este posibilă reîncarnarea oamenilor cerului în ființe inferioare: în plante sau animale. Pe de altă parte, trebuie precizat că nu sufletul se reîncarnează, ci duhul purtător al spiritului. Sufletul nu se poate reîncarna.

În marea lor majoritate, liniile genealogice și semințiile formate în antichitate s-au perpetuat până în prezent - atât cele de oameni ai cerului, cât și cele de oameni ai pământului. La nivel mondial, în ziua de astăzi, există aproximativ 75% oameni ai pământului și doar 25% oameni ai cerului. Ceea ce înseamnă că doar 25% din populația globului terestru se reîncarnează. Mai trebuie afirmat că, dacă, la nivel mondial, în ziua de astăzi, există doar 25% oameni ai cerului, în antichitate procentajul acestora era sub 10%. Nu numai în timpul redactării textului Vechiului Testament, ci chiar și în timpul întrupării lui Iisus Hristos în lumea materială, procentajul oamenilor cerului la nivel mondial era sub 10%.

Trebuie precizat și faptul, care limpezește oarecum subiectul, că oamenii cerului întrupați în lumea materială au ales dacă să meargă fie pe calea Luminii, fie pe calea întunericului. Poate că, de asemenea, nu este inoportun de precizat faptul că, de-a lungul timpului, s-au produs schimbări, adeseori dramatice, de atitudine ale oamenilor cerului care s-au întrupat în lumea materială. În funcție de alegerea personală, de experiența de viață sau de conjunctura istorică, unii oameni ai cerului din categoria celor luminoși s-au întunecat, în timp ce unii oameni ai cerului întunecați s-au luminat; o atare fluctuație a devenit mai evidentă după întruparea lui Iisus Hristos, care, așa cum Însuși a confirmat verbal, s-a întrupat în lumea materială "să-i adune pe cei ce sunt ai Săi" - adică pe acei oameni ai cerului care au fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Iisus Hristos s-a întrupat și pentru oamenii pământului, pe care, dacă se poate spune astfel, i-a adoptat ca un Tată, întrucât sunt o turmă fără stăpân. Mulți oameni ai cerului, care i-au adus la viață pe fiii oamenilor după chipul și asemănarea lor, n-au fost capabili să-i educe pentru a-l recunoaște pe Unicul Dumnezeu, astfel că aceștia și-au pierdut busola existențială. De aceea stă scris în vechile scrieri sacre ale creștinismului că există mai multe “staule” pline cu oițe rătăcite, care au toate același Păstor - Iisus Hristos.

După învierea din morți a lui Iisus Hristos, istoria a fost influențată în mod direct de Iisus Hristos aflat în Trupul de Slavă (în care s-a manifestat după înviere), așa cum stă scris în Evanghelia după Matei: **“Eu Sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor.”**

AL TREILEA RĂZBOI AL CERULUI

☞ Potopul ☞

Împărțirea celui de-al patrulea ciclu în mai multe perioade este întrucâtva relativă, dat fiind faptul că în stabilirea bornelor temporale au fost alese evenimente cu impact deosebit în istoria cunoscută a umanității.

Așa cum a fost menționat, prima perioadă a celui de-al patrulea ciclu s-a desfășurat de la reinfuzarea energiei de viață prin intermediul Duhului Sfânt, până la noua reinfiltrare a răului, fiind o repetare a Veacului fericit din ciclul al treilea. A doua perioadă s-a desfășurat de la reinfiltrarea răului până la potopul din vremea lui Noe.

Începând cu a doua perioadă s-au întrupat masiv în lumea materială oamenii proveniți din haos - oameni care trăiseră în ciclul al treilea și în ciclul al doilea. Oamenii din această categorie erau diferiți de oamenii cu spiritul pur ce fuseseră atrași la întrupare de Primordialii luminii - Copiii lui Dumnezeu.

Oamenii cu spiritul pur, care nu aveau o experiență anterioară de viață (nu aveau reîncarnări anterioare), erau la fel de naivi ca și strămoșii lor care au trăit în prima parte a ciclului anterior, când răul încă nu se infuzase în creație. În schimb, oamenii care se reîncarnaseră aveau experiențe de viață și de răzvrătire îndelungate, acumulate de-a lungul

înrupărilor anterioare; cunoscuseră toate formele decăderii, astfel că erau virusați până în măduva “oaselor” - mai precis a duhului. Pentru oamenii din această categorie nu a fost prea greu să corupă bună parte dintre spiritele pure ce abia intraseră prin Poarta alfa.

Chiar dacă la oamenii care s-au reîntrupat din haos experiența decăderii era foarte îndelungată, iar la cea a spiritelor pure era extrem de scurtă, cu timpul, aceștia din urmă s-au comportat mai rău decât era de așteptat. În scurt timp, toți au început să se comporte la fel de rău, nici nu se mai știa cine sunt unii și cine sunt alții. Toți au devenit o apă și un pământ: virusați și căzuți în materie. Prin ambele grupări, răul s-a reinfuzat adânc în natură.

Rezultatul reinfuzării răului în natură a fost dramatic. În aproximativ zece generații de la primul spirit pur care s-a manifestat în disonanță cu Ordinea cosmică, mediul paradisiac din Veacul Fericit s-a deteriorat, iar procesul densificării materiei s-a accentuat. Din mediul paradisiac de la începutul ciclului nu a mai rămas nici măcar amintirea.

Mediul terestru arăta ca în epoca de apogeu a răului din ciclul al treilea. S-au format iarăși regate ale răului în palierul cuantic material. S-au deschis iarăși găurile de vierme, iar Primordialii întunericului (din prima și a doua generație) s-au manifestat iarăși la nivelul palierului cuantic material, continuând să facă ceea ce au început în ciclul al treilea. Nu mai conta faptul că se scursese atât de puțin timp de când, sub impulsul de Viață al Duhului Sfânt, pământul renăscuse. Indiferent dacă făceau parte din categoria fostelor spirite pure sau din categoria celor reîntrupăți din haos, oamenii obișnuiți erau racolați ... vii sau morți de Primordialii întunericului. Cei vii erau făcuți sclavi în lumea materială. Cei morți erau la fel de folositori în iad, unde deveneau umbre lipsite de conștiință și de energie. Toți erau

la fel de morți, fie că erau întrupați în lumea materială, fie că se aflau în iad. Viața veșnică devenise un deziderat mult prea îndepărtat.

O catastrofă nu vine niciodată singură astfel că, spre finalul celei de-a doua perioade a celui de-al patrulea ciclu, Cei întunecați, în frunte cu Primordialii întunericului le-a venit iarăși ideea nebunească de a crea un nou imperiu universal al răului în palierul material, precum în ciclul al treilea. Rezultatul a constat într-o nouă înfruntare de dimensiuni globale, cunoscută sub numele de potop. Potopul poate fi considerat al treilea mare război al cerului. Primul mare război al cerului a avut loc la finalul ciclului al doilea, iar al doilea război a pus capăt celui de-al treilea ciclu.

Potopul este înțeles în ziua de astăzi doar ca o mare revărsare de ape; totuși, în răstimpul potopului s-au produs la nivelul subtil al pământului evenimente dramatice în care au fost antrenate ființe spirituale: pe de-o parte îngeri din Ierarhia Fiilor Luminii, iar de cealaltă parte îngeri căzuți și Primordiali ai întunericului. În răstimpul potopului, ființele întunecate, în frunte cu Primordialii întunericului și cu îngerii căzuți conduși de Lucifer, s-au înfruntat cu îngerii din categoria Fiilor Luminii, conduși, ca întotdeauna, de Îngerul Mihail. Fiii Luminii și Fiii întunericului s-au înfruntat atât ca energii, cât și sub formă umanoidă. La această înfruntare nu au participat oamenii întrupați, care, de această dată, au fost atât spectatori, cât mai ales victime.

Potopul a avut așadar un aspect material și un aspect spiritual. La nivel material a plouat fără încetare patruzeci de zile și patruzeci de nopți - așa cum menționează Vechiul Testament: *“în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți”*. (Geneza Cap 7; 11-12)

Într-un cuvânt, s-au dezlănțuit stihiiile. Durata totală a potopului a fost, după cum indică unele surse biblice, de o sută cincizeci de zile; această durată este socotită din momentul în care Noe a urcat pe arcă și până în momentul în care a coborât. Însă la nivel spiritual, invizibil percepției normale, în răstimpul potopului s-au desfășurat evenimente extrem de dramatice: oastea Îngerului Mihail a pătruns în forță pe la Polul Nord al Pământului și s-a infuzat în materie (ca energii), atacându-i pe cei întunecați la nivelul tuturor elementelor: focul de sus s-a luptat cu focul din adâncuri, apa din cer s-a luptat cu apa coruptă de pe pământ, aerul pur cu aerul impur, pământul a fost răvășit. În elementele fizice corespondente, spiritele bune ale naturii s-au luptat cu spiritele rele ale naturii, spiritele naturii de apă s-au înfruntat cu cele rele, spiritele luminoase ale naturii de aer s-au înfruntat cu spiritele rele de aer, îngerii cei buni s-au înfruntat cu îngerii căzuți. Acesta a fost potopul la nivel spiritual. Potopul poate fi considerat al treilea mare război al cerului, întrucât pe toată durata lui s-au înfruntat pe de-o parte Fiii Luminii, iar de cealaltă parte Fiii întunericului.

Potopul a pus capăt celei de-a doua perioade a celui deal patrulea ciclu. În decursul potopului, tot ce se afla la nivelul lumii materiale a fost inundat. Spre deosebire de marea disoluție, când palierul cuantic material a intrat în stare de nemanifestare datorită absenței Duhului Sfânt, Cel ce conferă Viață la tot ce există, în decursul potopului mediul fizic a fost acoperit cu ape. Cu excepția lui Noe și a celor de pe arcă, toate ființele omenеști surprinse în palierul cuantic material și-au găsit sfârșitul la potop. Trupurile lor s-au înecat, duhurile au fost eliminate de pe scena lumii, iar spiritele au fost absorbite în *Lumea fără formă*.

Au supraviețuit, ca de obicei, doar ființele omenеști care se aflau (decorporate) în haos, în iaduri, în lumea

eterică, în Centrele de putere, în Regatul morților vii și în regatele zeilor din văzduh (supraviețuitorii au fost aceiași ca și la sfârșitul ciclului al treilea).

Această ultimă afirmație pare a contrazice în mod flagrant textul Vechiului Testament. Doar în mod aparent însă, iar pentru a argumenta în mod corespunzător această afirmație trebuie făcut recurs chiar la textul Vechiului Testament. Textul Vechiului Testament, Geneza capitolul 7, versetele 19-23, este foarte limpede, astfel că nu lasă loc unei interpretări alternative: *“Și-atât de mult s-au înstăpânit apele pe pământ, încât toți munții cei înalți care erau sub cer s-au acoperit; cu cincisprezece coți s-a ridicat apa deasupra-le și toți munții cei înalți s-au acoperit. Și a murit tot trupul ce se mișca pe pământ: păsările, dobitoacele, fiarele, toate vietățile ce mișună pe pământ, și toți oamenii; toate cele ce aveau în nări suflare de viață, toate cele ce erau pe pământ uscat, toate au murit. Și s-a stins toată ființa ce se afla pe fața-ntregului pământ, de la om pân-la dobitoc și pân-la târâtoare și pân-la păsările cerului, toate s-au stins de pe pământ; și n-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie.”* (Vechiul Testament, Geneza, capitolul 7, versetele 19-23)

Textul Vechiului Testament trebuie citit *ad litteram* și interpretat ca atare; după cum se poate remarca, Vechiul Testament se referă în exclusivitate la palierul cuantic material și la trupurile *fizice* ale viețuitoarelor, inclusiv ale oamenilor. Nu se referă la alte niveluri sau paliere cuantice ale cosmosului; nici nu le ia în considerare (*“Și a murit tot trupul ce se mișca pe pământ. Și s-a stins toată ființa ce se afla pe fața-ntregului pământ.”*).

Mai trebuie menționat că prima carte a Vechiului Testament, Geneza, menționează doar în mod laconic existența oamenilor cerului, pe care-i denuște *fii ai lui Dumnezeu*: *“Când au început oamenii să se înmulțească pe*

fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume”. (Vechiul Testament, Geneza, Cap 6; 1-4)

Și, într-adevăr, așa este: oamenii cerului sunt fii ai lui Dumnezeu, întrucât Dumnezeu i-a creat în mod direct, după Chipul și Asemănarea Sa. La rândul lor, oamenii pământului pot fi considerați nepoții lui Dumnezeu. Fragmentul din Geneza marchează chiar momentul în care (unii dintre) fiii lui Dumnezeu (oameni ai cerului) s-au împreunat cu fiicele oamenilor pământului, deschizând astfel noi linii genealogice. Primele progenituri ale fiilor lui Dumnezeu cu fiicele oamenilor pământului au fost “vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume”, adică cei care au săvârșit fapte eroice și al căror nume s-a păstat în memoria colectivă o lungă perioadă de timp.

Geneza mai precizează, la fel de laconic, fără explicații suplimentare, că în perioada în care fiii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fiicele oamenilor, pe pământ existau uriași. În capitolele următoare, Geneza nu mai menționează care a fost destinul fiilor lui Dumnezeu, după cum nu precizează nici care a fost destinul vitejilor rezultați din împreunarea acestora cu fiicele oamenilor pământului. Doar cu privire la uriași Geneza oferă informații clare: uriașii, care au devenit din ce în ce mai răi, au pierit la potop.

De fapt, potopul a pus capăt unei epoci. Geneza afirmă că la nivelul palierului cuantic material, au supraviețuit potopului doar persoanele care s-au refugiat pe arcă, în frunte cu Noe. Patriarhul Noe primise în prealabil poruncă de la Domnul Dumnezeu să construiască o arcă pentru a se

salva de potop, împreună cu “casa” sa. “Casa” lui Noe a fost formată din soția sa, din cei trei fii - Sem, Ham și Iafet - și din soțiile lor. Pe arcă, la porunca Domnului Dumnezeu, Noe a adunat selectiv principalii reprezentanți ai florei și faunei de atunci. Vechiul Testament precizează că prin Noe s-a perpetuat sămânța umanității celei vechi, iar prin cei trei fii ai săi (Sem, Ham și Iafet) a fost întemeiată o nouă seminție de oameni - seminția postdiluviană.

Vechiul Testament menționează, de asemenea, că urmașii lui Noe s-au înmulțit progresiv. La început, ei au locuit un teritoriu destul de limitat ca întindere, teritoriu ce avea în mijloc Muntele Ararat, situat în Turcia de astăzi (la granița dintre Turcia, Iran și Armenia). Muntele Ararat a fost locul unde s-a oprit arca lui Noe după potop.

A existat, potrivit unor tradiții foarte vechi, chiar și un testament al lui Noe, rostit chiar de Noe înaintea fiilor și nepoților săi, scurt timp înainte de deces, în care indica fiecărui începător de linie genealogică locul (teritoriul) unde să se așeze și pe care să-l stăpânească împreună cu linia sa genealogică; tot în acel testament erau specificate normele de comportament pe care urmașii săi trebuiau să le respecte. Aceste norme erau în concordanță cu Legile cosmosului, cu Ordinea divină - cu Poruncile lui Dumnezeu. Având ca punct central Muntele Ararat, locul unde s-a oprit arca după potop, liniile genealogice și semințiile formate din descendenții direcți ai lui Noe au migrat apoi în toate punctele cardinale, formând o parte (trebuie subliniat acest aspect: doar o parte) din popoarele antichității consemnate de istoriografie.

Autorul Genezei, Moise, nu urmărește destinul fiilor lui Dumnezeu - oameni ai cerului, dat fiind faptul că și-a fixat atenția doar asupra liniilor genealogice ale urmașilor lui Set și, implicit, ai lui Noe. Moise, în Geneza, menționează doar faptul că Noe a fost urmaș al lui Set, al treilea fiu al lui

Adam, făcut de Adam “după chipul și asemănarea sa”. Motivul este destul de simplu : Moise a urmărit doar destinul seminției din care el însuși a făcut parte.

De fapt, în ceea ce îi privește pe oamenii cerului, lucrurile sunt încă și mai complicate, dat fiind faptul că energiile de intenție emise de aceștia în momentul contactului sexual n-au fost suficient de luminoase pentru a atrage spirite pure prin Poarta alfa, dar nu au fost nici suficient de întunecate pentru a atrage duhuri virusate de oameni ai cerului din haos. Drept pentru care, cel puțin o perioadă de timp, oamenii cerului au avut progenituri doar fii ai oamenilor (oameni ai pământului).

Totuși, liniile genealogice de fii ai oamenilor născute de oamenii cerului întrupați în perioada de debut a celei de-a treia perioade nu trebuie confundate cu liniile genealogice ce l-au avut ca strămoș pe Noe. Consecința a fost că, după potop, populația globului terestru a început să fie formată în proporție majoritară din fii ai oamenilor; în acea perioadă de timp oamenii cerului formau doar o minoritate ce nu depășea 5% din totalul populației.

O dată cu nașterea noilor generații de fii ai oamenilor (altele decât cele provenite din urmașii lui Noe) au început să apară din ce în ce mai multe comunități mixte formate din oameni ai cerului și din fii ai oamenilor. Procentual, în cadrul acestor comunități mixte, oamenii cerului nu depășeau procentul de 5% din totalul populației; uneori mai puțin. Restul erau fii ai oamenilor.

Desigur, nu în toate zonele s-au constituit comunități mixte formate din fii ai oamenilor și oameni ai cerului. Au existat, de asemenea, așezări populate doar de fii ai oamenilor, după cum au existat așezări populate în exclusivitate de oameni ai cerului care nu s-au implicat în procesul descris anterior. De exemplu, pe teritoriul României

de astăzi s-au constituit cele mai multe aşezări formate în exclusivitate din oameni ai cerului de pe toată suprafaţa pământului.

Concluzia este că în perioada despre care este vorba, s-au coagulat mai multe tipuri de aşezări: aşezări formate exclusiv din oameni ai cerului, aşezări formate exclusiv din fii ai oamenilor, aşezări mixte formate majoritar din fii ai oamenilor, dar conduse de un staff de oameni ai cerului.

Oamenii cerului aveau o experienţă de viaţă îndelungată, provenită din întrupările şi vremurile trecute; amintirea vremurilor şi a reîntrupărilor trecute era posibilă datorită practicării formelor de iniţiere specifice epocii. În cadrul comunităţilor mixte, oamenii cerului i-au învăţat pe fii oamenilor cum să construiască aşezări durabile; i-au învăţat cum să se comporte unii cu alţii în conformitate cu Legile cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu. Astfel s-au format primele aşezări sedentare consemnate de istoriografia modernă.

Un factor extrem de important a fost iniţierea fiilor oamenilor sub atenta supraveghere a oamenilor cerului. În urma formelor de iniţiere concepute special pentru fiii oamenilor, aceştia au aflat adevărata istorie a cosmosului şi faptul că există Dumnezeu. În consecinţă, au înţeles în mod experimental diferenţa dintre ceea ce sunt ei, ca fii ai oamenilor şi ceea ce sunt oamenii cerului. În aceste condiţii, aşa cum era de aşteptat, prestigiul oamenilor cerului a crescut fulminant în ochii fiilor oamenilor. Mulţi dintre fiii oamenilor au cerut în mod direct sprijinul oamenilor cerului întrupaţi. Puşi în fruntea maselor de fii ai oamenilor, oamenii cerului şi-au condus “fraţii mai mici”, cum le plăcea să-i numească, în conformitate cu Poruncile lui Dumnezeu.

Cu toate că s-au constituit într-un fel de castă, oamenii cerului din acele staffuri au respectat în continuare Poruncile

lui Dumnezeu. Ei nu au fost opresori ai oamenilor pământului, ci și-au păstrat statutul de educatori. De aceea, prestigiul lor a sporit în mod constant.

Istoriografia modernă este uimită de faptul că, în antichitate, apariția civilizației și culturii, concretizată în construirea unor artefacte materiale impresionante, s-a produs brusc după o perioadă lungă de “stagnare în animalitate”. În mod firesc, într-adevăr, după logica istoriografiei, “ieșirea din animalitate” ar fi trebuit să se desfășoare în mii și mii de ani.

Realitatea contrazice însă în mod flagrant ipoteza istoriografiei. În primul rând nu a existat vreo ieșire din animalitate a speciei umane, căci omul nu se trage din maimuță, iar în al doilea rând oamenii perioadei respective au beneficiat de aportul unor frați mai “vârstnici”, oamenii cerului, care i-au condus și educat o perioadă destul de lungă de timp.

❧ Conspirația ❧

Principala regulă pentru oamenii cerului în cadrul comunităților mixte nou formate era să nu se împerecheze cu fiii oamenilor (pe care tot ei i-au adus la viață) și să nu aibă progeneruri cu aceștia (așa cum au făcut acei fii ai lui Dumnezeu menționați în Geneza).

Era absolut necesar ca oamenii cerului să se împerecheze doar între ei, pentru a aduce la reîncarnare alți oameni ai cerului din iad sau din haos, în condițiile în care Poarta Alfa era blocată, astfel că nu se mai puteau întrupa spirite pure provenite din *Lumea fără formă*.

La rândul lor, reîntrupăți în lumea materială, oamenii cerului veniți din haos trebuiau să se educe ei înșiși în spiritul respectării Poruncilor lui Dumnezeu, să-și vindece

duhul virusat și să aducă la întrupare alți și alți oameni ai cerului. De asemenea, trebuia să-i educe pe oamenii pământului în cadrul comunităților mixte nou constituite.

O primă perioadă de timp după înființarea comunităților mixte, oamenii cerului nu au interferat în nici un fel cu fiii oamenilor în scopul procreației. Însă, începând de la un moment dat, oamenii cerului au încălcat vechea regulă (poruncă) de a nu se împreuna și a nu avea progenituri cu fiii oamenilor, astfel că au contribuit genetic la coagularea etnică a noi linii genealogice și seminții.

Nesocotirea interdicției a generat probleme extrem de grave. Așa cum a fost menționat, un om al cerului se naște în lumea materială doar dacă este atras la întrupare prin împreunarea sexuală a doi oameni ai cerului - un bărbat și o femeie (care emit energii de intenție corespunzătoare). În cazul în care se împreunează un om al cerului (bărbat sau femeie) cu un fiu al omului (bărbat sau femeie, după caz) progenitura va fi un nou fiu al omului (nu are cum să fie un om al cerului). Problema este că între părinții ce fac parte din categorii spirituale diferite pot să apară incompatibilități aurice și trupești majore, astfel că progeniturile aduse astfel la viață pot să se nască cu malformații, fie de ordin trupesc, fie de ordin auric. În cazul unor incompatibilități trupești, progenitura va manifesta după naștere disfuncții grave, iar în cazul unor incompatibilități aurice, progeniturile pot manifesta la maturitate disfuncții caracteriale accentuate, precum violența excesivă sau sexualitatea debordantă. După o perioadă este posibil ca linia genealogică nou rezultată să degenezeze.

În acest context trebuie amendate teoriile promovate de concepția materialistă aflată astăzi la modă, care afirmă că omul se trage din maimuțe antropoide. Omul nu se trage din nici o maimuță, iar acest fapt este astăzi confirmat de mulți

cercetători din domeniul geneticii; din punct de vedere genetic, nu există nici o compatibilitate între om și maimuțele antropoide. Omul se trage din om. (Deși asemănarea dintre ADN-ul uman și cel al unei primat este de 96%, diferența de 4% este imensă, întrucât echivalează cu informațiile conținute în aproximativ 40 de cărți în care ar fi scrise aproximativ 12 milioane de cuvinte).

Poate apărea, desigur, în acest caz, o întrebare extrem de îndreptățită: ce au fost acele specimene de fosile “om-maimuță” descoperite în diferite straturi ale pământului: Neanderthal, Cro Magnion, Australopithecus ? Răspunsul este foarte simplu: acești oameni nu reprezintă “veriga” lipsă dintre oameni și maimuțele antropoide, ci exemplare care au făcut parte, nu foarte demult, din subrase, seminții și linii genealogice care au suferit un dramatic proces de degenerare datorat împerecherii unor părinți din categorii spirituale sau seminții diferite.

Totuși, a existat în trecutul umanității o perioadă în care unii oameni ai cerului - bărbați și femei - s-au împreunat deliberat, pe baza unui program minuțios întocmit, cu fiii și cu fiicele oamenilor tocmai pentru a le modifica acestora din urmă zestrea genetică și aurică. Aceasta a făcut ca, de-a lungul secolelor ce au urmat, în cadrul comunităților mixte, raportul numeric dintre fiii oamenilor și oamenii cerului să se modifice neîncetat. Cei care au fost cu adevărat specialiști în acest gen de activități de încrucisare genetică au fost membrii Centrului de putere a lui Iannus, deși nici oamenii cerului din celelalte Centre de putere nu au fost străini de aplicarea acestui procedeu.

Așa cum a fost menționat, ab initio, membrii Centrului de putere Iannus și-au avut originea în Centrul de putere Transilvania. Ei s-au desprins de gruparea de Primordiali ai Luminii din Centrul de putere Transilvania sub comanda

unui personaj destul de controversat, pe nume Iannus. Iannus a fost fiul “nelegitim” (născut așadar tot prin nerespectarea principiului procreației corecte) al unuia dintre Primordialii Luminii cei mai puternici din Centrul de putere Transilvania. Supărat de faptul că Primordialii Luminii din Centrul Transilvania nu au vrut să se implice în războiul contra Fiilor întunericului, Iannus a strâns un grup de adepți și a migrat în Orientul apropiat, undeva între Tigru și Eufurat, foarte aproape de locul unde se afla Centrul de putere al întunericului. Scopul declarat al lui Iannus a fost de a distruge Centrul de putere al întunericului și de a bloca gaura de vierme ce face legătura dintre palierul material și haos.

În Orient, Iannus și adepții săi, care între timp s-au înmulțit - căci au avut la rândul lor fii și fiice - nu au reușit să ducă o astfel de acțiune ambițioasă până la capăt; au fost înfrânți de puternicii Fii ai întunericului, a căror capacitate de distrugere era imensă. Astfel, adepții lui Iannus au fost obligați să se refugieze care încotro și să-și oculteze propriul Centru de putere. Chiar și în aceste condiții vitrege, membrii deja ocultatului Centru de putere al lui Iannus s-au organizat într-o confrerie, al cărei scop a rămas distrugerea Fiilor întunericului. Deși locul principal de reședință al acestei Confrerii a lui Iannus a fost, cel puțin în prima parte a antichității, tot în regiunea Orientului mijlociu, raza lor de acțiune s-a extins la nivelul întregului pământ locuit: de la o margine la alta a pământului.

Metoda de acțiune la care au apelat adepții lui Iannus a fost cât se poate de originală și, în același timp, a fost cu bătaie lungă (chiar foarte lungă, astfel că ea s-a perpetuat până în zilele noastre). Confreria lui Iannus a pus un accent deosebit pe educarea cu precădere a femeilor. Dat fiind faptul că, la origine, adepții lui Iannus - și Iannus însuși - proveniseră din rândul Primordialilor Luminii, aveau

capacitatea de a trăi foarte mult (neverosimil de mult) în palierul material, iar pe de altă parte, aveau capacitatea de a-și prezerva intactă structura spirituală, etnică și genetică originală. Astfel, de-a lungul secolelor, adepții lui Iannus au educat o armată de femei sau, mai exact spus, de superfemei (ca aspect fizic și ca frumusețe a chipului), care au fost “specializate” în arta seducției. Aceste femei erau apoi plasate în conjuncturi de o asemenea natură încât să întâlnească regi sau conducători politici, cu care apoi să se căsătorească și să aibă progenituri.

Departate de a fi fantezist așa cum ar părea la prima vedere, procesul se derula cam în felul următor. La un moment dat, regele sau conducătorul unui trib sau regat de dimensiuni poate neînsemnate, se căsătorea cu o femeie din propria sa etnie, pentru a avea urmași. La o vânătoare sau într-o călătorie oarecare regele respectiv întâlnea “din întâmplare” o femeie de o frumusețe răpitoare - o adevărată veneră în carne și oase. Firește că, fermecat de frumusețea și charisma acelei femei, opțiunile regelui oscilau între a-și repudia propria soție și copiii pe care-i avea cu aceasta pentru a se căsători rapid cu noua “achiziție”, sau de a adopta noua cucerire ca “țitoare”. În primul caz, evenimentele se desfășurau foarte simplu: noua soție, care era, de fapt, una din exemplarele de rasă trimise la muncile patului de Confreria lui Iannus, făcea cu regele respectiv o progenitură care la maturitate nu avea nici o problemă în a se proclama rege. În al doilea caz, era aleasă varianta mai lungă, dar cu suficiente șanse de reușită: adepta lui Iannus devenită țitoare făcea cu regele un copil “bastard” care, la maturitate, complota pentru obținerea tronului regal și impunerea politicii pe care Confreria o adopta.

Și într-un caz și în celălalt, devenite mature, progeniturile erau educate și “inițiate” de adepții lui Iannus

pentru ca să aleagă politica dorită. În ambele cazuri, zestrea genetică a progeniturii era diferită de cea a seminției din care făcea parte părintele de sex masculin, adică regele; prin influența femeii devenită mamă, se deschidea o nouă linie genealogică după principiul menționat anterior.

O altă variantă aleasă de femeia trimisă la muncile patului de confreria lui Iannus era ca progenitura să nu fie făcută cu regele (deși regele respectiv era convins că el este tatăl copilului), ci cu un om al cerului din propria confrerie. În aceste condiții, progenitura era un fiu al cerului, care la maturitate devenea adept al Confreriei lui Iannus.

Eforturile adeptilor lui Iannus au fost în multe cazuri încununuate de succes, deși uneori au avut un impact destul de limitat. Prin astfel de acțiuni, adeptii lui Iannus au creat linii genealogice noi, care ulterior s-au coagulat într-o castă: casta aristocrației, a celor cu “sânge albastru”, a regilor și a prinților de viță nobilă. Vița nobilimii din toate timpurile este chiar vița lor - vița adeptilor și urmașilor lui Iannus. Prin casta aristocrației, adeptii lui Iannus s-au perpetuat în circuit închis, reușind astfel să impună orientările pe care le-au dorit pe eșichierul politic, economic și social al mapamondului, din antichitate și până astăzi.

Oricine citește o carte de istorie fără idei preconceptionale poate să înțeleagă faptul, cât se poate de simplu și de evident că, mai mereu, în toate epocile istorice, clasa conducătoare a unui popor (în sens larg, a unei populații) a fost formată din oameni “străini” - care au făcut parte dintr-o seminție diferită de cea a poporului. Totul a început încă din cea mai îndepărtată antichitate.

Faraonii și aristocrația Egiptului, de exemplu, au fost diferiți din punct de vedere spiritual, genetic și etnic față de populația pe care au condus-o. Bunăoară, materialul genetic prelevat din mumia lui Tutankhamon indică faptul că acesta

nu era originar din Egipt; originea strămoșilor săi trebuie căutată prin centrul Europei (savanții moderni spun că prin Austria de astăzi). Cam același lucru poate fi spus despre unii dintre împărații Chinei antice, care s-au autointitulat drept “fii ai cerului”, deși chinezii de rând nu trebuie considerați fii ai cerului. Nu altceva poate fi spus despre multe dinastii nobiliare sau regale din întreaga lume care au domnit din antichitate și până în prezent.

Așadar, la eventuala întrebare cum a reușit o minoritate să stăpânească populația majoritară formată din fii ai oamenilor este foarte simplu de răspuns: cineva, cu o privire așezată și o minte așezată, a introdus - încă de la începutul istoriei - în patul unui băștinaș dintr-o populație oarecare o preafrumoasă domnișorică...

Acesta este fundamentul cât se poate de real pe care s-a coagulat o conspirație uriașă - o conspirație cât Istoria de mare. Este vorba despre un mecanism care a fost declanșat în străvechime, s-a perpetuat de-a lungul întregii istorii a umanității și continuă și în prezent. Analistii moderni care iau în calcul în analiza evenimentelor istorice doar un aspect politic sau altul, încadrând un eveniment oarecare în categoria “legităților istorice”, nu văd întregul, agățându-se doar de epifenomene. Cheia de înțelegere a istoriei constă de fapt în detectarea cărei forțe - implicit cărui Centru de putere (fie fizic, fie transfizic) - îi aparține o acțiune sau alta. Altcumva spus, cheia descifrării trecutului (și a prezentului) umanității constă în definirea exactă a subiectului și a predicatului: cine este subiectul și ce face el. Subiectul se definește prin predicat. Dacă subiectul acționează în scopul perpetuării contactului cu Fiii întunericului, atunci în mod cert are în spate Centrul de putere respectiv; dacă, dimpotrivă, luptă împotriva acestora, atunci are în spate Centrele de putere ale oponentilor răului.

Mai trebuie reiterat faptul că, în aceste pagini este analizat doar modul în care s-au desfășurat evenimentele în perioada imediat postdiluviană. După învierea lui Iisus Hristos, s-au modificat multe aspecte în ceea ce privește acțiunea Centrelor de putere menționate. Și, dacă a fost menționat, în acest context, Numele lui Iisus Hristos, trebuie reamintit că, nu demult, a fost lansată o pseudoipoteză, sinistru în implicațiile ei, potrivit căreia Iisus Hristos ar fi fost căsătorit cu Maria Magdalena, cu care ar fi avut progeneruri; copiii rezultați dintr-o astfel de căsătorie ar fi migrat apoi în Franța și, în general, pe continentul european, unde au înființat primele dinastii regale. În afară de faptul că comit o blasfemie, promotorii unei astfel de pseudoipoteze - în primul rând scriitorul american Dan Brown - comit erori uriașe de interpretare. Nu Iisus Hristos a fost promotorul liniilor genealogice care au ajuns într-adevăr, la un moment dat, în vestul Europei, venind din Orientul apropiat, ci adepții lui Iannus. Ei sunt cei care au deschis principalele linii princiare europene și au întemeiat casta aristocrației; sângele apă nu se face.

Adepții lui Iannus au acționat pe scară largă, de-a lungul întregii istorii a umanității, încă din perioada existenței vechilor imperii ale Orientului apropiat, în Sumer, Asiria, Fenicia, Egipt, dar și în Grecia, Roma și, ulterior, în vestul și estul Europei. Acesta este motivul pentru care chipul cu două fețe al lui Iannus apare pe multe efigii și monede din antichitate. Și în ziua de astăzi, Iannus este considerat drept întemeietor de seminții.

Nu numai adepții lui Iannus au fost și sunt specialiști în astfel de operațiuni, ci mai cu seamă ființele din Centrul de putere al întunericului. Despre Fiii întunericului se poate spune că sunt într-adevăr "specialiști" în astfel de conspirații. Adepții lui Iannus au încercat doar să se opună ființelor

întunecate prin aceleași mijloace; adepții lui Iannus doar i-au copiat pe Fiii întunericului. De altfel, principalul atribut al Fiilor întunericului este capacitatea aproape nelimitată de a organiza manipulări și conspirații; capacitatea lor provine din faptul că nu au nici un fel de scrupule.

De mii și mii de ani, ființele întunecate au încercat să impună, prin manipulare, conspirație, trădare și asasinat proprii exponenți în funcțiile cheie ale mecanismului social, economic și politic. Puterea se câștigă pas cu pas, iar primul pas, firește, este atragerea la întrupare a unor oameni din “ograda” proprie - din haos sau din iad. Atragerea în lumea materială a unor ființe din haos sau din iad, se face, evident, prin emiterea de către părinți a unor energii de intenție întunecate în cadrul raporturilor sexuale ce au ca rezultat final procreația. Tocmai aceste energii de intenție întunecate atrag din haos și din iad ființe compatibile (foarte puțini specialiști în ale istoriei sau în ale fenomenologiei religiei se întreabă de ce ritualurile luciferice se încheie invariabil prin acte sexuale în grup; doar de amorul ... artei?).

O operațiune de amploare foarte mare va avea loc la sfârșitul veacurilor, când în urma unor mașinațiuni de acest fel va fi atrasă la întrupare o ființă foarte puternică din ierarhia Fiilor întunericului. Fiii întunericului au “muncit” foarte mult și vor “munci” și în continuare - prin manipulare, conspirație, trădare și asasinat - pentru ca această ființă a haosului să se nască în lumea materială în condițiile dorite. Această ființă se va naște din părinți adulterini, în urma săvârșirii unor ritualuri luciferice; această ființă întunecată va fi numită Antihrist.

Tuturor acestor manipulări și conjurații fără sfârșit desfășurate de Fiii întunericului li se opun îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și, firește, Oamenii Luminii, întrupați sau decorporați.

ENCLAVELE ZEILOR

❧ Rolul Lipiturilor ❧

În ciclul al patrulea, evenimentele au luat o turnură diferită față de ciclurile anterioare în sensul că totul a devenit o “afacere internă” a oamenilor.

Dacă în ciclurile anterioare mutările principale pe eșichierul cosmosului au aparținut fie îngerilor căzuți din ierarhia Fiilor întinericului, fie Fiilor Luminii, în ciclul al patrulea au aparținut oamenilor - atât oamenilor cerului, cât și oamenilor pământului.

Activitatea oamenilor cerului poate fi analizată în mod corect doar din perspectiva modului în care au respectat Poruncile lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, lucrurile sunt extrem de clare: doar o singură categorie de oameni ai cerului și anume Primordialii Luminii au respectat întocmai poruncile lui Dumnezeu. În consecință, Primordialii Luminii au continuat să locuiască netulburați în propriile lor enclave. În cazul celorlalți oameni ai cerului situația a fost mult mai complicată, dat fiind faptul că aceștia nu au respectat Poruncile lui Dumnezeu, astfel că, într-o formă sau alta, au “căzut”. “Căderea” a presupus virusarea duhului.

Pentru vindecarea oamenilor cerului, Dumnezeu a conceput un plan de însănătoșire, care a presupus întruparea în lumea materială. Duhul virusat poate fi vindecat doar în

condițiile în care, întrupați fiind în lumea materială, oamenii cerului respectă Poruncile lui Dumnezeu. Dacă dezideratul vindecării duhului nu poate fi dus la îndeplinire într-o singură existență întrupată, atunci oamenii cerului au posibilitatea de a se reîntrupa de mai multe ori.

În marea lor majoritate, oamenii cerului “căzuți” au acceptat planul lui Dumnezeu și au ales să se reîntrupeze în lumea materială. Totuși, în condițiile în care au ales să se întrupeze, oamenii cerului au fost obligați să renunțe de bună voie la capacitățile spirituale (siddhisurile) pe care le aveau ca duhuri. Ei au primit însă asigurări că puterile spirituale le vor reveni în momentul în care vor învăța să respecte Poruncile lui Dumnezeu. În aceste condiții, lumea materială a devenit o lume de reeducare sau, mai blând spus, de îndreptare a oamenilor cerului. Renunțând la capacitățile spirituale și alegând să se reîncarneze, oamenii cerului au renunțat de bunăvoie la statutul de “regi” în ceruri, pentru a deveni “cerșetori” în lumea materială.

Totuși, ca de atâtea ori în trecut, o facțiune de oameni ai cerului a refuzat să urmeze planul lui Dumnezeu de a renunța la capacitățile spirituale mari pe care le aveau și de a se reîntrupa în lumea materială. Oamenii din această facțiune sunt extrem de puternici; mulți dintre ei fac parte din primele două generații. Ei au refuzat, de fapt, să renunțe la caracteristicile lor de “regi” în lumea duhurilor (unde au capacități spirituale - siddhisuri - foarte mari) pentru a deveni “cerșetori” (lipsiți de aceste puteri) în lumea materială, unde au de înfruntat o serie lungă de încercări ce culminează cu moartea trupească. Tocmai acești oameni ai cerului extrem de puternici, care au refuzat să se întrupeze în lumea materială, pot fi desemnați prin titulatura de *zei*.

Nesocotind îndemnul lui Dumnezeu de a se întrupa în lumea materială, zeii au fost văduviți de energia divină care

să-i mențină în viață - mai exact spus, au fost văduviți de energia de viață care să le mențină în viață duhul. Fiind văduviți de energia de viață, duhurile acestor zei, și așa întunecate (fiind virusate în urma rebeliunilor din primele trei cicluri ale cosmosului), au început să-și piardă consistența energetică și, mai ales, au început să-și piardă forma de duh. Energia de Viață Dumnezeiască (Duhul Sfânt) are pentru duhul unui om al cerului rolul pe care o are hrana și băutura pentru trupul material; un om al cerului accede la energia lui Dumnezeu care este Lumină și Viață doar în condițiile în care respectă Poruncile Sale. Poruncile lui Dumnezeu formează Ordinea cosmosului sau Firea lucrurilor.

Trebuie, de asemenea, precizat că zeii nu au fost îngeri din ierarhia Fiilor Luminii, după cum nu au fost nici îngeri căzuți din categoria Fiilor întunericului, astfel că nu trebuie confundați cu aceștia. Fără această clarificare importantă nu pot fi înțelese evenimentele desfășurate în străvechime. Zeii au fost oameni ai cerului din primele generații care, deși nu s-au întrupat în lumea materială, au continuat totuși să se manifeste la nivelul acesteia sub forma unor fantome (așa spunem noi în ziua de astăzi, în lipsa unui termen mai bun).

De altfel, în acea perioadă de timp (începutul celui de-al patrulea ciclu), dat fiind faptul că palierul cuantic material nu era mineralizat complet precum în prezent, nu era un efort chiar atât de mare ca zeii să se manifeste la nivelul acesteia. Mai mult decât atât, datorită capacităților spirituale pe care le aveau (siddhisuri), printr-o procreație atipică, zeii au reușit să aibă în lumea materială fii și fiice.

Fiii și fiicele zeilor au apărut pe eșichierul palierului cuantic material după același principiu ca și fiii oamenilor (creați de oameni ai cerului întrupați după chipul și asemănarea lor). Între fiii oamenilor și fiii zeilor nu este o

diferență de esență. Fiii oamenilor au avut ca părinți oameni ai cerului întrupați (care au acceptat îndemnul lui Dumnezeu de a se întrupa în palierul cuantic material pentru a-și vindeca duhul virusat), care au procreat după chipul și asemănarea lor - precum l-au născut Adam și Eva pe Set, al treilea fiu al lor. La rândul lor, fiii zeilor au avut ca părinți zei (oameni ai cerului care nu au acceptat îndemnul lui Dumnezeu de a se întrupa în palierul cuantic material pentru a-și vindeca duhul virusat).

Fiii și fiicele zeilor au întocmiri aurice asemănătoare cu cele ale fiilor oamenilor; fiii și fiicele zeilor nu au spirit și duh precum au oamenii cerului, elementul auric de bază fiind sufletul. Și în cazul fiilor și fiicelor zeilor, sufletul este o clonă destul de diluată a părinților lor, adică a zeilor. Așadar, fii zeilor au fost creați după chipul și asemănarea zeilor, părinții lor. Primii născuți ai zeilor în planul cuantic material au fost desemnați în antichitate prin titulatura de semizeii.

Fiii direcți ai zeilor au avut la rândul lor progenituri, astfel că de-a lungul timpului s-au format noi linii genealogice. Multe dintre aceste linii genealogice au dispărut încă din antichitate, dar există și linii genealogice, deloc neînsemnate cantitativ, care s-au perpetuat până în prezent; de altfel, în antichitate s-au dat bătălii foarte sângeroase între liniile genealogice de fii ai zeilor, bătălii soldate cu ștergerea de pe fața pământului a unora dintre ele.

Se poate constata că, datorită absenței unor informații de natură spirituală, istoriografia modernă nu a reușit și nici nu va reuși vreodată să descopere cauzele multor evenimente ale trecutului: războaie, cataclisme, epidemii, nașterea unor personalități etc. Iar din acest punct de vedere, s-ar putea ca istoria prezentată de cărțile de istorie să nu fie decât o banală figură de stil. Abia în contextul prefigurat de informațiile de natură spirituală pot fi înțelese multe afirmații (luate astăzi în

derâdere) ale unor autori care au scris în antichitate; bunăoară, ale poetului grec Homer care afirma, la vremea sa, că o serie de personaje descrise în Iliada și Odiseea au fost progeniturile unor zei. Printre aceste personaje, care nu au fost deloc imagine, se numără Ahile, Perseu, Heracles etc.

În cele ce urmează, pentru evitarea unor confuzii, vor fi aduse câteva precizări suplimentare cu privire la titulatura de zeu și cu privire la folosirea acesteia. Astfel, în perioada de început a celui de-al patrulea ciclu cam toți oamenii cerului puteau primi titulatura de zeu, dar această titulatură aplicată fără discernământ poate crea confuzii nedorite. De aceea, titulatura de zeu trebuie acordată doar acelor oameni ai cerului care nu au dorit să se întrupeze în lumea materială și care nu s-au întrupat niciodată. În momentul în care un om al cerului a intrat, de bună voie, în circuitul întrupărilor nu mai poate fi denumit zeu, ci - cel mult - poate fi desemnat prin apelația de "fost zeu".

Zei nu trebuie identificați nici cu Primordialii Luminii; între Primordialii Luminii, cei denumiți zei și oamenii cerului întrupați în lumea materială nu este o diferență de esență: fac parte din categoria foarte largă de oameni ai cerului. Diferența se raportează doar la modul în care fiecare dintre aceste categorii a respectat poruncile lui Dumnezeu.

De asemenea, zeii nu trebuie identificați nici cu capii de linii genealogice denumiți Începători sau Babe, deși până la un punct au îndeplinit aceleași activități, adică au avut fii și fiice în planul cuantic material. Termenul de Începător, Patriarh sau Babă desemnează o calitate sau o caracteristică ființială, precum cea de tată sau cea de mamă. Un bărbat devine tată sau o femeie devine mamă abia după nașterea unei progenituri. Tot astfel, un om al cerului a devenit Începător sau Babă doar când a întemeiat o linie genealogică.

Liniile genealogice formate inițial din coapsa Începătorilor au fost formate exclusiv din oameni ai cerului. Evident, și zeii au fost întemeietori de linii genealogice, dar acestea au fost formate din cei care au fost desemnați prin apelația de fii ai zeilor. Mai mult decât atât: dat fiind faptul că zeii erau imperfecti ca întocmire energetico-informațională, duhul lor fiind văduvit de Energia Dumnezeiască ce le putea conferi Viață și Lumină, progeniturile lor, fiii și fiicele zeilor, erau la fel de imperfecti ca și ei.

De-a lungul timpului au existat mai multe generații succesive de zei; cei mai puternici dintre ei s-au manifestat chiar la începutul formării palierului cuantic material, când au întemeiat “regate” sau “împărății”; au urmat apoi zei ale căror puteri au fost din ce în ce mai diluate. În acest context pot fi consultate vechile mituri ale Greciei antice - în special, cele formulate de poezii Homer și Hesiod - care afirmă că, în trecut, s-au succedat mai multe “ere” sau cicluri cosmice, în care au existat mai multe generații de zei și de oameni. Bunăoară, Hesiod - unul dintre cei mai importanți poeți greci din antichitate - afirma că în primele două ere, era de aur și era de argint, au domnit zeii, titanii și giganții, în era de bronz au domnit semizeii, iar în era de fier au domnit oamenii.

Mitologiile tuturor popoarelor antice, atât de puțin înțelese în ziua de astăzi, tratează cu lux de amănunte subiectul existenței zeilor; miturile, nu numai ale grecilor antici, ci și ale dacilor, ale sumerienilor, asirienilor, akkadienilor, egiptenilor, fenicienilor, perșilor, mezilor, hitiților, indienilor, chinezilor, romanilor tratează, fiecare în parte, istoria zeilor proprii. Miturile indică în mod limpede care au fost liniile genealogice ale popoarelor respective și care au fost zeii din care acestea au apărut pe eșichierul

lumii. La rândul ei, genealogia prezentată în Vechiul Testament prezintă care au fost strămoșii celor care au scris acest text. Vechiul Testament a fost scris de evrei pentru evrei.

În concluzie, se poate afirma că fiecare dintre genealogiile enumerate în vechile scrieri mitice este corectă. Trebuie însă amendată orice opinie ce generalizează expunerea vreunei scrieri antice cu privire la formarea liniilor genealogice, iar acest amendament este valabil inclusiv - sau cu atât mai mult - în cazul genealogiei biblice. Nu reiese de nicăieri, de exemplu, că strămoșii poporului evreu, începând cu Adam și Set au fost implicit și strămoșii poporului român de astăzi sau ai altor popoare europene, așa cum afirmă unii comentatori moderni prea zeloși. Adam a fost capul unei singure linii genealogice, iar faptul că Vechiul Testament menționează doar această linie genealogică a creat impresia falsă că a fost singura. De fapt, au existat mai multe linii genealogice și implicit mai mulți Începători. Adam a fost doar unul dintre ei. Devine evident în acest context că urmașii de după potop ai lui Noe și ai celor trei fiii ai săi, Sem, Ham și Iafet, enumerați în Vechiul Testament, reprezintă doar o facțiune din totalul populației din acea perioadă; doar interpretarea nefericită a unor exegeți zeloși a creat impresia că această facțiune a fost singura.

Așa cum a fost menționat, din punct de vedere spiritual există o uriașă diferență între alcătuirea oamenilor cerului și a fiilor oamenilor și, implicit, a fiilor zeilor. Patria oamenilor cerului este “cerul”; oamenii cerului, care sunt alcătuiți din spirit, duh, suflet, aură și trup material, au apărut pe palierele superioare ale cosmosului, fiind creați direct de către Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa. Oamenii cerului sunt, cu toții, “copiii” sau “fiii” direcți ai lui Dumnezeu. În schimb, fiii oamenilor, care sunt alcătuiți doar din suflet,

aură și trup material, sunt creați după chipul și asemănarea celor ce i-au adus la existență în lumea materială, adică după chipul și asemănarea Începătorului liniei genealogice din care a făcut parte. Fiii oamenilor nu pot fi considerați “fii” sau “copii” ai lui Dumnezeu, ci “nepoți” ai lui Dumnezeu.

În cazul fiilor oamenilor, Întemeietorul liniei genealogice era un om al cerului întrupat, aspect ce trebuie subliniat, întrucât este definitiv în înțelegerea procesului. Exemplul cel mai elocvent de fiu al omului a fost Set, care a fost făcut după chipul și asemănarea lui Adam (al treilea Adam, singurul care a fost menționat în Vechiul Testament). În afara lui Set, de-a lungul vremurilor, în condițiile în care energiile de intenție din momentul contactului sexual ce a generat procreația erau prea curate pentru a atrage oameni ai cerului din haos, nenumărați oameni ai cerului întrupați au devenit întemeietori ai unor linii genealogice de fii ai oamenilor, după modelul lui Set. Sufletul unui fiu al omului nu este decât o copie sau o clonă a întemeietorului. După deces, neavând spirit și duh, sufletul unui fiu al omului în cel mai dramatic caz se disipă în mediu, iar în cel mai bun caz își pierde forma umanoidă și se condensează într-o mică sferă, intrând în starea de “adormire”.

Cu privire la setiți (urmașii lui Set) și urmașii acestora, Vechiul Testament și implicit concepția creștină afirmă, pe bună dreptate, că sunt alcătuiți din trup și suflet. Vechiul Testament nu folosește termenul de spirit. Problema este că aceeași concepție nu menționează decât această categorie de fii ai oamenilor, despre care afirmă că este singura. Pentru această concepție, celelalte două categorii de oameni - oamenii cerului și fiii zeilor - nu există. Simpla afirmație a existenței oamenilor cerului și a fiilor zeilor pe eșichierul cosmosului este considerată de aceasta fie o eroare, fie pur și simplu o erezie. Cel mai uimitor este însă faptul că, în ziua

de astăzi, mulți oameni ai cerului își neagă pur și simplu propria realitate ontologică, afirmând că nu există decât acei oameni menționați în Vechiul Testament, care sunt alcătuiți din binomul suflet - trup, și care trăiesc o singură existență pe pământ, iar după deces intră în stare de adormire: fiii oamenilor.

Dacă părinții fiilor oamenilor au fost oameni ai cerului întrupați, părinții fiilor zeilor au fost zeii, adică acei oameni ai cerului care au refuzat să se întrupeze în lumea materială pentru a-și vindeca duhul. Zeii au fost oameni ai cerului - în special Primordiali din primele două generații - care, în condițiile mediului eterizat din perioada de început a celui de-al patrulea ciclu, au reușit să aibă progenituri în lumea materială. În consecință, și fiii zeilor sunt alcătuiți din suflet, aură și trup material, precum fiii oamenilor, dar sufletul lor este o clonă a duhului zeului care i-a fost părinte. Așadar, sufletul unui fiu al omului este o copie sau o clonă a unui om al cerului întrupați, iar sufletul unui fiu al zeului este o clonă a unui zeu. Evident, fiii zeilor (la fel ca fiii oamenilor) au aceeași înfățișare trupească și aceleași caracteristici fizice ca oamenii cerului; nu există nici o diferență trupească; diferența este doar la nivelul structurii aurice.

Dat fiind faptul că zeii au refuzat îndemnul lui Dumnezeu de a se întrupa în lumea materială pentru a se vindeca, duhurile lor au un deficit uriaș de energie; acest deficit nu poate conduce decât la destructurarea definitivă a duhului și, în final, la absorbirea spiritului în *Lumea fără formă*. Tocmai pentru a suplini lipsa energiei din structura duhului, zeii au conceput un plan de autosalvare; acest plan a presupus aducerea la viață în lumea materială a unor progenituri - a unor fii și fiice. Progeniturile zeilor trebuiau să acumuleze în lumea materială energia pe care apoi să le-o transmită celor care i-au născut în lumea materială: zeii.

În palierul cuantic material energia atât de necesară zeilor provine dintr-o singură sursă: *Lipiturile* prin care se scurge (ca printr-o fantă) lumina în palierul material din enclavele eterizate ale Babelor ce s-au ridicat deasupra solului. *Lipiturile* sunt, firește, situate pe anumite teritorii, iar aceste teritorii trebuiau cucerite prin forță de reprezentanții întrupați ai zeilor. Aceasta a fost adevărata cauză a majorității războaielor din antichitate și, uneori, a războaielor din epoca modernă și contemporană.

Zeilor li s-au opus oamenii cerului întrupați, adică chiar frații lor, mai exact spus acei oameni ai cerului care au acceptat să urmeze îndemnul lui Dumnezeu de a se întrupa în lumea materială pentru a-și vindeca duhul. Astfel s-a iscat în cosmosul material un război între zei și oamenii cerului întrupați, iar în acest caz se poate vorbi despre un război fratricid; de-o parte a baricadei s-au situat oamenii cerului întrupați (sprijiniți de fantomele morților vii și de oamenii prometeici), iar de cealaltă parte, zeii. La rândul lor, zeii au fost sprijiniți de progeniturile lor, fiii zeilor întrupați.

Bătăliile dintre zei și oamenii cerului întrupați au fost duse atât la nivel infraeteric, cât și la nivel material (precum în cazul bătăliilor dintre Lumini și Umbre); la nivelul infraeteric s-au luptat zeii și fantomele morților vii, iar la nivelul material s-au luptat toate categoriile de ființe întrupate: oameni ai cerului, fiii oamenilor și fiii zeilor. Uneori se încheiau alianțe, alteori existau stări de beligeranță între foștii aliați; au existat trădări, au existat retrageri, au existat contra-atacuri. Au fost folosite arme stranii de toate taberele beligerante, a curs mult sânge, au fost multe drame, iar daunele au fost uriașe.

Oamenii cerului întrupați au încercat să apere teritoriile limitrofe *Lipiturilor* prin care radia lumina, motiv pentru care au construit cetăți de apărare amplasate strategic.

Cetățile de apărare ale oamenilor cerului erau construite din piatră; oamenii cerului care le-au construit aveau trupuri uriașe, de cel puțin 2,9 metri înălțime, astfel că și cetățile lor erau pe măsură. Ca regulă generală, cetățile erau înconjurate de șanțuri cu apă, dat fiind faptul că oamenii de atunci considerau că zeii și fantomele care îi ajutau nu pot trece peste întinderi de apă.

Totuși, în cele mai multe dintre cazuri, oamenii cerului întrupați nu au fost capabili să apere teritoriile limitrofe *Lipiturilor*, iar cetățile uriașe au fost devastate complet de forța dezlănțuită a zeilor și a fiilor zeilor. Fiind creații directe și exclusive ale zeilor decorporați, fiii zeilor se comportau ca și cum ar fi fost posedați. De fapt, sufletul unui fiu de zeu era complet aservit zeului patron, comportându-se ca un posedat.

După cucerirea teritoriilor limitrofe *Lipiturilor* de către armatele zeilor, chiar de-a lungul acestora au fost construite cetăți, sanctuare, temple sau statui ciclopice. Statuile ciclopice au fost construite chiar la intersecția *Lipiturilor* cu palierul material pentru a marca locul, iar sanctuarele și templele au fost construite pentru a accesa lumina ce radia din regatele Babelor ce se ridicaseră deasupra solului.

Cetățile au fost construite pentru a apăra artefactele magice, statuile ciclopice, sanctuarele și templele. Cât timp sanctuarele, templele sau statuile ciclopice au fost funcționale, adică au servit desfășurării unor ritualuri, zeii au avut suficientă energie pentru a se manifesta la nivelul palierului material. Ulterior însă, datorită mineralizării excesive a palierului material, zeii au ajuns să se manifeste doar prin materializări parțiale, de scurtă durată, prin care puteau fi observați de supușii lor, fiii zeilor.

Ca înfățișare, zeii erau foarte înalți; cei mai puternici dintre ei depășeau chiar și șase metri înălțime. Unii zei aveau chiar aripi de o anvergură impresionantă: uneori, anvergura

aripilor măsura 20 de metri. Zeilor le creșteau aripi din deschiderile chakrelor situate în spate. Zeii purtau pe cap coronițe strălucitoare, diademe din aur, coliere la gât, la mâini purtau brățări, iar pe degete inele. Cu chipuri foarte frumoase, cu părul lung, cu carnație marmoreeană, zeii erau învăluți de o luminozitate specifică. Firește, frumusețea și luminozitatea nu erau ale lor, ci erau efectul asimilării energiei luminoase ce radia din *Lipituri*. Zeii se puteau manifesta în mai multe locuri deodată.

Fiecare comunitate (trib) din palierul cuantic material ajunsese să fie stăpânită de un astfel de zeu și de “alaiul” său. Astfel s-au format mari comunități de fii ai zeilor care în cele din urmă au pornit un război total pentru cucerirea de noi “spații vitale” și de teritorii limitrofe *Lipiturilor*. Fiii zeilor aveau arme - săbii și sulite - create de entități subordonate zeilor, care aveau drept calfe oameni întrupați. Vestimentația fiilor zeilor era realizată din fibrele unor rădăcini; pe vestimentație era reprezentat zeul patron.

În plus, fiii zeilor purtau brățări și amulete cu simbolul zeului patron, lanțuri cu podoabe, coliere, inele etc. În multe cazuri, fiii zeilor erau tatuați cu simbolul zeului. Fiecare trib aflat sub conducerea unui zeu avea propria sa muzică, care de obicei era tânguitoare. Comunitățile de fii ai zeilor aveau, de asemenea, amfiteatre unde se prezentau piese de teatru, ce narau istoriile trecute ale luptelor zeului propriu cu alți zei “răuvoitori”.

Una din băuturile la care aveau acces doar inițiații zeului și conducătorii politici era nectarul sau ambrozia, al cărei gust diferea de la un trib la altul, de la un zeu la altul. Nectarul era băut din pocale aurite cu siglele zeilor încrustate pe ele. Pocalele, armele, amuletele, inelele - chiar și cristale de cuarț - au devenit “obiecte de putere” prin intermediul cărora se realizau multe activități magice.

În cadrul comunităților astfel constituite, zeii au pus regi pe cei mai zeloși dintre fiii lor. De regulă, regii primeau în vis porunci pentru construirea sanctuarelor sau templelor; uneori, primeau în vis chiar și planurile templelor și locul exact de dispunere, până în cele mai mici detalii; cei ce influențau visele regilor erau, firește, zeii.

Așadar, templele au fost construite nu în funcție de comandamente estetice sau urbanistice (așa cum cred mulți istorici din ziua de astăzi), ci în funcție de comandamente magice; templele zeilor erau amplasate, invariabil, la incidența *Lipiturilor* cu palierul material. Punctul central al ritualurilor desfășurate în temple consta în invocarea magică a zeilor, concomitent cu emiterea unor energii de intenție specifice. O dată cu construirea templelor a apărut o nouă "castă": preoțimea, care a devenit intermediară între oamenii obișnuiți și zei. De regulă, regele îndeplinea și funcția de mare preot (*pontifex maximus*), tagma preoțească fiindu-i, de asemenea, subordonată.

Un alt element de mare importanță pentru înțelegerea istoriei umanității este că zeii au avut posibilitatea de a-și crea enclave personale la nivelul palierului cuantic infraeteric - în "văzduh". Enclavele personale infraeterice ale zeilor erau și sunt un fel de paradisuri eterizate. O enclavă personală a unui zeu era compusă dintr-o materie eterizată ce uneori devenea vizibilă oamenilor întrupați ca un fel de nor translucid situat la cel puțin cincizeci de metri deasupra solului. În enclavă existau construcții de forma unor temple, precum și elemente de mediu (copaci, arbuști etc) - care, evident, erau alcătuite din aceeași materie eterizată; mai mult decât atât, în enclavă forfoteau oameni. Cea mai impunătoare construcție din enclavă era reședința oficială a zeului, care se manifesta sub forma unei fantome; tot astfel se manifestau oamenii ce populau acea enclavă. Deși erau tridimensionale,

enclavele păreau plate. Enclavele erau asemănătoare palierelor cuantice ale cosmosului spiritual, dar nu trebuie confundate cu acestea; de fapt, enclavele erau paliere cuantice formate de zei în interiorul palierului cuantic material.

Palierul cuantic material este format din două regiuni: o regiune pur materială, mineralizată, perceptibilă prin intermediul organelor de simț ale oamenilor întrupați și o regiune formată dintr-o altfel de materie - dintr-o materie eterizată, denumită “văzduh” în vechile scrieri, care este invizibilă. Regiunea formată din materia eterizată este formată la rândul ei din mai multe paliere cuantice. Aceste paliere sau mai degrabă subpaliere cuantice nu au fost create de către Dumnezeu, precum palierul eteric sau astral de exemplu, ci de către zei, prin propriile lor puteri.

În acest context, trebuie făcută o diferențiere foarte clară între palierele cuantice create de către Dumnezeu și palierele cuantice create de către zei în interiorul palierului material. Într-un fel, palierele cuantice ale zeilor din văzduh, enclavele lor paradisiace, copiază palierele cuantice create de către Dumnezeu, dar sunt imperfecte.

Palierele cuantice ale zeilor pot fi denumite în extremis “astraluri” ale zeilor, deși denumirea de “astral” aplicată enclavelor aflate în văzduh este destul de improprie. Adevăratul palier astral - astralul lui Dumnezeu - este situat dincolo de văzduh, fiind locuit doar de oameni ai cerului - mai exact spus, de duhurile oamenilor cerului. Astralul lui Dumnezeu este format la rândul său din șapte subpaliere cuantice, în funcție de calitatea duhurilor oamenilor cerului ce-l populează. În schimb, enclavele sunt locuite doar de zeul respectiv și de progeniturile sale; fiecare zeu are propriul său astral, propriul său palier cuantic, locuit doar de progeniturile sale.

Capacitatea spirituală de a construi (formată) un palier cuantic personal în văzduh nu o au doar zeii. În mod teoretic, orice om al cerului întrupat are capacitatea spirituală, acordată direct de către Dumnezeu, de a-și construit propriul său palier cuantic, dar prin actul întrupării a renunțat de bună voie să folosească abuziv această putere. Oamenii cerului au fost creați de către Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, astfel că au primit multe și alese *daruri* de la Dumnezeu, *daruri* ce se manifestă ca puteri (capacități) spirituale. De altfel, tocmai aceste puteri spirituale au constituit motivul căderii oamenilor: oamenii le-au folosit în scopuri egoiste și mai ales distructive (așa cum au făcut zeii). Întruparea în lumea materială are tocmai rolul de bloca manifestarea acestor puteri spirituale până când oamenii cerului nu vor acumula suficientă moralitate pentru a le folosi în mod corespunzător, potrivit legilor cosmosului instituite de către Dumnezeu.

Regiunile sau enclavele zeilor din văzduh au fost denumite “ceruri” în vechile mituri: cerul lui Ra sau cerul lui Osiris la vechii egipteni, Olimpul lui Zeus, Împărăția lui Hades sau Câmpiile Elizee la vechii greci, cerul lui Anu sau cerul zeului En-lil la sumerieni, cerul lui Brahma sau cerul lui Shiva (Brahma-loka sau Shiva-loka) la vechii indieni etc. Trebuie reiterat că aceste regiuni transfizice nu au nimic în comun cu palierul cuantic eteric sau cu cel astral, după cum nu au nimic în comun cu palierul cuantic create de către Dumnezeu. Ele au fost create în palierul cuantic infraeteric de către zei, prin propriile lor puteri ființiale.

Scrierile antice descriu multe evenimente destul de greu digerabile în ziua de astăzi, pe care unii comentatori care se autoprocلمă raționaliști (nu-i așa !) le interpretează ca fiind “creații mitopoetice” și fantezii. În aceste scrieri antice sunt descrise războaiele zeilor împotriva dușmanilor

pe care i-au avut, dușmani care sunt caracterizați în cele mai odioase ipostaze. Firește că textele respective au fost scrise de preoții templelor patronate chiar de acești zei, astfel că adevărul a fost deformat, dar trebuie precizat că zeii chiar au existat, nefiind creații mitopoetice sau fantezii. Scrierile antice trebuie înțelese *ad litteram*, într-un mod cât se poate de concret, fără interpretări metaforice sau simbolice autointitulate drept “raționaliste”.

Cât privește mult clamata naivitate sau ignoranță a oamenilor din vechime - despre care comentatorii moderni afirmă că deseori confundau strălucirea razelor soarelui cu vreo faptură “supranaturală” - se poate spune că este o gogoriță. Teoriile moderne care proclamă presupusa “naivitate” a umanității aflată la începuturile “evoluției” - umanitate aflată eventual în stadiul “comunei primitive” - sunt, în cel mai bun caz, glume care, dacă n-ar fi nocive, ar părea infantile. Mulți dintre oamenii aceluia trecut “neguros” și primitiv erau mai bine informați și mai buni cunoscători ale tainelor lumii invizibile și ale aspectelor spirituale decât sunt oamenii din ziua de astăzi.

Privite din această perspectivă, se poate deduce că majoritatea concluziilor istoriografiei moderne cu privire la ceea ce s-a petrecut în trecutul umanității trebuie reconsiderată în integritate.

❧ Linii de cunoaștere ❧

În funcție de categoria spirituală a oamenilor există mai multe forme sau linii de cunoaștere. Există o linie de cunoaștere cerească, care este specifică oamenilor cerului. Există o linie de cunoaștere specifică fiilor zeilor. Există, de asemenea, o linie de cunoaștere pământească, specifică oamenilor pământului.

Existența mai multor forme de cunoaștere a generat existența mai multor “adevăruri”. Există așadar un adevăr spiritual-ceresc, un adevăr spiritual-pământesc și un adevăr material. Adevărul spiritual-ceresc este îndeobște promovat de oamenii cerului întrupați, adevărul spiritual pământesc este promovat îndeosebi de fiii zeilor întrupați, iar adevărul pământesc este vehiculat de fiii oamenilor.

Sursa principală a celor trei forme de cunoaștere a fost încă din cele mai vechi timpuri capacitatea de clarvedere a fiecăreia dintre categoriile de oameni menționate, care prin exponenții cei mai de văză care pot fi denumiți specialiști ai contactării sau inițiați, a întemeiat propria paradigmă cognitivă. În antichitate rezultatul formelor de clarvedere specifice fiecărei categorii de ființe omenești a fost transpus în scris și a fost concretizat în mituri.

Departate de a fi fost fantezii poetice, așa cum consideră istoriografia modernă, miturile trebuie considerate istorisiri adevărate, care trebuie citite cel mai adesea în “codul” în care au fost scrise. Au existat, într-adevăr, diferențe aparent ireconciliabile între mituri, dar acestea s-au datorat faptului că miturile fiecărei categorii spirituale de oameni au reflectat propriul adevăr - adică au relatat experiențele la care au avut acces clarvăzătorii, contactorii sau inițiații proprii.

Primii oameni ai cerului care și-au păstrat puritatea au avut o formă de clarvedere totală, ce poate fi caracterizată drept *primordială* - clarvederea *alfa*. Ei aveau capacitatea de a observa toate palierele cuantice și pe locuitorii acestora: îngeri, spirite ale naturii, oameni. Ei cunoșteau în întregime istoria cosmosului. Din această categorie au făcut parte Primordialii Luminii, Copiii lui Dumnezeu, Cei curați, dar și alți oameni ai cerului care și-au păstrat puritatea. Cu toții au promovat adevărul spiritual-ceresc. Adevărul spiritual-ceresc presupune cunoașterea istoriei cosmosului așa cum s-a

produs, fără nici o lacună. Adevărul spiritual-ceresc are drept premisă cunoașterea experimentală (nu doar teoretică) a faptului că cosmosul cu toate palierele cuantice și cu toți locuitorii acestora sunt creații ale lui Dumnezeu. Oamenii cerului care și-au păstrat puritatea l-au cunoscut în mod direct pe Dumnezeu. Dumnezeu nu și-a întors niciodată Fața de la copii Săi care și-au păstrat puritatea. Oamenii cerului care aveau clarvederea alfa cunoșteau chiar și Numele lui Dumnezeu, vedeau Fața Sa, și-l puteau chema (invoca). Informațiile oamenilor cerului care au avut acces la clarvederea alfa au fost ulterior consemnate în cărți sacre.

Pe măsură ce, în veacurile ulterioare, oamenii cerului întrupați și-au pierdut puritatea, clarvederea lor a suferit distorsiuni, astfel că nu au mai putut să cunoască în mod integral adevărul. Datorită pierderii purității, adevărul a fost distorsionat și promovat în funcție de interesele de moment al unei grupări sau alteia de oameni ai cerului. Astfel, cu timpul, oamenii cerului care au avut acces la această formă de clarvedere distorsionată puteau observa doar anumite paliere ale cosmosului, în special haosul, iadul, palierul infraeteric sau palierul morților vii, având impresia că ceea ce observă ei este totul - ceea ce evident, era greșit. Mai mult decât atât: oamenii cerului au uitat cine este adevăratul creator al cosmosului, iar Numele Sacru al lui Dumnezeu a fost fie uitat, fie ocultat. Urmarea a fost că forma originală de cunoaștere spiritual-cerească a fost înlocuită treptat de forme distorsionate de cunoaștere.

Bunăoară, rostirea solemnă a Numelui Sacru al lui Dumnezeu era practică, după cum afirmă vechile scrieri ebraice, în Templul lui Solomon din Ierusalim, unde marele preot, singurul care cunoștea acest nume, avea voie să-l pronunțe în șoaptă, o singură dată pe an, în ziua de de Yom Kippur, în Sfinta Sfințelor (Sanctum Sanctorum). Sursele

antice afirmă că marele preot al templului lui Solomon din Ierusalim era singura persoană din cadrul poporului evreu care cunoștea Numele Sacru al lui Dumnezeu, acesta fiind obligat, atunci când simțea că se apropie sfârșitul vieții, să-l transmită doar prin viu grai succesorului său.

În prezent, forma de cunoaștere specifică oamenilor cerului, “adevărul spiritual ceresc”, este diferențiată în funcție de calitatea celor care o promovează. Ca principiu, oamenii cerului care se reîntrupează în zilele noastre pot fi împărțiți în două mari categorii. Prima categorie este formată din acei oameni ai cerului care se întrupează din necesitate; necesitatea presupune existența karmei provenită în urma căderilor succesive ce s-au produs în timpurile trecute. Această categorie de oameni ai cerului se întrupează - sau se reîntrupează - pentru a-și vindeca duhul virusat; pentru oamenii din această categorie extrem de largă (peste 95% din cazuri) lumea materială este o “lume de îndreptare”. A doua categorie de oameni ai cerului este formată din cei care întrupează pentru a-i ajuta pe primii; aceștia constituie ceea ce poartă numele de “avataruri” (“avatara”: întrupare specială; oamenii din această categorie au o misiune de îndeplinit).

Cele două categorii de oameni au, fiecare, proprii clarvăzători. Concluzia este că există două forme de clarvedere, fiecare fiind specifică câte unei categorii de oameni ai cerului. Clarvederea celei de-a doua categorii se aproprie (sau este identică) de clarvederea alfa menționată anterior, iar clarvederea primei categorii este limitată.

Cea mai importantă deosebire dintre cele două forme de clarvedere se referă la structura ființei omenești. Clarvăzătorii din prima categorie nu pot percepe decât structura exterioară a ființei umane, adică corpurile exterioare ale aerei. Acesta este motivul pentru care

clarvăzătorii din prima categorie consideră că ființa umană este formată, în afara trupului material, din următoarele structuri: corp eteric, corp astral, corp mental inferior, corp mental superior, corp spiritual etc; clarvăzătorii din această categorie consideră că toate aceste corpuri aurice sunt mai mari decât corpul material și că au o formă ovoidală sau vag ovoidală.

În schimb, clarvăzătorii din a doua categorie pot percepe și structura interioară a ființei umane, adică corpurile interioare. Clarvăzătorii din cea de-a doua categorie pot percepe și structurile aurice interioare: sufletul (corpul sufletului), duhul (corpul duh) și spiritul. Atât sufletul cât și corpul duh sunt mai mici decât trupul material, prezentându-se percepției acestor clarvăzători ca niște păpuși matrioșka puse una în alta; spiritul se prezintă ca un mic soare, extrem de strălucitor, situat în zona centrală a pieptului.

Deosebiriile dintre cele două tipuri de clarvedere au generat, firește, polemici; majoritatea oamenilor cerului care au adoptat primul tip de concepție nu au cunoștință de faptul că ființa omului este formată, în afara structurilor aurice exterioare, și din corpuri spirituale interioare. În schimb, cea de-a doua categorie de clarvăzători consideră că informațiile referitoare la corpurile interioare sunt un fel de “update” (actualizare) la concepția primei categorii. Informațiile cu privire la corpurile interioare fac parte dintr-o “știință dumnezeiască a spiritului”, care este pe cale de a fi dezvăluită actualmente umanității. De fapt, chiar această “update” a vechilor informații permite accesarea unui nou nivel al cunoașterii spiritual-cerești.

Fără conștientizarea acestei actualizări, nici n-ar fi posibilă înțelegerea faptului că în lumea materială sunt întrupate mai multe categorii de ființe omenști: oamenii cerului (care, ca fii direcți ai lui Dumnezeu, au ca elemente

constitutive, în afara structurilor aurice exterioare, și pe cele interioare, adică corpul duh și spiritul, așa cum a fost menționat de-a lungul acestei expuneri), fiii oamenilor (care au ca elemente constitutive doar sufletul și structurile aurice exterioare: corpul sufletului, corpul astral, corpul mental etc) și fiii zeilor (care sunt similari fiilor oamenilor); și, mai ales n-ar putea înțelege care este motivul pentru care în palierul material există aceste categorii de ființe omenești.

Clarvăzătorii din a doua categorie au acces la o formă extinsă de investigare spirituală, ce permite observarea prin clarvedere a unor paliere cuantice inaccesibile primei categorii, în special a palierului cuantic eteric, total necunoscut clarvăzătorilor din prima categorie. Clarvăzătorii din prima categorie nu au acces decât la cunoașterea unor porțiuni (subpaliere) ale lumii astrale (cele inferioare), cu care sunt în rezonanță energetică-informațională.

Datorită limitărilor menționate, clarvăzătorii din prima categorie nu au acces nici la observarea enclavelor zeilor din văzduh (regiunea infraeterică), după cum nu au acces la observarea construcțiilor infraeterice (evident, invizibile percepției obișnuite) situate la suprafața pământului material; aceste structuri energetice infraeterice au fost construite de oameni ai cerului foarte puternici în timpuri demult uitate, pe când pământul încă nu se materializase complet.

Construcțiile infraeterice se aseamănă întrucâtva cu vechile temple grecești, iar rolul lor în procesul de cunoaștere este foarte mare, dat fiind faptul că în interiorul lor pot fi percepute de către un clarvăzător imagini din istoria lumii (cosmogonia și antropogonia); în acele temple este stocată ceea ce astăzi poartă numele de “cronica akasha”.

În schimb, clarvăzătorii din prima categorie nu pot observa nici ființele îngerești și spiritele naturii (cu mici excepții), nici măcar pe cele întunecate, ci doar semeni de-ai

lor decorporați. Acesta este motivul pentru care informațiile referitoare la toate aceste aspecte - la structurile aurice interioare, la lumea eterică, la existența celor trei categorii de ființe omenești menționate, informațiile cu privire la îngeri și spiritele naturii, chiar și informațiile cu privire la ființele întunecate, informațiile cu privire la cosmogonie și antropogonie preluate din templele eterice (“cronica akasha”) - lipsesc aproape total din media actuală și din lucrările primei categorii de clarvăzători; mai mult decât atât, datorită faptului că nu au percepția întregului, multe dintre afirmațiile din media ale clarvăzătorilor din prima categorie sunt incomplete și, unele, chiar eronate.

Un destin special de-a lungul timpului l-a avut linia de cunoaștere spiritual-pământească promovată de fiii zeilor. Zeii au adus la întrupare ființe imperfecte în scopuri egoiste: să li se închine lor și să-i alimenteze cu energia fără de care n-ar putea supraviețui în cosmos. Orice progenitură a unui zeu este o copie (hologramă) a zeului părinte; sufletul unui fiu de zeu este formatat după chipul și asemănarea zeului părinte. Mai mult decât atât: fiecare fiu de zeu are imprimată în structura sufletului efigia zeului părinte. Cei mai capabili dintre fiii zeilor au fost inițiați în tainele zeului părinte, devenind clarvăzători; rezultatul demersurilor pe care aceștia le-au întreprins a fost concretizat într-o linie de cunoaștere de tip spiritual-pământesc. Această linie de cunoaștere poate fi denumită “spiritual-pământească” întrucât zeii și enclavele lor se află în sfera palierului cuantic material, deci și înțelepciunea pe care au generat-o se referă la acest palier cuantic. Firește, înțelepciunea generată de zei a avut în vedere aspectul invizibil al palierului cuantic material, dar nu poate fi comparată cu înțelepciunea celor care au avut acces la forma de cunoaștere spiritual-cerească, ce se referă la Dumnezeu și la palierele Sale cuantice.

În antichitate, rezultatul cercetării inițiaților zeilor a fost concretizat în mituri. Inițiații zeilor aveau o capacitate de clarvedere limitată și fragmentară prin care puteau observa doar zeii proprii și enclavele cuantice personale ale acestora. Nu aveau capacitatea de a-i observa nici măcar pe ceilalți zei și cu atât mai puțin de a observa palierele cuantice superioare ale cosmosului; nu aveau capacitatea de a observa îngeri, spirite ale naturii și oameni primordiali, iar despre Dumnezeu nici nu putea fi vorba: nici nu știau de existența Sa. Inițiații zeilor nu știau decât că zeul propriu este cel care a creat oamenii și că după deces vor merge în “cerul” guvernat de acesta. Acesta este adevăratul motiv pentru care clarvăzătorii din această categorie afirmau că zeul propriu este creatorul universului și tatăl oamenilor ce formau tribul sau poporul din care făceau parte.

Pentru a exemplifica acest aspect, trebuie menționat în acest context că, de exemplu, vechii inițiați greci considerau că la originea cosmosului se află o realitate ortoexistențială pe care ei au denumit-o haos, din care s-au născut mai multe generații de zei sau, oricum, mai mulți zei (Uranus, Cronos, Zeus etc) - ceea ce constituie adevărul curat. Totuși, vechii inițiați greci au avut acces doar la o formă de clarvedere parțială, de tip spiritual-pământesc, astfel că nu au cunoscut cine a creat întregul cosmos și, în consecință, nu l-au cunoscut pe Dumnezeu. Ei nu au cunoscut istoria cosmosului în totalitate, adică din momentul “zero” al creației lui Dumnezeu, ci doar din momentul apariției haosului, palierul cuantic sau “reședința” Celor răzvrățiți; așa cum a fost menționat, haosul a apărut doar la începutul celui de-al doilea ciclu al cosmosului. Așadar, vechii inițiați nu au avut informații referitoare la primul ciclu al cosmosului.

Aceste afirmații sunt valabile pentru mai toate concepțiile popoarelor antice: sumerieni, egipteni, fenicieni,

perși, indieni, chinezi etc. Vechile mituri nu sunt altceva decât cronici ale zeilor scrise de progeniturile care s-au inițiat în tainele acestora. Mai mult decât atât: aceste cronici au fost scrise din perspectiva ultimului zeu în funcție (în cazul mitologiei grecești, din perspectiva lui Zeus).

De-a lungul timpului, datorită procedeele de inițiere în tainele zeilor părinți, fiii zeilor au devenit din ce în ce mai elevați din punct de vedere auric și spiritual. Unii dintre ei au devenit atât de elevați încât au avut la rândul lor progenituri cu alți zei sau cu spirite ale naturii răzvrătite. Rezultatul s-a concretizat în apariția unor făpturi stranii de tipul reptilienilor. Reptilienii despre care se vorbește astăzi atât de mult nu sunt altceva decât corcitură dintre fiii ai zeilor elevați spiritual și spirite căzute (răzvrătite) ale naturii, astfel că nu trebuie confundați cu zeii propriu-ziși, care au făcut parte din categoria oamenilor cerului. Această confuzie a fost generată în ultima perioadă de timp de scriitorul britanic David Icke care le-a descris activitatea în mai multe cărți cu tematică pseudo-spirituală cu influențe politice.

Precum a fost menționat, fiii zeilor nu au spirit și duh, ci doar suflet (clonă a zeului tată), astfel că după momentul morții nu au cum să fie atrași în palierul morților vii sau în palierul astral, care sunt populate doar de oameni ai cerului. De aceea, după moarte, fiii zeilor erau atrași prin sintonie în enclavele zeilor părinți, enclave situate în palierul cuantic infraeteric (văzduh). Și nu numai că au fost atrași după moarte în enclavele zeilor, dar au început să se reîncarneze apoi în lumea materială. Acest proces a fost desemnat în antichitate prin termenul de *metempsihoză*.

Metempsihoza fiilor zeilor presupunea nașterea ca suflet și ca trup în lumea materială, moartea trupului, translatarea sufletului în enclava zeului, iar apoi reîntruparea aceluiași suflet în arealul din lumea materială guvernat de

zeul patron. Totuși, *metempsihoza* fiilor zeilor nu trebuie confundată cu reîncarnarea oamenilor cerului, deși ca principiu de funcționare este vorba despre un fenomen relativ similar. Dacă reîncarnarea fiilor zeilor (care sunt suflete) poate fi denumită *metempsihoză*, reîncarnarea oamenilor cerului (care sunt duhuri) poate fi denumită *palingenezie*. Dacă oamenii cerului preexistă nașterii în lumea materială, fiind creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu același lucru se poate afirma despre fiii zeilor, care sunt clone ale sufletului zeului tată; fiul unui zeu a fost creat de către zeul tată după chipul și asemănarea sa.

La rândul ei, linia de cunoaștere specific pământească, adică ceea ce se înțelege astăzi prin materialism, a fost promovată de oamenii pământului - de fiii oamenilor. Deși, în ziua de astăzi, rezultatul acestei forme de cunoaștere este materialismul și ateismul, în trecut lucrurile au stat diferit. Primele forme de cunoaștere specifice oamenilor pământului au fost obținute tot prin clarvedere. În cazul oamenilor pământului clarvederea era obținută prin forme de inițiere specifice, adaptate structurii aurice aceastei categorii de oameni. Datorită formelor de inițiere pe care le-au practicat, oamenii din această categorie au obținut în procesul de cunoaștere rezultate compatibile cu cele ale fiilor zeilor.

Rezultatul liniei de cunoaștere specifice oamenilor pământului a fost un materialism mai elevat, care recunoștea existența unui demiurg transcendent, dar misterios, o “înțelepciune” sau o “inteligentă” a materiei și o ordine prestabilită a cosmosului. Filosofia clasică grecească apărută în secolul al V-lea înainte de Iisus Hristos este un exemplu elocvent în acest sens. Ulterior, această formă elevată de materialism a fost virusată de epigoni lipsiți de înțelepciune, devenind un materialism desuet din care elementul transcendent a fost eliminat.

De-a lungul veacurilor toate aceste forme de cunoaștere și implicit, adevăruri, au fost promovate și, uneori proclamate solemn în piețe publice (agora) de urmașii celor trei categorii de seminiți. Urmașii oamenilor cerului au promovat propriile adevăruri de ordin spiritual-ceresc, fiii zeilor au promovat adevărurile zeilor, iar oamenii pământului s-au axat cu preponderență asupra cercetării naturii și aprofundării mijloacelor celor mai eficiente de a supraviețui în lumea materială; oamenii pământului au fost promotorii cei mai lucizi ai descoperirilor științifice și tehnologice care a constituit motorul dezvoltării civilizației omenești de-a lungul veacurilor.

Un element suplimentar în ceea ce privește cunoașterea tehnologică a fost adus de exponenții întrupați ai oamenilor prometeici, creatorii OZN-urilor (oameni ai cerului aflați în palierul eteric), care în prima parte a ciclului al patrulea și-au construit un important fief în palierul material pe continentul Atlantida. Pe continentul Atlantida, oamenii prometeici au avut fii și fiice care au dezvoltat linii de cunoaștere specifice.

Rezultatul liniilor de cunoaștere prometeice s-a concretizat în lumea materială prin producții tehnologice de înaltă clasă. Mai întâi, aceste producții tehnologice au fost concepute și create în palierul cuantic eteric, iar apoi, prin exponenții de geniu denumiți în ziua de astăzi “inventatori”, au fost recreate în palierul cuantic material. De cele mai multe ori, inventatorii materiali primeau informații cu privire la crearea unor produse tehnologice în vis ori într-o stare asemănătoare transelelor. Oamenii prometeici au creat arme redutabile, dar și aparate de zbor, motiv pentru care unii comentatori din ziua de astăzi îi denumesc “extraterești” (ceea ce constituie o eroare de cunoaștere). Oamenii prometeici nu sunt extraterești, adică proveniți de pe alte sisteme solare, ci oameni ai cerului care au trăit pe pământ în

ciclul al treilea. Cele mai spectaculoase producții eterice ale oamenilor prometeici sunt OZN-urile, dar în perioada de început a ciclului al patrulea acestea erau doar într-un stadiu de fabricație incipient. În perioada de început a ciclului al patrulea, pe timpul existenței Atlantidei, oamenii prometeici construiseră doar un fel de corăbii zburătoare, cu care se deplasau cu mare viteză prin aer. Ulterior, după mai multe experimente, au reușit să fabrice OZN-uri eterice.

În vechea Atlantida, oamenii prometeici au folosit cristale (cristale-mamă) pentru a înmagazina energia transfizică, cosmică și telurică, pentru a o transforma în forme de energie particulare, pe care le foloseau în cele mai diverse aplicații practice. După scufundarea Atlantidei, supraviețuitorii s-au dispersat pe toată suprafața pământului, perpetuându-se până în ziua de astăzi, astfel că sintagma atât de vehiculată în ziua de astăzi, că “extraterestrii trăiesc deghizați printre oameni” are doza ei de adevăr - evident cu amendamentul că este vorba despre oameni ai cerului prometeici.

Același lucru se poate afirma despre “reptilienii”, care, de asemenea, nu trebuie identificați cu cei denumiți extraterestri (oamenii prometeici). Și reptilienii trăiesc deghizați printre oameni, dar nu sunt oameni din cele trei categorii spirituale menționate anterior: oameni ai cerului, fiii ai zeilor sau fii ai oamenilor. De fapt, reptilienii nu sunt deloc oameni; sunt “făpturi” (un termen echivalent cu termenul “things”, folosit acum aproape o jumătate de secol de contactorul american Edgar Cayce). Aspectul reptilian nu este vizibil la nivel trupesc, material, ci doar la nivelul sufletului acestora. Acei “celebri” anunnaki (reprezențați pe frizele sumerienilor) atât de dragi unora dintre contemporanii noștri (despre care afirmă că ar deține cunoașterea celor văzute și a celor nevăzute) fac parte din această categorie.

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

Proto-România

Poporul român de astăzi se trage din acei “Întemeietori” care odinioară au locuit Centrele de putere Adamclisi și Sarmizegetusa. În vechile legende ei au primit numele de Babe.

Deși Întemeietorii-Babe nu s-au născut în lumea materială prin femeie, ci au coborât în duhurile lor originare din enclavele transfizice ale Centrelor de putere, din coapsa lor s-au născut mai multe linii genealogice de oameni ai cerului din care, ulterior, s-a format poporul român. Acesta este motivul pentru care habitatul actual al poporului român poate fi considerat **Ținutul originar al oamenilor cerului** - adică **Proto-România**. Ulterior, alături de oamenii cerului, pe teritoriul Proto-României au locuit, în proporții diferite, fii ai oamenilor și fii ai zeilor.

Istoria Proto-României poate fi împărțită în mai multe epoci, pe de-o parte în funcție de preeminența uneia sau alteia dintre categoriile de ființe omenești menționate, iar de cealaltă parte în funcție de evenimentele cu mare impact în care aceste ființe au fost implicate.

La fel ca pe întregul mapamond, prima epocă a Proto-României a fost epoca Primordialilor Luminii. Primordialii Luminii au fost primele ființe care au locuit pe teritoriul

Proto-României. Primordialii Luminii au cunoscut Adevărul, au fost permanent în contact cu Dumnezeu, iar Dumnezeu nu și-a întors niciodată Fața de la ei. Primordialii Luminii au locuit în enclava Centrului de putere din Transilvania încă de la începutul existenței pământului până în prezent (nota bene: Primordialii Luminii au existat în cosmosul spiritual încă din primul ciclu al cosmosului). Urmașii Primordialilor au fost deja menționații Copii ai lui Dumnezeu - spiritele pure provenite din *Lumea fără formă*, care au dus mai departe moștenirea Primordialilor Luminii.

A doua epocă a debutat în momentul în care câțiva oameni ai cerului denumiți Babe au adus la întrupare fii și fiice prin *parthenogeneză*, întemeind mai multe linii genealogice. Babele au fost oameni ai cerului androgini cu aspect preponderent feminin, din clasa a doua de duhuri. Primul loc în care s-au manifestat Babele a fost Centrul de putere Adamclisi, iar apoi zona Sarmizegetusei.

Numărul Babelor nu a fost prea mare; în total au fost în jur de 12-14 Babe din fiecare Centru de putere; așadar, în total au fost aproximativ 24 Babe. Prin intermediul Babelor, oamenii cerului (din a treia clasă de duhuri) au început să se întrupeze în palierul cuantic material. Ulterior, sub conducerea Babelor și, uneori, a progeniturilor directe ale Babelor, oamenii cerului au început să migreze de-a lungul și de-a latul protopământului. O parte - cea mai mare parte - a rămas pe teritoriul Proto-României, iar o altă parte a migrat spre alte zări. Cu toții au întemeiat moșii. Fiecare moșie era condusă de o Babă, cap de linie genealogică. Din acest motiv a doua epocă poate fi denumită "epoca moșiilor Babelor".

Pe teritoriul României, principalele moșii ale Babelor erau amplasate în următoarele locuri: în zona Adamclisi și în zonele unde odinioară au fost amplasate cetățile grecești Callatis și Tomis (Dobrogea); în zona Sarmizegetusa (munții

Orăștiei); în Munții Bucegi (Peștera Ialomiței, Sfinxul, Vârful Omu; în zona Roșiei Montană; în zona Căineni (jumătatea distanței dintre Sibiu și Rm. Vâlcea); în zona Bran; în zona localității Covasna-Voinești, acolo unde de curând a fost descoperită o veche cetate dacică denumită Cetatea Zânelor (Județul Covasna); în Țara Luanei (județul Buzău); pe aliniamentul Brazdei lui Novac, lângă Craiova; în nordul Maramureșului și sudul Ucrainei actuale; în nordul Moldovei, acolo unde astăzi locuiesc huțulii; pe teritoriul Bulgariei actuale în zona limitrofă munților Balcani și Rhodopi.

Cea mai importantă migrație a oamenilor cerului a început din Dobrogea. Din zona Dobrogei migrația oamenilor cerului s-a desfășurat spre est și spre vest. În migrația lor spre vest, oamenii cerului au atins nordul Franței actuale și partea estică a Spaniei (Țara Bascilor). Spre nord-est migrația oamenilor cerului s-a desfășurat de-a lungul unui culoar foarte larg ce leagă Delta Dunării de nordul Rusiei. Spre sud-est migrația oamenilor cerului a ajuns până în zona Iranului și a Iraqului de astăzi. Oamenii cerului au ajuns în cele din urmă până în estul extrem (Extremul Orient), în China și India. În toate aceste locuri, sub conducerea Babelor, au fost întemeiate moșii. În moșiile Babelor s-au format noi linii genealogice de oameni ai cerului, care au continuat să se încarneze și apoi să se reîncarneze pentru a se vindeca. Ulterior, în urma procreației defectuoase, oamenii cerului au avut ca progenituri fii ai oamenilor; la rîndul lor, fii oamenilor născuți de oamenii cerului au născut alți fii ai oamenilor, astfel că au apărut pe eșichierul pământului seminții și linii genealogice noi de fii ai oamenilor.

Tot în a doua epocă a istoriei Proto-României au început să se manifeste zeii - adică acei oameni ai cerului care au refuzat planul lui Dumnezeu de reîntoarcere. Zeii au

avut fii și fiice, care au format noi linii genealogice care s-au adăugat celor deja existente. Cei mai vechi zei au apărut în cosmos înaintea formării Oceanului de Lumină; ei au avut forma unor șerpi sau dragoni înaripați, dar se pare că s-au manifestat uneori și printr-o formă umanoidă; pe acești zei foarte vechi dacii i-au considerat strămoșii lor primordiali, astfel că i-au reprezentat pe steagul lor de luptă. Ulterior, cei denumiți solomonari i-au avut drept învățători transfizici.

De-a lungul istoriei sale, teritoriul Proto-României și-a modificat de mai multe ori configurația. De fapt, configurația Proto-României s-a modificat în mai multe etape; prima modificare radicală a fost în răstimpul potopului, când s-a modificat configurația întregului pământ. Au urmat însă și alte modificări de amploare, începând cu retragerea (ridicarea) moșiilor Babelor în văzduh (infraeteric). În urma retragerii moșiilor Babelor în infraeteric pământul s-a comprimat, dar au rămas *Lipiturile*, adică faliile pe unde izvorăsc energiile transfizice în palierul cuantic material.

O dată cu apariția Lipiturilor a început de facto a treia epocă a istoriei protopământului, în care zeii și armatele de fii ai zeilor au început un amplu război de cucerire a teritoriilor limitrofe acestora. Zeii aveau mare nevoie de energiile provenite prin *Lipituri* pentru a supraviețui; mai mult decât atât, datorită energiilor ce se scurgeau prin *Lipituri*, zeii au dobândit puteri spirituale redutabile. Din acest motiv a treia epocă poate fi denumită “epoca zeilor”.

Zeilor și armatelor formate din fii ai zeilor (liniile lor genealogice) li s-au opus oamenii cerului întrupați, care au încercat să formeze bariere în ținuturile limitrofe Lipiturilor. Astfel a început războiul dintre frați: de-o parte zeii (oameni ai cerului care nu au dorit să se reîntoarcă la Dumnezeu), iar de cealaltă parte oamenii cerului întrupați, care au fost ajutați la rândul lor de oamenii prometeici și de oamenii cerului

decorporați din palierul morților vii. Pentru a se apăra, oamenii cerului întrupați au construit cetăți de apărare pe aliniamente din proximitatea Lipiturilor. Fiind uriași de aproximativ 2.5 - 3 metri, cetățile construite de oamenii cerului au fost la rândul lor uriașe.

Pentru istoriografie este un mare mister faptul că în antichitate au fost construite cetăți în locuri pustii și neprimitoare, lipsite de materii prime sau de oportunități necesare dezvoltării civilizației materiale. În consecință, istoriografia consideră că în acea perioadă oamenii erau primitivi sau naivi, dar de fapt naivitatea este a istoriografiei, nu a oamenilor din acea perioadă, care știau foarte bine ce fac. Oamenii cerului din acea perioadă au construit cetăți impresionante tocmai pentru a apăra teritoriile limitrofe *Lipiturilor*. Toate cetățile de apărare au fost încojurate fie de ape curgătoare (atunci când era posibil), fie de șanțuri pline cu apă pentru că zeii, care se comportau ca niște fantome (de fapt, cam asta erau), nu puteau trece peste ape.

În cele din urmă, zeii și armatele de fii ai zeilor întrupați au reușit să cucerească cetățile și să ocupe teritoriile limitrofe *Lipiturilor*, alungându-i pe oamenii cerului întrupați, care s-au retras în locuri pustii. După cucerirea pământului și, implicit, a teritoriului Proto-României, zeii au încercat să spargă palierele cuantice, pentru a cuceri ceea ce ei credeau că este "cerul", adică locul unde este situat Scaunul de Domnie al lui Dumnezeu - primul palier cuantic creat de către Dumnezeu.

În acea perioadă de timp, lumea se prezenta ca o ceapă: la mijloc era lumea materială, care avea mai multe subpaliere, în partea de jos erau iadurile în număr de 76, urma palierul cuantic al morților vii, iar apoi urmau enclavele zeilor din văzduh; dincolo de enclavele zeilor se afla haosul. În partea opusă era însă lumea eterică, unde se

aflau citadelele oamenilor prometeici, iar dincolo de lumea eterică se aflau palierele cuantice transfizice create de către Dumnezeu.

Totuși, palierele cuantice create de către Dumnezeu sunt separate între ele de membrane protectoare ce nu pot fi penetrate de nici o ființă, dar zeii nu s-au sinchisit de acest amănunt sau, poate, în acea perioadă, nu i-au acordat importanță. Drept pentru care, în efortul de a cuceri ceea ce considerau a fi “cerul”, zeii au construit edificii impunătoare, ce pot fi desemnate în ziua de astăzi prin formularea veterotestamentară de Turnuri Babel. În antichitate au fost construite pe suprafața pământului mai multe Turnuri Babel.

Turnul Babel menționat în Vechiul Testament este doar unul dintre edificiile construite în vechime cu scopul penetrării sau “spargerii” palierelor cuantice. Principala caracteristică a Turnurilor Babel construite în antichitate nu a fost înălțimea construcției, ci funcționalitatea. Funcționarea Babelului - a oricărui Turn Babel - indică scopul pentru care a fost construit: penetrarea palierelor cuantice. Zeii considerau că pentru penetrarea palierelor cuantice este nevoie de o unitate fără precedent din partea tuturor întru crearea unei forme-gând unică, foarte puternică, prin intermediul căreia pot fi penetrate palierele cuantice. Astfel că s-au adunat toți zeii la un mare conciliu (care a fost denumit în acea perioadă “Marele Conciliu Purpuriu”) și au decis să creeze o formă gând foarte puternică.

În principiu, raționamentul zeilor a fost foarte corect: doar prin crearea unei forme-gând sau, mai precis spus, a unei emoții sufletești (a unei trăiri) foarte puternice obținută prin concentrarea mentală a tuturor zeilor pot fi penetrate palierele cuantice. Zis și făcut. Cum au decis zeii așa s-a făcut. Totuși, socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg; după ce au penetrat palierele cuantice, zeii au constatat

însă că dincolo de palierul cuantic al infraetericului (văzduhului) nu se află palierul cuantic primordial – unde se află Scaunul de Domnie al lui Dumnezeu -, cum credeau ei, ci Regatul morților vii, adică ceea ce astăzi poartă numele de palierul astral (palierul astral s-a format ulterior, prin transformarea regatului morților vii în momentul coborârii lui Iisus Hristos în iad, imediat după crucificare). Astfel că operațiunea zeilor de a construi un turn care să atingă cerul a fost un răsunător eșec.

Totuși, pentru a compensa eșecul, în perioada următoare fiii zeilor din palierul material au construit temple prin intermediul cărora puteau să ia legătura cu părinții lor - zeii. Evident, principalele temple au fost construite de-a lungul *Lipiturilor* - mai exact spus, în teritoriile limitrofe *Lipiturilor* deja cucerite. În interiorul fiecărui templu se afla camera zeului, denumită în antichitate *adyton*; camera zeului era locul unde se realiza joncțiunea între enclava personală a zeului din văzduh și palierul cuantic material și, implicit, locul unde zeii se puteau manifesta pentru a fi observați de fiii lor întrupați.

După cucerirea întregului pământ și după alungarea oamenilor cerului, în lipsă de altă ocupație, zeii au început să se războiască între ei. De fapt, era o concurență acerbă în ceea ce privește cucerirea celor mai bune locuri limitrofe *Lipiturilor*, locuri care, oricum, erau limitate ca număr.

Pe plan global, cele mai importante locuri limitrofe *Lipiturilor* - acolo unde se aflaseră odinioară moșiile (regatele) luminoase ale Babelor care s-au ridicat în palierul infraeteric - erau situate pe înălțimile munților: Munții Carpați și Munții Dobrogei (România), Munții Balcani (Bulgaria), Muntele Athos și Muntele Olimp (Grecia de nord), zona Muntelui Taygetus, în apropierea orașelor antice Corint și Micene (Peloponez), Munții Caucaz (Georgia,

Armenia etc). De asemenea, *Lipituri* importante se aflau în câteva locuri de pe teritoriul Turciei de azi (Podișul Anatoliei și coasta de vest a Turciei, ce cuprindea zona orașelor antice Troia, Efes, Milet etc), Mesopotamiei (teritoriul fertil situat între fluviile Tigru și Eufrat, mai ales în zona anticului oraș Babilon), partea de nord a Africii: Egipt (Cairo, Alexandria, Memphis, Teba, Luxor - Karnak), Tunisia (locația fostului oraș Cartagina). După cum poate fi lesne remarcat, ruinele templelor ce au străbătut veacurile până în ziua de astăzi indică cu foarte mare precizie locurile unde s-au aflat odinioară *Lipiturile*.

La rândul lor, miturile popoarelor antichității ce au parvenit până în ziua de astăzi prezintă crâmpoie ale unor evenimente mai mult sau mai puțin dramatice ce s-au desfășurat aproape în exclusivitate în cea de-a treia epocă - epoca zeilor. Nu s-a păstrat nici un mit antic care să prezinte evenimente desfășurate în primele două epoci: în epoca Primordialilor Luminii și în epoca Babelor, motiv pentru care primele două epoci sunt total necunoscute în prezent. De fapt, nu există nici mituri care să prezinte evenimente din timpul domniei primilor zei, zeii cei bătrâni cum li se spunea odinioară. Toate miturile ce au parvenit până în prezent relatează evenimentele doar din perspectiva ultimilor zei de dinainte de întruparea lui Iisus Hristos.

Bunăoară, mitologia grecilor prezintă evenimente desfășurate în timpul domniei lui Zeus, menționând doar în treacăt că înaintea acestuia au mai domnit zeii Cronos și Uranus. În mod identic, miturile egiptenilor prezintă doar evenimente desfășurate în timpul domniei zeului Osiris, fără a menționa ce s-a întâmplat bunăoară în perioada domniei zeilor Ptah, Atum sau Ra. Nici miturile popoarelor mesopotamiene nu fac notă discordantă: prezintă doar evenimente desfășurate pe timpul zeului Marduk (în cinstea

căruia au fost construite vestitele temple denumite *ziggurate*), fără a menționa ce s-a petrecut pe timpul zeilor bătrâni: Anu, En-Lil sau Ea.

La rândul lor, miturile vechilor daci, atât cât sunt cunoscute printr-o “reinterpretatio” ce a aparținut unor scriitori greci precum Herodot sau Strabon, nu menționează evenimentele desfășurate pe timpul lui Gebeleizis, un zeu deja bătrân, ci doar crâmpoșele din perioada de glorie a zeului Zalmoxis - mai exact spus, din perioada de glorie a cultului zeului Zalmoxis.

Zalmoxis a fost o entitate foarte puternică, un zeu cu o statură impresionantă, care se putea manifesta la nivelul palierului material atât în forma sa umanoidă, cât și ca vârtejuri atmosferice (vâlve). De asemenea, se putea manifesta printr-o înfățișare animalieră; cea mai frecventă pare să fi fost cea de urs. La fel ca ceilalți zei, Zalmoxis a avut progenituri în lumea materială, fii și fiice directe, ale căror linii genealogice s-au perpetuat până în ziua de astăzi. De altfel, în ziua de astăzi, urmașii liniei genealogice a lui Zalmoxis sunt încă numeroși în arealul carpato-danubiano-pontic. Inconștient, mulți dintre ei militează activ pentru reînțoarcerea la vechile întocmiri ale lumii, când Zalmoxis era regele zeilor în arealul carpatic. Precum ceilalți zei, Zalmoxis a avut propria sa enclavă la nivelul văzduhului. Enclava sa transfizică era, în vremea de apogeu a domniei sale, cea mai întinsă dintre enclavele zeilor ce stăpâneau arcul carpatic, astfel că avea cei mai mulți fii și fiice; unii erau, firește, întrupați în palierul material, alții erau decorporați în enclava sa personală din văzduh. În enclavele din văzduh, cei decorporați se pregăteau să se reîncarneze pe teritoriul dominat de zeul părinte.

Ca zeu, Zalmoxis avea capacitatea de a se manifesta direct în palierul cuantic material. Cu toate că se putea

manifesta în palierul material, Zalmoxis a rămas o ființă spirituală, precum ceilalți zei. Manifestarea în trup material presupunea fenomenul de materializare, aport sau apraport, ce se realiza cu un foarte mare consum de energie. Chiar când se manifesta în palierul material, Zalmoxis își păstra caracteristicile originare ale duhului: avea puteri și capacități foarte mari, astfel că putea răni sau ucide corporal inamicii ce-i stăteau în cale. Zalmoxis nu putea fi ucis de muritori, dar putea fi ucis de cei asemenea lui, adică fie de oameni ai cerului deveniți zei, fie de oameni ai cerului întrupați.

Zalmoxis se putea manifesta simultan în mai multe locuri; nu în foarte multe, dar probabil că erau suficiente câteva pentru a se putea manifesta în mod eficient. Avea capacitatea de a circumscrie cu aura sa întregul teritoriu pe care ajunsese să-l stăpânească, astfel că avea posibilitatea de a simți când vreun intrus îi calcă teritoriul. Pentru a deveni “rege al zeilor”, Zalmoxis a dus nenumărate războaie atât la nivel infraeteric, cât și la nivel material împotriva altor zei, ajutat fiind, firește, de armatele sale de fii întrupați. Domnia sa efectivă ca “rege al zeilor” a început înaintea celui de-al doilea diluviu. În perioada domniei sale, Zalmoxis și-a format locuri de inițiere, iar supușii săi au construit temple.

În afara puterii sale foarte mari, Zalmoxis avea și o mândrie pe măsură. De fapt, tocmai mândria sa foarte mare l-a costat foarte scump. Ca orice ființă transfizică capabilă să se manifeste în palierul cuantic material, oricât de puternic era, Zalmoxis putea fi înfrânt în luptă și ucis. Ceea ce, de fapt, s-a întâmplat. Deși s-a manifestat o perioadă foarte lungă de timp în lumea materială, Zalmoxis a fost ucis cu aproximativ o mie trei sute de ani înaintea erei creștine, undeva în apropierea Troiei de astăzi, cel mai probabil în perioada de înflorire a orașului. Dacă estimarea arheologilor este corectă cu privire la datarea straturilor succesive ale

cetății Troiei - și nu are de ce să nu fie corectă -, Zalmoxis a fost asasinat cam în timpul existenței celui de-al șaselea strat arheologic, undeva între anii 1500 și 1300 înaintea nașterii lui Iisus Hristos. Cetatea Troiei are nouă straturi arheologice, numerotate de istorici de la I la IX; primul strat arheologic corespunde anului 3000 sau 2600 înainte de Iisus Hristos. Cetatea Troiei distrusă în timpul războiului descris de poetul grec Homer corespunde stratului al VII-lea; războiul descris de Homer a avut loc între anii 1250 și 1190. (59)

Așadar, Zalmoxis a fost asasinat înainte cu vreo două-trei sute de ani înaintea distrugerii cetății Troia, istorisită de poetul grec Homer în Iliada, cel mai probabil în timpul existenței cetății ale cărei ruine sunt îngropate în stratul arheologic Troia VI, undeva între anii 1500 - 1400 înaintea nașterii lui Iisus Hristos. În acea perioadă s-a produs primul mare asediu asupra Troiei condus în mod direct de zeii Asiei Mici și Africii de Nord, care doreau să-și extindă hegemonia asupra Europei. Troia era o punte de legătură între Asia Mică și Europa. Zalmoxis era aliat cu zeii cei vechi ai Troiei, pe care dorea să-i sprijine. Dacă Zalmoxis i-ar fi învins pe zeii Asiei Mici și Africii de Nord, războiul troian descris de Homer n-ar fi avut loc. Ulterior, după distrugerea Troiei, acești zei au ocupat o mare parte din Grecia și, câteva sute de ani mai târziu, au cucerit aproape întregul Imperiu Roman.

Tocmai acești zei extrem de puternici ai Asiei Mici și ai Africii de nord erau vizați de Zalmoxis, care dorea să le stopeze ofensiva. Se pare că, fiind atât de mândru, de trufaș și de încrezător în puterile sale, Zalmoxis nu și-a luat nici măcar întreaga armată cu el. A crezut că-i poate surprinde pe zeii Asiei Mici și Africii de Nord și îi poate înfrânge. Nu a fost să fie așa; poate că a fost abandonat de unii dintre zeii aliați, poate că sprijinul de la aceștia a venit prea târziu, poate că nu și-a calculat bine șansele, poate că nu a folosit în

mod corect, orbit de trufie, tehnicile de luptă specifice vechilor zei, poate că s-a lăsat descoperit în luptă. Cine știe ? Cert este că, deși era aproape invincibil în propriul său teritoriu, Zalmoxis s-a aventurat prea departe, într-o acțiune hazardată. Atunci când lupta în propriul său teritoriu, Zalmoxis era invincibil datorită faptului că toate elementele naturii - râul, ramul, pădurea - îl sprijineau într-un mod în care, noi, oamenii de astăzi, nu putem să ne facem prea multe idei; oricum, ar părea fantezii. La Troia, Zalmoxis era mult prea departe de casă și nu a putut beneficia de aportul energetic al acestor elemente, astfel că a fost înfrânt în luptă și ucis de zeii inamici chiar în momentele în care se manifesta la nivelul palierului material.

După ce a fost ucis în forma în care se manifesta fizic, Zalmoxis nu a dispărut. Ca duh a supraviețuit, dar nu a mai putut să se manifeste în palierul cuantic material. A rămas în enclava sa din văzduh. Prin urmare, preoții și inițiații săi din lumea materială au schimbat strategia de acțiune; dacă până în acel moment săvârșeau ritualuri pentru a întări legăturile dintre oamenii întrupați și Zalmoxis ce se putea manifesta (și) în palierul material, din acel moment au început să facă ritualuri pentru a-l contacta pe Zalmoxis aflat în “lumea de dincolo” - în enclava sa personală situată în văzduh.

Istoria celei de-a treia epoci - epoca zeilor - pe teritoriul Proto-României a fost așadar mult mai complexă decât lasă să se înțeleagă informațiile reinterpretate de scriitorii greci. Pe teritoriul Proto-României au existat în jur de 56 de zei principali; fiecare zeu a avut propriile sale temple în palierul material și propria sa enclavă transfizică în văzduh; fiecare zeu a avut propriile sale progenituri, fii și fiice, care s-au perpetuat de-a lungul veacurilor.

Dintre cei 56 de zei ai Proto-României, actualmente mai există doar 27, ceea ce înseamnă că încă mai există 27

de enclave în văzduh. Zalmoxis nu face parte dintre cei 27 de zei supraviețuitori; nici enclava sa transfizică nu mai există. În schimb, încă există pe teritoriul actual al României liniile genealogice ieșite din coapsa sa - fiii și fiicele sale. Există, de asemenea, în proporții diferite, urmași ai liniilor genealogice născute odinioară din coapsa celorlanți zei ai Proto-României.

Domnia zeilor Proto-României (și a liniilor genealogice născute din coapsa lor) a fost grav perturbată când, spre mijlocul celei de-a treia epoci, zeii Africii de nord (în special zeii Egiptului) și ai Asiei mici au pornit o ofensivă de mare amploare pentru cucerirea de noi teritorii.

Ofensiva zeilor din Africa i-a vizat în primul rând pe zeii Greciei antice, pe zeii de pe coasta de est a Turciei, în special pe zeii Troiei, și pe zeii Proto-României. De asemenea, i-a vizat pe zeii din Peninsula Italică, locul unde ulterior avea să se formeze Imperiul Roman. Motiv pentru care, cei 56 de zei ai Proto-României au organizat un conciliu al zeilor, unde au organizat o mare coaliție, parafată printr-un legământ. La coaliție au aderat nu numai zeii Proto-României, ci și unii dintre zeii Greciei, precum și zeii ce domneau asupra unor teritorii situate astăzi pe teritoriul Rusiei, Bulgariei și Turciei (în special al Troiei). Zeii din aceste locații proveniseră inițial tot de pe teritoriul Proto-României, dar migraseră la un moment dat spre cele patru zări în căutare de *Lipituri*.

Într-un răstimp destul de scurt, zeii Africii de nord și ai Asiei mici au cucerit Troia și mare parte din Grecia antică. Troia a fost distrusă, precum a lăsat mărturie poetul grec Homer, dar zeii acesteia - care nu erau alții decât câțiva dintre vechii zei ai Proto-României -, prin intermediul unui personaj istoric real numit Eneea, au ajuns în cele din urmă la Roma. Operațiunea lui Eneea a vizat preluarea vaselor

ceremoniale din templele Troiei pe cale de a fi jefuită și incendiată și mutarea acestora în Peninsula Italică. În condițiile distrugerii templelor din Troia, vasele ceremoniale rămăseseră singurele elemente (magice) de legătură între zeii din văzduh și palierul cuantic material. După mai multe peripeții, Eneea a întemeiat cetatea Alba Longa (în regiunea care ulterior avea să se numească Latium); latinii, primii locuitori ai Albei Longa, au fost cu precădere oameni ai cerului întrupați. Ulterior, după aproape 300 de ani, urmașii lui Eneea au întemeiat Roma (Romulus și Remus au fost descendenți direcți ai lui Eneea). Prin activitatea zeilor Troiei care au migrat la Roma s-a format ulterior Imperiul Roman. Evenimentele fugii lui Eneea din cetatea Troiei și întemeierea cetății Alba Longa au fost descrise cu lux de amănunte de poetul antic Vergilius în cartea sa Eneida.

Totuși, după câteva sute de ani, zeii Troiei au fost alungați și din Roma. Locul lor a fost luat de alți zei, mult mai agresivi, în frunte cu cel denumit Jupiter de romani. O dată cu victoria zeului Jupiter, ponderea populației din Peninsula Italică s-a modificat; dacă, inițial, în Latium erau majoritari oamenii cerului, ulterior raporturile etnice s-au schimbat: au început să predomine fiii zeilor și fiii oamenilor. Sub conducerea zeului Jupiter, peste secole, romanii au atacat teritoriul Proto-României pentru a-i îngenunchia definitiv pe zeii părinți, dar și pe oamenii cerului întrupați.

Războaiele daco-romane de la începutul primului secol al erei creștine au fost doar interfața unor evenimente de ordin spiritual. Romanii n-au fost însă victorioși în Proto-România; analele romane care descriu victorii glorioase ale legiunilor împăratului Traian sunt falsuri în acte publice. Zeii Proto-României (cei 56 de zei) s-au hrănit pur și simplu cu sufletele romanilor uciși în războaiele cu dacii.

Nu a existat nici o simbioză daco-romană după așa-zisa cucerire a unei părți a Proto-României denumită Dacia de către romani. Nici cu privire la adoptarea limbii latine de către locuitorii Proto-României, vechile anale romane nu spun adevărul. Nu proto-românii au preluat limba latină de la romani după cucerirea Daciei, ci romanii au preluat-o, cu câteva secole înainte, de la acei locuitori care au populat pe vremea lui Eneea cetatea Alba Longa, locuitori care erau cu precădere oameni ai cerului, proveniți din Proto-România; datorită faptului că acești locuitori s-au numit (sau au fost denumiți de alții) latini (proto-latini), regiunea respectivă a primit numele Latium.

Într-adevăr, zeii Africii de nord și Asiei au câștigat războiul cu ceilalți zei de pe continentul european, dar după răstignirea și învierea lui Iisus Hristos victoria lor nu a mai valorat nici cât o ceapă degerată. În momentul morții pe cruce a lui Iisus Hristos, pământul a fost învăluit de o uriașă radiație harică ce a învăluit globul terestru ca o plasă, care a blocat activitatea tuturor zeilor.

O dată cu apariția uriașei radiații harice s-a încheiat epoca zeilor și a început epoca hristică, a patra epocă a Proto-României, care continuă și în prezent.

❧ Zeii Proto-României ❧

În ziua de astăzi foarte puțini autori iau în considerare faptul că vechii zei au fost ființe reale și nu fantezii “mitice” precum afirmă concepția istoriografică.

Totuși, chiar dacă, într-un fel sau altul, acceptă faptul că vechii zei au fost ființe reale, autorii din această categorie s-au blocat fără a mai face următorul pas, cât se poate de necesar, pentru a face cuvenita diferențiere între ființele decorporate ce țin de Lumină și cele ce țin de întuneric.

Neluarea în considerare a unei astfel de diferențieri constituie o eroare regretabilă, ce trebuie reparată de autorii în cauză, în spiritul responsabilității față de cititori. Descoperirea adevărului necesită maturitate spirituală și înțelepciune; altfel, rezultatele nu pot fi decât contrare spiritului adevărului.

O altă eroare regretabilă este identificarea *sine die* a zeilor vechilor greci ori a vechilor romani cu zeii care s-au manifestat în arealul carpato-danubiano-pontic. Nici pe departe nu este adevărată o astfel de identificare. Într-adevăr, câțiva zei ai grecilor, nu foarte mulți, și-au avut originea în spațiul carpato-danubiano-pontic (de exemplu, zeul Apollon, pare să fi fost originar din Insula Leuce - sau Insula Albă - situată aproape de țărmul Mării Negre), dar acest aspect nu modifică în nici un fel problema aflată în discuție.

Zeii grecilor au fost zeii grecilor; zeii egiptenilor au fost zeii egiptenilor, zeii sumerienilor au fost zeii sumerienilor. Într-adevăr, ca atribuții funcționale, ca rol sau ca formă de manifestare, între zeii diferitelor popoare din antichitate existau nenumărate similitudini. De exemplu, ca atribuții, Jupiter al romanilor poate fi inclus în aceeași categorie cu Zeus al grecilor, astfel că se poate afirma că au îndeplinit aceeași funcție, dar nu a fost vorba despre aceeași entitate. Tot astfel, în ziua de astăzi funcția de președinte al Greciei poate fi similară cu funcția de președinte al României, dar nu este vorba despre aceeași persoană.

Mai mult decât atât: în antichitate au existat nenumărate războaie între zei și între slujitorii lor din lumea materială. Țelul suprem al oricărei ființe decorporate de tipul zeilor a fost cucerirea a noi și noi teritorii limitrofe Lipiturilor și, implicit, de subjugare a noi și noi suflete omenești întrupate, care să le aducă ofrande în temple sau să facă sacrificii de animale sau umane.

Pentru a îndeplini acest deziderat, zeii și reprezentanții lor din lumea materială, adică preoții templelor și regii, au purtat războaie pentru cucerirea unor teritorii. Teritoriile pe care acești zei doreau să le stăpânească erau, la rândul lor, stăpânite de alți zei, care aveau proprii lor reprezentanți în lumea materială - preoți ai templelor locale, regi și armate. În consecință au recurs la războaie de cucerire. O dată cucerit un teritoriu de către un zeu, templul local nu era distrus, ci reformatat energeticoinformațional. Zeul local devenea "ajutorul" sau, mai exact spus, sclavul zeului ce cucerise acel teritoriu, astfel că a vorbi în aceste condiții despre identificări forțate între zei este cam mult. De altfel, visul oricărui zeu era să devină zeu "universal". Acesta este motivul pentru care zeii își alegeau conducători militari ori religioși proeminenți, prin intermediul cărora acționau în scopul de a cuceri lumea.

Multe evenimente dramatice ale trecutului, cercetate astăzi de istoriografie doar din punct de vedere politic sau economic, precum campaniile de cucerire ale lui Alexandru Macedon sau hegemonia Imperiului roman au avut, de fapt, cauze exclusiv spirituale.

De exemplu, cauza războaielor de cucerire ale lui Alexandru Macedon este căutată degeaba în situația politico-economică a lumii din perioada respectivă. Cauza reală a fost de natură spirituală. Pentru a o detecta trebuie aflat ce zeu l-a ajutat la nivel transfizic pe Alexandru Macedon. În acest caz, rezolvarea subiectului este simplă: în spatele lui Alexandru Macedon s-a aflat o ființă transfizică extrem de puternică, numită Zeus. Scrierile antice grecești afirmă fără echivoc că Zeus a fost tatăl lui Alexandru, iar acest aspect trebuie înțeles *ad litteram*, cât se poate de concret, nu metaforic sau simbolic. De altfel, chiar mama lui Alexandru, Olimpia, grecoaică din Epir, îi reamintea mereu lui Alexandru că este

fiul lui Zeus. Regele Filip, considerat de istoriografie drept tatăl lui Alexandru, s-a speriat la scurt timp după căsătoria cu Olimpia, când a privit-o pe aceasta prin gaura cheii cum doarme noaptea în iatacul personal alături de doi șerpi; oracolul i-a prezis regelui Filip că își va pierde ochiul cu care a privit această scenă “interzisă”, ceea ce s-a întâmplat mai târziu, acesta pierzându-și ochiul într-o luptă. Olimpia era interesată de vrăji și farmece; ea credea în reîncarnare.

Așadar, în spatele lui Alexandru Macedon s-a aflat în permanență Zeus, iar scopul final al campaniilor militare ale lui Alexandru a fost cucerirea lumii de către acest zeu. Se pare că, în acea perioadă de timp, chiar a reușit. Este memorabil în acest context reproșul generalilor lui Alexandru Macedon care erau deranjați că, după ce i-a cucerit militar pe perși, “s-a înrudit” cu ei. “I-ai făcut pe perși rudele tale”, i-au reproșat generalii. La fel de memorabil a fost și răspunsul lui Alexandru: “V-am făcut pe toți rudele mele”. De fapt, Alexandru Macedon i-a făcut pe toți rudele lui Zeus.

Nici despre împărații Imperiului roman nu se poate spune altceva. Ei au fost, în primul rând, exponenții zeilor Capitoliului - în principal ai lui Jupiter. Zeul Jupiter se manifesta auric prin ei.

O altă eroare regretabilă a comentatorilor și analiștilor din ziua de astăzi este identificarea zeului “suprem” al vechilor locuitori ai arcului carpatic cu zeul Saturn al grecilor. Identificarea a pornit de la scriitorul român Nicolae Densușianu, aceasta fiind una din pietrele de temelie ale concepției sale prezentată în cartea “Dacia preistorică”, apărută în anul 1913. Nicolae Densușianu afirma că zeul Saturn a avut un important “simulacru” pe platoul Bucegilor. Prin “simulacru”, Nicolae Densușianu înțelegea un artefact litic - o stâncă sculptată.

Concepția lui Nicolae Densușianu a fost preluată de mulți autori din ziua de astăzi care tratează astfel de subiecte în spiritul unei lejerități conceptuale extrem de nocive. Această identificare nu numai că este eronată, dar este chiar toxică. Într-adevăr, pe platoul Bucegilor, există o reprezentare litică a unui zeu : Sfinxul. Totuși, Sfinxul de pe platoul Bucegilor nu îl reprezintă pe Saturn, ci pe Zalmoxis. Zeul Saturn al grecilor nu a avut nici o legătură cu Zalmoxis. Au fost persoane diferite care au domnit, ca zei, în perioade diferite.

Concluzia este așadar că zeii proto-românilor - ai dacilor, ai carpilor, ai geților etc - nu trebuie confundați cu zeii grecilor sau cu zeii romanilor. Dimpotrivă. Zeii grecilor au fost zeii grecilor, zeii proto-românilor au fost zeii proto-românilor.

Pe teritoriul Proto-României s-au manifestat în jur de 56 de zei autohtoni. În ziua de astăzi sunt cunoscute numele lui Gebeleizis și Zalmoxis. Numele acestora sunt cunoscute datorită faptului că, din punct de vedere cronologic, au fost ultimii zei ce au domnit asupra Daciei, astfel că au fost reținuți de sursele istoriografice.

EPOCA HRISTICĂ

☞ Radiația harică ☞

În secunda morții pe cruce, Iisus Hristos a emis o uriașă radiație harică, ce a învăluit tot pământul. Această radiație se prezintă ca o plasă de mari dimensiuni.

Radiația harică emisă de Iisus Hristos în secunda morții pe cruce a generat efecte uriașe în cosmosul spiritual, cu repercusiuni nu numai pentru zei, ci și pentru oamenii cerului, pentru fiii oamenilor și pentru fiii zeilor. De fapt, a avut efect asupra întregului cosmos spiritual, asupra tuturor palierelor și asupra tuturor ființelor care le populează.

Radiația harică a blocat influența zeilor în palierul cuantic material, iar enclavele lor din văzduh au fost “sigilate”. Fiii zeilor care se aflau în enclavele zeilor au fost blocați, astfel că nu au mai avut posibilitatea să se reîntrupeze în palierul cuantic material. Semințiile de fii întrupeți ai zeilor n-au mai fost alimentate cu ființe provenite din enclavele transfizice, astfel că s-au risipit pe suprafața pământului și, treptat, au început să dispară din istorie; unele seminții au reușit să se perpetueze până în ziua de astăzi, iar altele au dispărut definitiv din istorie.

În jurul anului 400 (sau 600) al erei creștine s-a mai produs un fenomen de mare amploare: unele dintre enclavele eterate ale zeilor s-au apropiat ca vibrație de palierul cuantic

material și s-au mineralizat brusc, iar lumea a început să arate așa cum se prezintă în ziua de astăzi. Rezultatul a fost că pământul material s-a dilatat. Acesta a fost fenomenul invers eterizării vechilor regate ale Babelor. Așa cum a fost menționat, în momentul eterizării regatelor Babelor au apărut *Lipiturile*, iar teritoriile respective au dispărut de pe suprafața pământului; rezultatul a fost că pământul material s-a comprimat. În jurul anului 400 sau 600 s-a produs fenomenul invers: au apărut teritorii noi pe suprafața pământului, teritorii care până în acel moment erau eterizate - acestea erau chiar unele dintre enclavele transfizice ale zeilor.

Fenomenul materializării enclavelor unora dintre zei poate fi cu greu explicat în termeni științifici, dar poate fi însă înțeles până la un punct printr-o comparație: pământul s-a comportat precum o minge de fotbal cu buline; în momentul în care au fost decupate câteva buline, mingea s-a comprimat, iar în momentul în care au fost lipite buline noi, mingea s-a dilatat. Și nu numai că pământul s-a dilatat, dar au apărut dintr-o dată la suprafața pământului populații noi. Practic, enclavele din văzduh ale zeilor s-au materializat cu tot cu locuitori. Toate aceste populații au fost formate din fii ai zeilor. Acesta este misterul apariției începând cu secolul al IV-lea sau al VI-lea a unor populații precum mongolii, tătarii, hunii și alte populații asiatice sau sud-americane, care au format rapid imperii.

Nici istoriografia modernă și nici știința materialistă nu au reușit să dezlege taina apariției bruște la începutul evului mediu a unor populații de milioane de ființe omenești. Este până la un punct comic modul în care istoriografia materialistă explică subiectul apariției subite a unor triburi asiatice numeroase, precum hunii sau mongolii, pecenegii, cumanii sau tătarii, fără să găsească nici un fel de dovezi arheologice ale formării lor anterioare; potrivit logicii

istoriografice, astfel de populații numeroase ar fi trebuit să se formeze în multe sute de ani, dar nu există nici un vestigiu arheologic care să probeze așa ceva.

De exemplu, hoarda de aur a mongolilor, în epoca de glorie a lui Gengis Khan, număra peste 200000 de luptători foarte violenți, care în doar câțiva ani au reușit să pună stăpânire pe Europa. Cei 200000 de luptători aveau evident, acasă, în stepele Rusiei septentrionale sau ale Asiei centrale câteva milioane de guri de hrănit (o populație cel puțin egală cu cea a Europei). Oare cum s-au perpetuat aceștia ? Unde ?

Este la fel de comică justificarea istoriografiei, care afirmă că aceste populații ar fi trebuit să se fi dezvoltat undeva pe suprafața pământului (deși nu a fost descoperit nici un indiciu arheologic) din moment ce au existat, căci “doar n-or fi picat din cer”. Comică este chiar ultima afirmație, prin care istoriografia devine chiar sublimă, afirmând un mare adevăr: chiar au picat din cer, mai exact spus, din văzduh, căci a fost vorba despre mineralizarea unor enclave ale zeilor cu tot cu locuitorii acestora.

Aceste aspecte au fost reliefate cât se poate de corect în descrierile filozofilor antici (de exemplu, în descrierile filozofilor presocratici) și în hărțile unor cartografi antici care prezentau un pământ destul de restrâns, din care lipseau teritorii însemnate - lipseau porțiuni întinse din Asia, după cum lipseau cele două Americi și Australia; primele hărți moderne au apărut abia în jurul anului 1500; una dintre primele hărți a fost harta pictată pe ou de struț din anul 1504; o altă hartă a fost “globul Hunt-Lenox”, care datează din anul 1510, dar nu trebuie uitată nici harta lui Piri Reis, publicată de amiralul turc cu același nume în anul 1513. Explicația “firească” pe care istoriografia le-a oferit-o acestor hărți este că respectivii cartografi nu aveau habar ce se afla pe suprafața pământului. Oare ?

Cât despre acea afirmație antică, celebră deja, care afirmă că pământul este plat, aproape că nu mai are nevoie de comentarii: este adevărată, dar se referă la enclavele zeilor care chiar erau plate (erau plate ca întindere, dar tridimensionale); în momentul în care s-au materializat brusc, enclavele plate s-au integrat globului terestru și arhitectonicii sale. Concluzia este că în bună măsură afirmațiile savanților antici erau cât se poate de bine documentate; aceștia știau cu mare exactitate pe ce lume se află. Ceea ce nu este întotdeauna cazul cu concepția istoriografică modernă.

Un efect important al emiterii radiației harice de către Iisus Hristos în secunda morții pe cruce a fost că unii zei s-au decis să se reîntoarcă la Dumnezeu, renunțând la puterile spirituale uriașe pe care le aveau; ei au renunțat la caracteristica de a fi zei. Totuși, reîntoarcerea la Dumnezeu presupune și pentru zei, la fel ca pentru oamenii cerului din a căror categorie fac parte, intrarea în circuitul reîncarnărilor. De altfel, este ceea ce ar fi trebuit să facă zeii de foarte mult timp. Reîntoarcerea la Dumnezeu a zeilor - de fapt, a unora dintre zei, pentru că mulți zei au continuat să se manifeste ca înainte - a continuat în era creștină, pe parcursul mai multor sute de ani. Ea continuă și în prezent. De aceea, epoca scursă de la răstignirea, moartea pe cruce și învierea lui Iisus Hristos poate fi considerată o epocă a reîntoarcerii zeilor la Dumnezeu, proces ce presupune, în mod necesar, intrarea acestora în circuitul reîncarnărilor. Prin intrarea în circuitul reîncarnărilor zeii au devenit oameni obișnuiți care se întrupează în palierul cuantic material, iar după moarte merg în palierul cuantic astral.

Totuși, după reîntoarcerea unora dintre zei la Dumnezeu au apărut noi probleme în cosmosul spiritual, întrucât fiii și fiicele lor (liniile lor genealogice ce deja erau

răspândite pe suprafața pământului), au rămas fără părinți - au rămas orfani. Dat fiind faptul că zeii și-au abandonat funcția de părinți ai progeniturilor ce s-au născut din coapsa lor, Iisus Hristos a trebuit să le suplinească activitatea.

Astfel, Iisus Hristos a preluat sub mantia Sa ocrotitoare progeniturile acelor zei care s-au reîntors la Dumnezeu. Dacă oamenii cerului sunt fiii direcți ai lui Dumnezeu, atunci fiii și fiicele zeilor reîntorși au devenit nepoții Săi. Iisus Hristos a devenit nu numai ocrotitorul progeniturilor zeilor întrupați în palierul material, cât și ocrotitorul celor aflați în enclavele din văzduh. Urmarea a fost că fiii și fiicele zeilor aflați în enclavele din văzduh au început să se reîncarneze în palierul material sub ocrotirea lui Iisus Hristos. După deces, fiii și fiicele zeilor nu s-au mai întors în enclavele din văzduh. Consecința a fost că enclavele multor zei s-au golit treptat, iar în cele din urmă și-au încetat existența, așa că pur și simplu au dispărut.

Totuși, nu toți zeii Proto-României s-au reîntors la Dumnezeu. Așa cum a fost menționat, din cei aproximativ 56 de zei ai Proto-României, mai sunt astăzi în activitate în jur de 27; acesta este misterul afirmației că din cele 56 de enclave ale zeilor Proto-României din văzduh mai există astăzi doar 27. Enclava lui Zalmoxis nu este printre cele rămase. Zalmoxis a fost unul dintre zeii care s-a reîntors la Dumnezeu după debutul erei creștine. Enclava sa din văzduh și-a încetat existența, iar fiii și fiicele sale s-au reîntrupat în palierul cuantic material.

Cea mai importantă consecință a reînțoarcerii unor zei la Dumnezeu a fost chiar materializarea (mineralizarea) bruscă a enclavelor din văzduh. Acesta este motivul pentru care au apărut teritorii noi care s-au integrat în palierul material (în aspectul mineral al palierului material) și, mai ales, au apărut triburi, seminții și populații noi.

Populațiile noi, formate din fii ai unor zei care s-au materializat împreună cu enclavele din văzduh, nici n-au simțit când au schimbat palierul cuantic. Cauza acestui fenomen a fost că enclavele din infraeteric aveau același decor cu pământul, ele fiind un fel de pământuri “paralele”, dar nemineralizate complet.

Așa s-a făcut că populațiile ce trăiau deja în palierul cuantic material și se constituiseră în triburi și țări au aflat cu surprindere că au vecini despre care nu știau nimic până în acel moment. Acesta a fost cazul chinezilor care s-au trezit chiar la începutul erei creștine cu invazia unor triburi denumite *xiongu* provenite din stepa mongolă, împotriva cărora au construit marele zid chinezesc. Aceasta a fost cazul popoarelor europene din secolul al V-lea al erei creștine care s-au trezit atacate de o populație foarte violentă, hunii (despre care nu se știa nimic până în acel moment), care s-a revărsat din stepele Asiei asupra Europei sub conducerea lui Atila (433-453). Acesta a fost cazul, de asemenea, mongolilor care au atacat Europa în secolul al XIII-lea, sub conducerea lui Gengis Khan.

Despre unele dintre aceste populații apărute pe eșichierul pământului parcă din senin, sursele documentare din epocile respective afirmă că sunt extrem de primitive: trăiau din jafuri, se hrăneau cu carnea pe care o păstrau sub șeile cailor, dormeau în corturi rudimentare, fiind permanent în mișcare. Este semnificativ faptul că, bunăoară, vechile legende chinezești descriau triburile împotriva cărora au construit marele zid ca fiind niște creaturi hidoase cu caracter demonic. Tot astfel, legendele populare românești i-au desemnat uneori pe tătarii ce au făcut parte din uriașul Imperiu mongol prin termenul “tartari”, adică locuitori ai Tartarului - Tartarul fiind infernul grecilor. Ceea ce, evident, nu era departe de adevăr.

Zei care nu au dorit să se reîntoarcă la Dumnezeu au avut de întâmpinat probleme foarte grave. În marea lor majoritate, ei au rămas blocați cu fiii și fiicele lor în enclavele personale din văzduh. Pe pământ, liniile genealogice și semințiile formate din coapsa acestor zei s-au risipit în toate cele patru vânturi.

☞ Regatul cerului ☜

Cel mai important eveniment al istoriei umanității - care din păcate este ignorat în mod total de istoriografia modernă - este întruparea, printr-o naștere imaculată, răstignirea și învierea lui Iisus Hristos, “Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, “Cel de-o ființă cu Tatăl”.

O dată cu răstignirea, moartea pe cruce și învierea lui Iisus Hristos s-a încheiat epoca zeilor și a început epoca hristică. Activitatea lui Iisus Hristos înviat, desfășurată în ultimii aproape 2000 de ani, are un dublu scop. Primul scop constă în salvarea (mântuirea) a cât mai multor ființe - îngeri căzuți, oameni ai cerului și fii ai oamenilor. Al doilea scop al lui Iisus Hristos constă în restaurarea Edenului dintru începuturi, a păcii divine, concomitent cu instituirea unui nou Veac fericit. Dorința lui Iisus Hristos este ca nici o ființă să nu rămână în afara procesului mântuirii, indiferent ce a făcut de-a lungul ciclurilor cosmice. Însuși Dumnezeu Tatăl, Creatorul cerului și al pământului, dorește ca toți fiii Săi să fie salvați (mântuiți).

Efectele învierii din morți a lui Iisus Hristos au fost nenumărate; emiterea radiației hristice în secunda morții pe cruce a fost doar unul dintre ele. Un alt efect a fost că, imediat după înviere, Iisus Hristos a început să se manifeste în Trup de Slavă. Iisus Hristos Cel Viu, în Trupul de Slavă, a fost văzut, de-a lungul timpului, de mulți oameni întrupați.

Condiția *sine qua non* pentru ca o ființă omenească întrupată să-l poată vedea pe Iisus Hristos în Trupul de Slavă este puritatea. Doar oamenii puri îl pot vedea pe Iisus Hristos înviat; primii oameni care L-au văzut pe Iisus Hristos au fost, evident, apostolii (litt : trimișii), așa cum este menționat în Noul Testament. Apoi au urmat mulți alți oameni.

Un efect important al învierii lui Iisus Hristos a fost unirea Sa cu creația - cu natura (cu mediul natural al pământului). Prin această unire, Iisus Hristos a infuzat Viață și Lumină în natură, ceea ce a dus, în cele din urmă, la schimbarea raporturilor dintre Lumină și întuneric în palierul cuantic material.

Alt efect important, deja menționat, a fost schimbarea configurației lumii de dincolo - a iadului și a regatului morților vii. Modificarea configurației regatului morților vii s-a produs imediat după moartea pe cruce a lui Iisus Hristos - în cele trei zile ce s-au scurs între secunda morții pe cruce și înviere. În cele trei zile cât trupul Său a stat în mormânt, Iisus Hristos a coborât în iad, de unde a scos o mare mulțime de oameni ai cerului defuncți, în frunte cu Adam și Eva.

Așa cum a fost menționat, oamenii din iad și-au pierdut identitatea de sine și conștiința chiar în momentul pătrunderii acolo. În momentul coborârii lui Iisus Hristos în iad, datorită radiației Duhului Său, prin empatie, oamenii cerului aflați în iad și-au recăpătat memoria și conștiința de sine. Recăpătându-și memoria și conștiința, oamenii cerului din iad l-au recunoscut pe Iisus Hristos ca fiind Dumnezeu.

După aceea, oamenii din iad au fost transmuțați de Iisus Hristos în Regatul morților vii. Tot astfel, în momentul pătrunderii lui Iisus Hristos în Regatul morților vii, acesta și-a modificat instantaneu structura. Anterior pătrunderii lui Iisus Hristos în Regatul morților vii, acesta avea doar o luminozitate difuză. În momentul pătrunderii lui Iisus

Hristos, vechiul regat al morților vii s-a luminat - a devenit luminos, adică strălucitor ca un astru, motiv pentru care, ulterior, a primit numele de “astral”. Astfel a apărut ceea ce în ziua de astăzi poartă numele de “palierul astral”.

Regatul morților vii era împărțit încă de la început în patru mari regiuni sau zone; fiecare zonă corespundea unei regiuni din lumea materială. După moarte, în condițiile în care deveneau victime ale opresiunii în lumea materială, defuncții pătrundeau în una din cele patru zone ale regatului morților vii, în funcție de teritoriul în care locuiseră. Teritoriul locuit de oamenii cerului din arcu carpato-danubiano-pontic era, evident, una din aceste patru zone; în consecință, în urma reformatării vechiului regat al morților vii și a formării lumii astrale, s-a format o regiune a lumii astrale specifică locuitorilor din arealul carpato-danubiano-pontic. Acesta este motivul pentru care se poate afirma că teritoriul fizic românesc are un palier astral propriu; acest palier astral românesc există și în ziua de astăzi.

După moartea trupească, în condițiile în care respectă Ordinea cosmosului, oamenii cerului din arealul carpato-danubiano-pontic sunt atrași în palierul astral românesc. Din palierul astral românesc, atunci când le vine sorocul, oamenii cerului se reîncarnează tot pe teritoriul României materiale.

Trebuie făcută o scurtă paranteză pentru a preciza faptul că, din acest punct de vedere, emigrarea în alte colțuri ale planetei, mai “călduțe” din punct de vedere al aspectelor sociale și economico-financiare, este cât se poate de dăunătoare în ceea ce privește destinul post-mortem al românilor; chiar și părăsirea, o perioadă mai lungă de timp, a habitatului material propriu are drept efect secundar nedorit întreruperea legăturilor enegetico-informaționale, aurice și spirituale cu palierul material al României, cu palierul astral specific românesc și cu strămoșii.

Un alt efect important al învierii lui Iisus Hristos a constat în redeschiderea *Porții alfa*, prin intermediul căreia pot pătrunde în lumea materială spirite pure. În epoca creștină, un spirit pur poate pătrunde prin Poarta alfa și se poate întrupa în palierul cuantic material doar în condițiile în care părinții săi sunt virgini și, evident, în condițiile în care emit energii de intenție pure în timpul contactului sexual ce are drept rezultat procreația.

Alt efect important al învireii lui Iisus Hristos a constat în modificarea destinului post-mortem al fiilor oamenilor, care au o singură existență în lumea materială. Destinul post-mortem al fiilor oamenilor se poate modifica doar în urma acumulării, în răstimpul vieții trupești, de Lumină la nivelul sufletului. Lumina poate fi acumulată în urma respectării Ordinii cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu. Cantitatea de Lumină acumulată la nivelul sufletului în timpul existenței terestre se repercutează în ceea ce privește destinul post-mortem al fiilor oamenilor. După moarte, fiii oamenilor care au acumulat suficientă Lumină intră într-o stare specială ce poartă numele de “adormire”, acesta fiind motivul pentru care sunt desemnați prin expresia “adormiți întru Domnul”.

La fiii oamenilor, imediat după deces, sufletul își pierde forma umanoidă pe care o avea în timpul existenței trupești și se condensează într-o sferă; de asemenea, ei intră într-o stare asemănătoare cu cea a somnului fără vise, stare care va continua până la Judecata finală, când va avea loc învierea trupurilor. În cazul acelor fii ai oamenilor care au acumulat în decursul existenței trupești o cantitate mai mare de Lumină, sufletul nu-și mai pierde forma umanoidă, astfel că nu se mai condensează într-o sferă; mai mult decât atât, fiii oamenilor din această categorie nu mai intră în starea de “adormire” asemănătoare cu somnul fără vise, ci dobândesc o continuitate a vechii stări de conștiință. În funcție de

cantitatea de Lumină acumulată la nivelul sufletului, această stare de conștiință le permite fiilor oamenilor să se manifeste după moarte oarecum asemănător cu oamenii cerului. Fiii oamenilor nu pot însă pătrunde în lumea astrală întrucât nu au duh purtător de spirit - lumea astrală fiind lumea oamenilor cerului. În acest caz, fiii oamenilor nu părăsesc palierul cuantic infraeretic.

Un efect important al învierii lui Iisus Hristos l-a constituit declanșarea activității de protecție și ocrotire a oamenilor întrupați în lumea materială. În această activitate de protecție și ocrotire au fost angrenați Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. În epoca creștină oamenii sunt protejați și ocrotiți în mod nemijlocit de Îngeri Veghetori personali ai oamenilor, de Îngeri ai Familiei, de Îngeri protectori ai satelor sau orașelor etc. De asemenea, în scopul protecției oamenilor întrupați s-a intensificat activitatea Arhanghelilor: Mihail, Gabriel, Rafael, Uriel etc.

Alt efect important al învierii lui Iisus Hristos a constat în apariția unui nou centru de putere: Centrul de putere hristic. Acesta s-a format în Transilvania datorită faptului că acolo exista de la începuturi enclava și centrul de putere locuit de Primordialii luminii. Enclava locuită de Primordialii Luminii a fost, în mod logic, cea mai optimă locație pentru constituirea noului centru de putere. Al doilea Centru de putere hristic s-a format pe Muntele Athos, acesta fiind condus în mod direct de Fecioara Maria.

Restaurarea Edenului dintru începuturi și a unui nou Veac fericit nu se pot produce decât în condițiile întoarcerii tuturor ființelor la Dumnezeu. În acest scop a fost necesară constituirea, prin Puterea lui Iisus Hristos, a unui nou palier cuantic. Noul palier cuantic poartă numele de “Împărăția cerurilor” sau “Regatul Cerului”. Constituirea Împărăției Cerurilor a devenit o necesitate cosmică datorită faptului că,

prin activitatea ființelor întunecate, răul a rămas infuzat în structura planului cuantic material. Palierul cuantic material - chiar și structura atomo-moleculară a materiei - este infestat cu virusii răului (întunericului), și nu va mai putea fi purificat în întregime.

Cândva, în viitor - dar nu într-un viitor atât de îndepărtat precum se crede astăzi -, palierul cuantic material va înceta să mai existe în actuala formă întrucât nu va mai fi alimentat cu Viață. Pământul fizic se va autoaprinde și va arde în veșnicie, într-un proces de combustie perpetuă. Când structurile atomo-moleculare ale materiei se vor autoaprinde, va surveni Sfârșitul Timpului. Totodată, va avea loc Marea Judecată, denumită “de apoi” - Judecata finală -, care este, de fapt, o triere a tuturor ființelor din cosmos, realizată în funcție de cantitatea de Lumină din structura lor aurică.

Până la Sfârșitul Timpului, toate ființele din cosmos trebuie să se salveze - să se mântuiască. Salvarea ființelor din cosmos constă, așadar, în acumularea personală de Lumină, astfel încât sufletul lor să devină luminos. Ființele cu suflet luminos vor putea pătrunde, prin rezonanță, în noul palier cuantic, Împărăția cerurilor. În schimb, ființele care nu vor acumula suficientă lumină la nivelul sufletului vor rămâne întemnițate în palierul cuantic material și vor arde împreună cu acesta - vor rămâne captive în structurile materiei.

Problema cea mai spinoasă constă în faptul că, dată fiind structura actuală a cosmosului material, ființele omenești întrupate nu mai sunt capabile să acumuleze, prin propria lor putere, suficientă Lumină pentru a se salva. De aceea, Iisus Hristos a luat decizia de a salva, El însuși, toate ființele din cosmos. De aceea, se poate spune că istoria celei de-a șasea perioade a celui de-al patrulea ciclu este istoria salvării de către Iisus Hristos a cât mai multor ființe din ghearele morții și ale întunericului. Procesul salvării are loc

atât în cazul zeilor și a fiilor lor (fiii zeilor), în cazul oamenilor cerului și a fiilor oamenilor, cât și în cazul îngerilor căzuți din categoria Fiilor întunericului.

În cazul oamenilor cerului și, implicit, a fiilor oamenilor, procesul salvării (mântuirii) constă în emanciparea spirituală progresivă, sub directa supraveghere a lui Iisus Hristos, concomitent cu acumularea de cât mai multă Lumină la nivelul sufletului. De asemenea, în cazul oamenilor cerului și, implicit, al fiilor oamenilor este vorba despre o “inițiere” continuă, realizată sub directa supraveghere a Unicului Învățător: Iisus Hristos.

De aceea, se poate spune că, de aproape 2000 de ani, Iisus Hristos i-a “concediat” pe toți falșii învățători, și pe așa-zii formatori de opinie (indiferent dacă au fost zei sau oameni) care, de-a lungul ciclurilor anterioare, au dus umanitatea într-o fundătură. Astfel, Iisus Hristos a devenit Învățătorul - Inițiatorul sau Hierofantul - suprem. Nimeni nu se mai poate salva, mântui sau elibera decât prin intermediul lui Iisus Hristos. Nimeni nu se mai poate întoarce la Dumnezeu-Tatăl decât prin intermediul lui Iisus Hristos.

Datorită faptului că este omniprezent, Iisus Hristos realizează doar inițieri individuale, cu fiecare om în parte. Aceste inițieri se produc de-a lungul vieții tuturor oamenilor întrupați - atât în stare de veghe, cât și în stare de somn. Doar în urma unei astfel de inițieri individuale, un om mai poate spera la emanciparea spirituală și, în final, la mântuire.

Noul palier cuantic denumit “Regatului Cerului” sau “Împărăția cerurilor” - care poate fi considerat Noul Eden - s-a format încă din timpul vieții fizice a lui Iisus Hristos. Palierul cuantic al Împărăției cerurilor este, deocamdată, invizibil oamenilor întrupați, la fel cum sunt și celelalte paliere: infraeteric, eteric, astral. Ca palier cuantic, Împărăția cerurilor se află între palierul cuantic eteric (cu care uneori

se contopește), palierul cuantic infraeteric și palierul cuantic material. Palierul cuantic denumit “Împărăția cerurilor” nu trebuie însă confundat cu palierul astral. Împărăția cerurilor este sinteza tuturor palierelor cuantice, alfa și omega. Doar oamenii puri (cu sufletul luminos) pot pătrunde, după moarte, în Împărăția cerurilor.

Precum Edenul de la începutul ciclului al treilea, cel în care au fost creați Adam și Eva, palierul cuantic al Împărăției cerurilor era foarte mic în momentul formării sale. Nu întâmplător, Edenul de la începutul ciclului al treilea a fost denumit grădină: Grădina Edenului (Gan Eden). Edenul nu era mai mare decât o grădină din ziua de astăzi. Ulterior, de-a lungul timpului, Edenul și palierul cuantic corespondent au intrat în stare de expansiune cuantică.

Același lucru se poate afirma despre palierul cuantic al Împărăției cerurilor. De-a lungul celor aproape două milenii scurse de la răstignirea și învierea lui Iisus Hristos, din ce în ce mai mulți oameni au pătruns în palierul cuantic al Împărăției cerurilor. Cu cât au pătruns mai mulți oameni în Împărăția cerurilor, cu atât aceasta s-a extins - a intrat în stare de expansiune cuantică.

Locul de unde a început extinderea Împărăției Cerurilor, ca palier cuantic, a fost Centrul de putere situat în Transilvania. Ca reprezentare sensibilă, s-ar putea spune că Împărăția Cerurilor este ca un abur invizibil deocamdată oamenilor, care se răspândește dintr-un loc fix; locul fix este situat chiar în Transilvania, în locul unde se află, de veacuri și veacuri, Centrul de putere al Luminii. Aburul invizibil ce iese prin acel loc fix se transformă într-un nor la fel de invizibil ce se răspândește, încetul cu încetul, omnidirecțional, pe toată suprafața pământului. Acel nor invizibil este de fapt un palier cuantic distinct - sau mai exact spus, în acel nor invizibil se află un palier cuantic distinct.

Tot astfel se prezintă și palierul cuantic infraeteric ce învăluie pământul ca o peliculă groasă de substanță-energie diafană.

De-a lungul celor aproape două mii de ani care au trecut de la învierea lui Iisus Hristos, Împărăția sau Regatul Cerului s-a extins încetul cu încetul începând din Centrul de putere al Luminii Transilvania. În ziua de astăzi, ca proiecție la nivelul planului material, Regatul Cerului - sub forma "norului" diafan de energie - se întinde pe o suprafață apreciabilă, de forma unui dreptunghi, cuprinzând cu aproximație trei continente: Europa, Asia și Africa.

Astfel, până în prezent, Regatul Cerului, ce are drept centru Transilvania, s-a extins până în partea de nord a Rusiei (aproape de Polul Nord); limita sudică este situată în Etiopia; limita estică este situată în Munții Caucaz și, pe alocuri în Munții Ural; limita vestică este situată pe teritoriul Poloniei și Franței, undeva la mijlocul continentului european. În viitor, palierul cuantic al Împărăției Cerurilor se va extinde peste întregul pământ.

Creatorul și Stăpânul (Împăratul) noului palier cuantic este Iisus Hristos. În cosmosul Său, Iisus Hristos a creat un palier cuantic după voia și plăcerea Sa, care este propria Sa Împărăție, în care sunt respectate Legile Sale - Ordinea cosmică -, și în care sunt bineveniți doar cei pe care El îi iubește.

PRECIZARE

În perioada 1999-2006, pe baza dezvoltărilor clarvăzătorului **Eugen Nicolae Gîscă**, autorul acestei cărți a realizat un ciclu de cinci cărți.

Cele cinci cărți sunt în ordine următoarele: **“Forță contra forță”**; **“Omul în afara trupului”**; **“Marele mister - Omul cetățean al cosmosului”**; **“În fața eternității”**; **“Kosmos”**.

În ceea ce privește cele cinci cărți menționate, semnatarul acestor rânduri nu a fost decât un simplu transmițător, care s-a străduit, atât cât i-a stat în putință, să redea cititorilor, sub forma unor eseuri, informații de natură spirituală, oferite cu generozitate de clarvăzătorul **Eugen Nicolae Gîscă**.

Totodată, în perioada menționată, autorul acestor rânduri a scris mai multe capitole bazate pe informațiile oferite cu generozitate de clarvăzătorul **Eugen Nicolae Gîscă**; din motive editoriale, aceste capitole nu au fost incluse în cele cinci cărți. Pentru a nu se pierde în uitare, aceste capitole au fost sintetizate, finisate și reunite în prezenta carte. Trebuie precizat de asemenea că a rămas la latitudinea autorului acestor rânduri modul în care a folosit aceste informații, astfel că analizele și interpretările îi aparțin.

CUPRINS

DUMNEZEU: ALFA ȘI OMEGA / 7

- ☞ Cele trei Oceane ☞
- ☞ Adam primordial ☞
- ☞ Primul război ☞

EDENUL ETERIC / 32

- ☞ Adam și Eva ☞
- ☞ Edenul material ☞

PROTOPĂMÂNTUL / 52

- ☞ Ciclul al treilea ☞
- ☞ Primordialii Luminii ☞
- ☞ Al doilea război ☞

PĂMÂNTUL ÎN NOUA ÎNTOCMIRE / 74

- ☞ Veacul fericit ☞
- ☞ Război în cer, război pe pământ ☞

TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÂNEȚE ȘI VIAȚĂ FĂRĂ DE MOARTE / 95

- ☞ Enclavele centrelor de putere ☞
- ☞ Moșiile luminoase ale Babelor ☞

CATEGORII ȘI SEMINȚII DE OAMENI / 109

- ☞ Monoteismul primordial ☞
- ☞ Fiii oamenilor ☞
- ☞ Învierea celor din morminte ☞
- ☞ Piatra din capul unghiului ☞

☪ ☪ ☪
AL TREILEA RĂZBOI AL CERULUI / 134

☪ Potopul ☪
☪ Conspirația ☪

☪ ☪ ☪
ENCLAVELE ZEILOR / 152

☪ Rolul Lipiturilor ☪
☪ Cele trei linii de cunoaștere ☪

☪ ☪ ☪
ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI / 179

☪ Proto-România ☪
☪ Zeii Proto-României ☪

☪ ☪ ☪
EPOCA HRISTICĂ / 198

☪ Radiația hristică ☪
☪ Regatul cerului ☪

CRISTIAN GĂNESCU UN ALT FEL DE CURRICULUM VITAE

Consider expresia “**experiență de cunoaștere**” cât se poate de potrivită pentru a desemna ansamblul de trăiri și de cunoștințe asimilate și metabolizate de conștiința unui om. Nu este o

noutate pentru nimeni faptul că prin asimilarea și metabolizarea unor trăiri și informații noi, proces ce presupune mai mult decât o simplă acumulare, orice ființă omenească se modifică din punct de vedere psiho-mental, sufletesc și spiritual.

În contextul dat, termeni precum *asimilare* și *metabolizare* au același sens ca în biologie, deși sunt aplicați la nivelul psiho-mental, sufletesc și spiritual. Schema modificării este destul de simplă:

trăirile și experiențele noi penetrează conștientul, fiind refulate în ceea ce putem desemna prin termenul de subconștient, adică în suflet (de fapt, strict

vorbind, ceea ce poartă numele de subconștient este doar o mică parte a sufletului). În subconștient are loc un proces de asimilare și de metabolizare a trăirilor, experiențelor,

informațiilor. Firește, nu toate experiențele pot fi asimilate și metabolizate rapid în suflet. Uneori procesul este rapid, alteori este lent. După asimilare și metabolizare are loc o defulare: experiențele și informațiile revin la nivelul conștientului, manifestându-se apoi în viața de

zi cu zi, atât în actele comportamentale, cât și în realizarea unor producții materiale și spirituale - de exemplu, în realizarea unor cărți etc. În cazul producătorilor de bunuri materiale și spirituale, asimilarea unor noi experiențe de cunoaștere se reflectă în calitate. O dată cu sporirea experienței de cunoaștere, bunurile materiale și cele spirituale cresc calitativ - devin din ce în ce mai bune. Creșterea

calității are, firește, o limită și, dacă ar fi să dăm crezare celebrelor legi ale lui Murphy, fiecare om crește calitativ până ce atinge "nivelul optim de incompetență".

"Nivelul optim de incompetență" este, în opinia lui Murphy, punctul maxim până la care poate crește calitativ un om (atât din punct de vedere psiho-mental, cât și social). Este totuși mai confortabil să credem că nici un om nu poate atinge, de-a lungul vieții sale, un "nivel optim de incompetență" decât în

cazul în care se complăce în stagnare. Procesul creșterii calității poate fi urmărit în cazul scriitorilor, la fel ca în cel al muzicienilor, al pictorilor etc.

Dacă în cazul unui scriitor nu se observă o creștere de calitate de la o carte la alta, care să indice asimilarea și metabolizarea experiențelor de

viață, înseamnă că respectivul are o problemă serioasă: nu este capabil să învețe din experiențele vieții. Se spune adesea că, oricât de prolific ar fi, un scriitor nu scrie decât o singură carte - cel mai adesea, pe prima. În restul cărților, nu face altceva decât să repete, sub o altă formă, ceea ce deja a spus.

Există însă și excepții de la regulă: scriitori - este drept, destul de puțini -, care reușesc să nu se repete și să aducă ceva nou în fiecare carte.

Același lucru se poate spune - poate surprinzător - și despre cititori. Foarte mulți cititori au citit în esență doar o singură carte, deși în mod

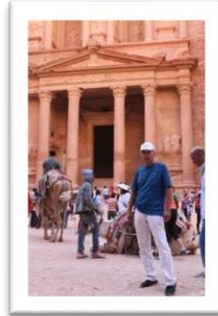
real au citit zeci sau chiar sute. În cazul cititorilor, procesul este similar celui din cazul scriitorilor. Cândva, încă din perioada copilăriei sau a adolescenței, fiecare cititor a descoperit “cartea” și, firește, subiectul cu care este în rezonanță. Cărțile citite ulterior nu fac altceva decât să repete ceea ce cititorul a găsit în prima carte; subiectul este cam același, diferă doar gradul de complexitate al prezentării, al elucidării sau, adeseori, al mistificării sale. Toate cărțile citite ulterior sunt variațiuni pe aceeași temă. Excepțiile de la regulă, ce apar atât în cazul scriitorilor cât și în cel al cititorilor, apar doar în urma efortului fiecăruia de a metaboliza experiențele de cunoaștere. Întotdeauna, o

experiență nouă de cunoaștere presupune o “ruptură de nivel”. Orice ruptură de nivel presupune producerea unui eveniment dramatic. Un exemplu elocvent: o lungă perioadă de timp,

un om citește doar lucrări științifice (de popularizare a științei) ce reflectă concepția materialistă. La un moment dat, omul în cauză are o criză existențială, indiferent de ce natură - criza existențială poate să fie generată de o boală, de un deces al unui membru al familiei, de o decepție etc. După

o anumită perioadă de timp scursă de la acel eveniment dramatic, omul se schimbă: începe să citească și alt tip de lucrări, iar cele ce-i hrăniseră ființa interioară până în acel moment nu mai prezintă nici un interes. Le consideră, dintr-o dată, puerile. Același fenomen se petrece, dar la un nivel mult mai profund, la persoanele care trec prin accidente ce presupun moartea clinică.

Dacă, anterior, au fost materialiste convinse, după producerea accidentului astfel de persoane încep, dintr-o dată, să fie interesate de religie, de parapsihologie, de aspectele spirituale ale vieții etc. În

acest context, poate că ar fi util pentru orice cititor să-și reamintească ce evenimente din existența sa l-au determinat să fie interesat de anumite subiecte sau, eventual, ce evenimente

I-au determinat să schimbe subiectul preferat de lectură (aceiași lucru poate fi spus despre emisiunile TV, despre filme, despre ziare etc). Va remarca, poate nu fără surprindere, că nu cu mult timp înaintea schimbării subiectului preferat s-a produs un eveniment atipic – uneori, un eveniment dramatic. Evident, va remarca și faptul că experiența de cunoaștere generată de evenimentul respectiv a fost refulată, asimilată și metabolizată la nivelul sufletului - sau al subconștientului. Ulterior, după o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, rezultatul asimilării și al metabolizării a defulat la nivelul conștientului, manifestându-se în existența cotidiană prin schimbarea comportamentului, a subiectului preferat de lectură.

Sucesiunea, de-a lungul vieții unui om, a tuturor experiențelor de cunoaștere poate fi desemnată prin expresia “biografie spirituală”.

Biografia spirituală a unui om se îngemănează, pe baza relației cauză-efect, cu biografia materială, dar nu poate fi redusă, într-un mod simplist, la ea. Biografia spirituală a unui om reprezintă *un alt fel de curriculum vitae*. Un *curriculum vitae* care, din păcate, nu figurează în nici un dosar oficial. Revenind la subiectul propriu-zis, se cuvine spus că un astfel de

eveniment s-a produs și în cazul autorului acestor rânduri. Noi experiențe de cunoaștere au generat, în mod cumulativ, un anumit tip de mentalitate, un anumit tip de comportament și, în cele din urmă, realizarea unui tip particular de producții materiale și spirituale. Pentru autorul acestor rânduri, biografia spirituală ("un alt fel de curriculum vitae") sau, mai exact spus, acumularea unei experiențe de cunoaștere de ordin spiritual a început destul de devreme și a continuat toată viața. Tocmai cunoștințele acumulate de-a lungul acestei căutări îndelungate i-au folosit semnatarului acestor rânduri la scrierea unor cărți; ele formează “experiența sa personală de cunoaștere”.

**CĂRȚI DE
CRISTIAN GĂNESCU**

*

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

*

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

*

UN MARE MISTER: OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

*

KOSMOS

*

JOCURILE SORȚII - VIAȚA ȘI MOARTEA

*

TRIUMFUL LUMINII

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*

GARDIANUL MARI PIRAMIDE

*

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

*

ROHMANII DIN OSTROAVELE ALBE

*

DACIA PRIMORDIALĂ

*

ISTORIA CRUCILOR DE PE DEALURILE AMARADIEI

*

CRAIOVA – PERLA VALAHIEI

*

DINASTIA NEGRU VODĂ

*

EXCALIBUR – IEȘIREA DIN MATRIX

*

EXAMPAEOS - CĂILE ZEILOR DIN ORIENTUL ANTIC

*

AGORA - DE LA SOPHIA LA PHILOSOPHIA

*

EXCELSIOR - MOȘTENIREA LUI ENOCH

CĂRȚI DE CRISTIAN GĂNESCU

